DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

Rocznik 1908.

WE LWOWIE.
Z drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca J. Niedopad.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1908.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 31. stycznia 1908. Część I.

Nr. 1.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 14. grudnia 1907 L. 144.630, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1908, oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1908.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, względnie artykułów 18 i 21 rozporządzenia wykonawczego do działu III., artykułów 29 i 43 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1908 — termin od 1. do 31. stycznia 1908.

B) do przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1908 — termin do 31. stycznia 1908.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe, lub pensye emerytalne, o ile te płace, lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 kor. rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1907.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1907, jak również z tych lat poprzednich, które są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1908.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów, lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i § 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyi pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i prawne, pobierające dochód, określony w § 124 powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125 odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 kor. obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 kor. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139 ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1908 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1908, donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153 ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający 1200 kor. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób,

wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron, przedłożyć winne wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały, lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128--130 i 138 ustawy, oraz artykuły 13—16 i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy oraz artykuły 32 i 33, względnie 3—28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi, na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób prawnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba prawna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3 § 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2 i 3 § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1908 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu, lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1908, stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 koron.

Osoby te dopełnić winne wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia, lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243 oraz §§ 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1908 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Nr. 2.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 1. stycznia 1908 L. IX. 2986/27 ex 1907, o sprostowaniu rozgraniczenia VIII. i IX. rewiru rybackiego dorzecza Bugu.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 13. listopada 1895 L. 21.585/1340, prostuje się ogłoszone w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 86 z roku 1906, strona 230, a dokonane Edyktem c. k. Namiestnictwa z 24. lutego 1895 L. 12.729, rozgraniczenie VIII. i IX. rewiru rybackiego dorzecza Bugu w sposób następujący:

„VIII. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami w całym biegu od granicy między gminami Derewlany i Spas do ujścia potoku Kamionka a to włącznie z tym potokiem, w obrębie gmin i obszarów dworskich Spas, Wolica derewlańska (część), Sokole, Tadanie i Kamionka strumiłowa (część), uznaje się za rewir dzierżawny“.

„IX. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami w całym biegu od ujścia potoku Kamionka do grobli w gminie Stryhanka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kamionka strumiłowa (część), Łapajówka, Łany polskie, Łany niemieckie, Jaziernica ruska, Ruda, Sielec bieńkowy, Dobrotwór, Tyszyca i Stryhanka, uznaje się za rewir dzierżawny“.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z 24. lutego 1895 L. 12 729, uzupełniony edyktem z 14. maja 1905 L. 24.155, pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. stycznia 1908 L. 127.343, w sprawie zezwolenia gminie Przemyśl na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Przemyśl na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1908 do końca roku 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Ustawa

z dnia 20. grudnia 1907, o konserwacyi obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie § 5 ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kraj. Nr. 138, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i powiatu Mieleckiego.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i powiatu Mieleckiego w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach od roku 1907 do roku 1909 włącznie po 5.750 K czyli razem 11.500 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1906 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów po myśli § 5 ustawy z dnia 26. października 1899, Dz. u. kraj. Nr. 138, nie mniej też nieużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na kraj i powiat Mielecki.

§ 5.

Wykonanie robót konserwacyjnych i zarząd funduszu konserwacyjnego, zarówno jak i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami prowadzić będzie Wydział krajowy.

Datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Datki powiatu Mieleckiego mają być corocznie wstawiane do budżetu powiatowego.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenia wałów, ubezpieczeń brzegów, potoków i rowów, szluz, przepustów, ramp i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez wały, potoki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. z potoków i rowów, w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, tudzież skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ochronnych, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na wałach ochronnych, tudzież na szkarpach potoków i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Wisły i Wisłoki, tudzież Starego Brnia;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do dwudziestu metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Wisły i Wisłoki, tudzież Starego Brnia z wyjątkiem miejsc, gdzie to sadzenie jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże w profilu inundacyjnym Wisły i Wisłoki c. k. Namiestnictwo, na Starym Brniu zaś Wydział krajowy.

Gdzie wały narażone są na uszkodzenie przez lody, ma być wyjątkowo zasadzony szereg drzew w odległości przynajmniej pięciu metrów od stopy wałów. Przestrzenie te wymagające ochrony od lodów oznaczy c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w terenie narażonym na zalew, na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcyi wałów, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do ochrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i Wydziałem powiatowym Mieleckim.

Dalsze postanowienia mające na celu ochronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę uregulowanych potoków i rowów wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38., oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Ebenhoch** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 18. lutego 1908. **Część II.**

Nr. 5.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. stycznia 1908 L. 126.804, w sprawie zezwolenia gminie Sieniawa, (powiat Jarosław), na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sieniawa na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z dnia 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 67, opłat gminnych, mianowicie od piwa na rok 1908 i 1909, zaś od napojów spirytusowych i miodu na lat pięć t. j. od r. 1908 do końca roku 1912 a to w wysokości i pod warunkami ustanowionymi w powołanej wyżej ustawie i z zastrzeżeniem, że po koniec 1910 roku wydzierżawienie prawa poboru tych opłat nastąpi tylko za porozumieniem się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Sieniawie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1907 L. 125.318, w sprawie zezwolenia gminie Czortków na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Czortków na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięć, począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. stycznia 1908 L. 166.711, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 9. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 60, o regulacyi rzeki Raty z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 17. grudnia 1907 L. 35.368.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 9. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 60, o regulacyi rzeki Raty z dopływami.

§ 1.

Regulacya rzeki Raty od gminy Prusie do jazu w Sielcu wraz z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w dro-

dze przymusowej na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 9. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 60, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa reskryptem z 17. maja 1907 L. 17.951, projekt Wydziału krajowego z roku 1905, który preliminuje koszta robót na 7,600.000 K z uwzględnieniem zmian trasy, typów budowli regulacyjnych i przyczółków objektów zaproponowanych w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 5. września 1906.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacyę rzeki Raty od gminy Prusie do jazu w Sielcu na długości 68·5 km.;

b) regulacyę dopływów Raty, a mianowicie:

1. potoku Smerdyk z 3 rowami 9·775 km.;
2. ujścia potoku Żełdec 0·5 km.;
3. potoku Rokitna z 2 dopływami 20·138 km.;
4. potoku Mutwyczna z 1 rowem 12·35 km.;
5. potoku z Wólki mazowieckiej 8·5 km.;
6. młynówki z Wólki mazowieckiej 7 5 km.;
7. rowów z Mokrego i Pirogów 13·8 km.;
8. rowu z Kutynicz 5·24 km.;
9. potoku Moszczanki z Marunką 16·242 km.;
10. potoku z Hołego i dopływów 10·95 km.;
11. rowu z Pogorzelisk wraz z rowami bocznymi 8·95 km.;
12. kanału ulgi dla potoku z Hołego wraz z rowami bocznymi 8·95 km.;
13. ujścia potoku Tylicy 1·1 km.;
14. ujść 16 potoków 18·06 km.;
15. potoku Świni 27·13 km.;
16. potoku z Sianożątek i rowów bocznych 14·25 km.;
17. potoku Lipina-Fujna 14·6 km.;
18. pięciu dopływów potoku Lipina-Fujna 28·91 km.;
19. potoku Mohylańskiego z dopływami 11·53 km.;
20. dziesięciu dopływów Świni 38·975 km.;
21. potoku Derewenki 25·93 km.;

22. potoku Bzinki 7·6 km.;
23. potoku Kiślanki 4 3 km.;
24. czterech dopływów Kiślanki 27·555 km.;
25. potoku Biały 30 0 km.;
26. potoku Rybianka-Kamionka 21·15 km.;
27. potoku Żabnik z dopływami 9·98 km.;
28. potoku Kamioneckiego z rowami bocznymi 7·72 km.;
29. rowu z Rudy magierowskiej 9 4 km.;
30. potoku Diwna z dopływami 8 0 km.;
31. potoku Uhrynia z dopływami 13 4 km.;
32. czterech rowów bocznych do Uhryni 14·16 km.;
33. ujść 208 mniejszych dopływów na długości 20·885 km. łącznej długości dopływów 471·01 km.;

c) budowę 17 mostów żelazno-betonowych i 18 mniejszych mostów betonowych na drogach gminnych, 106 przepustów betonowych na drogach polnych i 12 kładek żelazno-benotonowych;

d) 66 szluz żelazno-betonowych do nawodnienia;

e) 10 poideł, 247 stopni betonowych, 492 progów betonowych, 6 syfonów betonowych i 506 przepustów w wałach ochronnych dla odwodnienia;

f) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia pięć i trwać ma od roku 1908 do roku 1932. W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na rzece Racie i dopływach w § 2 wymienionych.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu będą pokryte z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 9. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 60.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 9. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 60, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 3,040.000 K w dwudziestu pięciu równych ratach rocznych po 121.600 K od r. 1908 do r. 1932;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 3,040.000 K w dwudziestu pięciu równych ratach rocznych po 121.600 K od r. 1908 do r. 1932 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 1,520.000 K w dwudziestu pięciu równych ratach rocznych po 60.800 K od r. 1908 do r. 1932.

W razie spóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna, przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się na funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy trzem zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego. Jeden z kierowników budowy prowadzić będzie roboty regulacyjne na Racie i dopływach w pierwszych latach budowy od jazu w Sielcu do jazu w Wolicy, drugi kierownik budowy roboty na Racie od jazu w Wolicy do ujścia Biały, następnie zaś roboty na Białe i dopływach, trzeci wreszcie kierownik budowy roboty na Świni i dopływach, postępując z budową systematycznie z dołu do góry. Pierwszy kierownik budowy podejmie po ukończeniu regulacyi Raty między jazem w Sielcu a jazem w Wolicy dalsze roboty regulacyjne na Racie i dopływach od ujścia Biały w górę.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p, dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w Kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy. Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 km., przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierowników budowy, ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich Kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bie-

żącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca), przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winni kierownicy budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map ka-

tastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego. W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie. Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spiszą kierownicy budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwem. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź to w drodze licytacyi bądź to akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, mogą kierownicy budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

3. oznaczenie miejsc w których wykonują się roboty, oraz spisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera. Dzienniki budowy mają być z końcem każdego tygodnia zamknięte, przedsiębiorcom do przejrzenia udzielone, tudzież przez nich podpisane po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez nich zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i Wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego, odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają żądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny. Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom. Miaisterstwu rolnictwa zastrzega się prawo wysyłania zastępcy technicznego do komisyj kolaudacyjnych, w którym to celu Wydział krajowy winien we właściwym czasie donieść temuż Ministerstwu o miejscu i dniu zebrania się każdorazowej komisyi kolaudacyjnej.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmią się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuty, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowaaia kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku, udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownictwu budowy. Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. stycznia 1908 L. 972, w sprawie przedłużenia gminie miasta Nowego Sącza koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Nowego Sącza na lat trzy koncesyę, udzieloną ustawą z dnia 29. grudnia 1901 Dz. u. kr. Nr. 3 z r. 1902, a przedłużoną rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 19. listopada 1904 L. 107.453 (Dz. u. kr. Nr 130), do pobierania myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. stycznia 1908, L. 1346/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w pierwszem półroczu 1908 i o upoważnieniu Wydziału krajowego przez Sejm krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem do zaciągnięcia pożyczki aż do wysokości 7,900.000 koron.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 21. stycznia b. r. zatwierdzić uchwały Sejmu Kró-

lestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. października 1907 w sprawie poboru dodatków krajowych do podatków w pierwszem półroczu 1908 i w sprawie upoważnienia Wydziału krajowego do zaciągnięcia pożyczki maksymalnej wysokości 7,900.000 koron a to co do poboru krajowych dodatków do podatków pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 21. lipca 1898 i z zastrzeżeniem definitywnego oznaczenia krajowych dodatków do podatków na podstawie przez Sejm uchwalić się mającego budżetu krajowego na rok 1908.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatku od domów wolnych od podatku po 72 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości podatkowej państwowej.

2. dodatek do podatków bezpośrednich osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896, Dz. p. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego po 78 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości podatkowej państwowej, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858, Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków wymienionych powyżej w ustępie 1. w wysokości 64 halerzy, zaś od podatków w ustępie 2. wymienionych w wysokości po 70 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości podatkowej państwowej.

Krótkoterminowa pożyczka w kwocie do 7,900.000 koron ma być użyta w razie potrzeby na pokrycie niedoboru w roku 1908, tudzież sumy przeznaczonej osobną uchwałą sejmową na zasiłki z powodu klęsk elementarnych.

Pożyczka ta ma być oprocentowana najwyżej po 4% a zwróconą ma być najpóźniej 1. stycznia 1911.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. stycznia 1908 L. 121.908, w sprawie zezwolenia gminie Mościska na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Mościska na dalszy pobór przyzwolonej jej ustawą z dnia 2. marca 1887 Dz. u. kr. Nr. 24, opłaty gminnej od napojów spirytusowych, a to na lat sześć począwszy od roku 1908 do końca r. 1913, jednak z tem ograniczeniem, że w wysokości, oznaczonej w powołanej ustawie t j. po 16 h od jednego litra, będzie ta opłata pobierana tylko od tych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć zapomocą alkoholometra i to o tyle, by nie przekraczała kwoty 22 K od jednego stopnia hektolitrowego czyli 22 K od jednego hektolitra samego spirytusu.

Od słodzonych trunków spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć alkoholometrem, opłata nie może przekraczać kwoty 11 h od jednego litra.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 120 (część II.), jest wolną od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Wydzierżawienie prawa poboru tych opłat może nastąpić po koniec roku 1910 tylko w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Mościskach.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. stycznia 1908 L. 973, w sprawie przedłużenia gminie miasta Tarnowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Tarnowa na dalszych lat trzy koncesyę z dnia 11. lipca 1901 (Dz. u. kr. Nr. 64), do pobierania myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 3. stycznia 1908 L. 2206, dotyczące ustanowienia jezdnego pocztowego na rok 1908.

Jezdne pocztowe od konia i myriametra ustanawia się na czas od 1. stycznia do 31. grudnia 1908 następująco:

W powiatach politycznych	Za jazdę extra pocztą		Za jazdę zwyczajną	
	K	h	K	h
Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grybów, Jasło, Kolbuszowa, Kołomyja, Kossów, Kraków, Krosno, Łańcut, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nisko, Nowy Sącz, Nowy Targ, Peczeniżyn, Pilzno, Podgórze, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Strzyżów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Żywiec	2	28	1	90
Bóbrka, Bohorodczany, Borszczów, Brody, Brzeżany, Brzozów, Buczacz, Cieszanów, Czortków, Dobromil, Dolina, Drohobycz, Gródek jagiell., Horodenka, Husiatyn, Jarosław, Jaworów, Kałusz, Kamionka strum., Lisko, Lwów, Mościska, Nadwórna, Podhajce, Przemyśl, Przemyślany, Rawa ruska, Rohatyn, Rudki, Sambor, Sanok, Skałat, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stary Sambor, Stryj, Tarnopol, Tłumacz, Trembowla, Turka, Zaleszczyki, Zbaraż, Zborów, Złoczów, Żółkiew, Żydaczów	2	21	1	84

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, poczęstnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie zaszły żadne zmiany.

Lwów, dnia 3. stycznia 1908.

Seferowicz w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. stycznia 1908 L. 3081, w sprawie zezwolenia gminie Tarnopol na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tarnopol na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. stycznia 1908, L. 23.501/pr. ex 1907.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 7. sierpnia 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 12. marca 1907, upoważniającą Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki krajowej do wysokości dziesięciu milionów koron na budowę nowych szkół ludowych.

Uchwała.

Sejm upoważnia Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki, aż do wysokości 10 milionów koron, przeznaczonej na zasiłki dla funduszów szkolnych miejscowych w myśl art. 9 ustawy z 24. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 49, wyłącznie na budowę nowych szkół w tych gminach:

a) gdzie rozprawa konkurencyjna co do budowy nowej szkoły została już przeprowadzoną, strony konkurencyjne złożyły w całości lub przeważnej części 120% datki konkurencyjne w myśl art. 9 wspomnianej wyżej ustawy na nie przypadające, a grunta pod budowę szkoły są już zaintabulowane na własność funduszu szkolnego miejscowego;

b) gdzie szkoły dotychczas nie zorganizowano jedynie dla braku budynku szkolnego, albo gdzie szkołę wprawdzie zorganizowano, ale dla braku budynku szkolnego dotychczas w życie nie weszła.

Zaciągnięcie powyższej pożyczki nastąpi w drodze stopniowej emisyi 4% obligacyj dłużnych w takiej kwocie, jaką Wydział krajowy na podstawie szczegółowych dat przez Radę szkolną krajową mu dostarczanych, na budowę poszczególnych szkół co roku uchwali.

Na oprocentowanie i umorzenie zaciągniętej pożyczki wstawiać będzie Wydział krajowy odpowiednią kwotę do każdorocznego preliminarza funduszu szkolnego krajowego.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 20. lutego 1908. **Część III.**

Nr. 15.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 23. stycznia 1908, L. 140/30, A/23, o uregulowaniu spoczynku niedzielnego w przemyśle rzeźnickim, masarskim i wyrobu kiełbas w miastach Krakowie i Podgórzu oraz w gminach Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem (powiatu Krakowskiego), dalej w gminach Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów (powiatu Podgórskiego).

Art. I.

Zmieniając częściowo obwieszczenie c. k. Namiestnictwa z dnia 26. października 1905, L. 6690/62, III. A/23, Dz. u. i r. kr. Nr. 114, zarządzam co następuje:

§ 1.

Paragraf 1, punkt 3) powyższego obwieszczenia ma odtąd brzmieć:

„3) Rzeźnicy i handlarze dziczyzny: wyrąb i sprzedaż dozwolone do godziny 11 rano.

Wyjątek stanowią miasta Kraków i Podgórze oraz gminy powiatu Krakowskiego: Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem; powiatu Pod-

górskiego: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów, w których to gminach w przemyśle rzeźnickim zaprowadza się przy wyrębie i sprzedaży spoczynek niedzielny zupełny w czasie od 1. września do 31. maja.

Temu wyjątkowemu ograniczeniu nie podlegają jednak ci przemysłowcy wyznania mojżeszowego, którzy wyrębują i sprzedają wyłącznie mięso koszerne; zatrudniają przytem tylko żydowskich pomocników i którzy sami jakoteż ich wszyscy pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w pracy w sobotę przez 24 godzin.

Od 1. czerwca do 31. sierpnia dozwolony jest wyrąb i sprzedaż do godziny 9 rano."

§ 2.

Paragraf 1, punkt 4) powyższego obwieszczenia ma odtąd brzmieć:

„4) Masarze i trudniący się wyrobem kiełbas: przy wyrobie do godziny 10 rano, a przy sprzedaży od godziny 7 do 11 przed południem.

Wyjątek stanowią miasta Kraków i Podgórze oraz gminy powiatu Krakowskiego: Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem; powiatu Podgórskiego: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów, w których to gminach co do wspomnianych wyżej przemysłów zaprowadza się przy wyrobie zupełny spoczynek niedzielny przez cały rok, a przy sprzedaży zupełny spoczynek w czasie od 1. września do 31. maja.

Temu wyjątkowemu ograniczeniu nie podlegają jednak ci przemysłowcy wyznania mojżeszowego, którzy trudnią się wyłącznie masarstwem koszernem, lub wyrobem kiełbas wyłącznie koszernych, zatrudniają przytem tylko żydowskich pomocników i którzy tak sami jakoteż ich wszyscy pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w pracy w sobotę przez 24 godzin.

Sprzedaż wyrobów masarskich i kiełbas jest w czasie od 1. czerwca do 31. sierpnia dozwoloną do godziny 9 rano."

§ 3.

Paragraf 3 powyższego obwieszczenia ma brzmieć jak następuje:

„Przedsiębiorcom przemysłowym wyznania mojżeszowego z wyjątkiem tych, do których odnosi się ustęp 4 paragrafu 1 i ustęp 4 § 2 niniejszego obwieszczenia, którzy zatrudniają wyłącznie izraelickich pomocników i tak sami jakoteż wszyscy ich pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w sobotę przez 24 godzin, dozwoloną jest praca w niedziele w przemyśle

produkcyjnym z wykluczeniem jednak połączonej z tym przemysłem sprzedaży, pod warunkiem, że robót swych nie będą wykonywać publicznie i że roboty te nie sprawiają większego łoskotu.

Przemysłowcy używający pomocników do takiej pracy niedzielnej mają utrzymywać przepisany w art. IV. al. 1 ustawy z 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, wykaz zatrudnionych w niedzielę pomocników i przedłożyć go na żądanie tak władzy przemysłowej jakoteż inspektorowi przemysłowemu".

Art. II.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym samym dniem traci moc obowiązującą obwieszczenie z dnia 7. października 1907, L. 6204/11, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 127.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. stycznia 1908 L. 129.112, w sprawie zezwolenia gminie Kuty, na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kuty na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1908 do końca roku 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 17.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z 14 stycznia 1908, L. 2, tyczące się legitymowania świń paszportami oględzin na kolejach i obrotu handlowego temi zwierzętami.

Ze względu na obecny stan zarazy pomoru świń, c. k. Namiestnictwo, znosząc swe zarządzenia z 3. sierpnia 1887 L. 47.341 i 3. listopada 1891 L. 81.933 oraz zmieniając częściowo obwieszczenie z 19. lutego 1905 L. 23.519, zarządza na podstawie § 2 ustawy z 7. września 1905 Dz. u. p. Nr. 163 i § 4 rozporządzenia ministeryalnego z 6. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 164, celem skutecznego tępienia i powstrzymania przywlekania i rozwlekania tej zarazy co następuje:

1. Każda sztuka nierogacizny prowadzona z miejsca trzymania jej (gminy, obszaru dworskiego) do innej miejscowości, na targ, licytacyę, wystawę, lub do transportu koleją albo statkiem musi być opatrzona osobnym (pojedynczym) paszportem wydanym po myśli rozporządzenia wykonawczego z 12. kwietnia 1880 do § 8 ustawy z 29. lutego 1880, Dz. p. p. Nr. 35 i 36.

Na prosięta jednak, które jeszcze ssą, prowadzone na targ (jarmark) z matką, lub bez niej, mogą być wydawane paszporty zbiorowe, najwyżej na 10 sztuk, na specyalnych blankietach z kuponami, które w zeszytach będą utrzymywane na składzie w tutejszym Ekonomacie i wydawane w ten sam sposób, jak inne zeszyty paszportów bydlęcych.

Wydający paszport na blankietach z kuponami ma uwidocznić w rubryce „ogólna liczba bydła“ ilość świń słowem i cyfrą arabską n. p. dziewięć (9), a w rubryce „opisanie bydła“ rodzaj (płeć), wiek i maść poszczególnych zwierząt n. p. jedna locha $1^1/_2$ roczna, 5 knurków i 3 loszki 5 tygodniowe, wszystkie białe — kupony zaś wypełnić we wszystkich rubrykach dokładnie w porządku bieżącym i opatrzyć własnoręcznym podpisem oraz odciskiem pieczęci użytej do ostampilowania paszportu, przeznaczając jeden kupon na każde prosię po odliczeniu z ogólnej liczby świń podanej na paszporcie, jednej sztuki. Sztukę tę można legitymować paszportem pozostałym po oddzieleniu kuponów, jeżeli to potwierdzone będzie w przepisany sposób na odwrotnej stronie paszportu.

W razie wydania paszportu na mniej, niż 10 sztuk, ma wydający paszport przekreślić atramentem na krzyż zbywający kupon, względnie zbywające kupony.

Kupon, który nie jest paszportem, ale tylko poświadczeniem, że prosię przyprowadzono na targ (jarmark) za przepisanym paszportem, oddzielony od paszportu uprawnia do legitymowania prosięcia, na które opiewa, jedynie wewnątrz kraju i w czasie prowadzenia go z targowicy napowrót lub do nowego miejsca przeznaczenia oraz w nowem miejscu przeznaczenia, skąd go za kuponem ani na targ, licytacyę i t. d. prowadzić, ani dalej wyprowadzić nie wolno. Natomiast na podstawie kuponu wolno wydać paszport przy zachowaniu istniejących w tej mierze przepisów, powołując w nim daty kuponu.

2. Przy przewozie kolejami żelaznemi i statkami świnie mają być poddawane oględzinom przewidzianym w § 10 ustawy z 29. lutego 1880 i dotyczącem rozporządzeniu wykonawczem, Dz. p. p. Nr. 35 i 36, tudzież rozporządzeniu tut z 20. listopada 1898 L. 92.582.

3. Każdy posiadający świnie jest obowiązany o każdem wprowadzeniu świń do swego miejsca zamieszkania (pobytu) donieść w ciągu 48 godzin naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego), względnie osobie upoważnionej do przyjmowania takich zgłoszeń i wręczyć jej paszporty, ewentualnie kupony na wprowadzone świnie.

W tym samym terminie, licząc od ustania ważności paszportu, winny strony zwracać w sposób wyżej podany, paszporty wydane na świnie, których na targu nie sprzedano i które nazad wprowadzono, tudzież paszporty z jakiegokolwiek powodu nieużyte.

4. Sprzedaż świń w sposób zarobkowy może się odbywać na targowicach w dniach i godzinach targowych, a prócz tego tylko w stajniach handlowych, chlewach spędowych i tym podobnych lokalnościach uznanych pod względem weterynarno-policyjnym i sanitarnym za odpowiedne, koncesyonowanych przez władzę przemysłową I. instancyi i pozostających pod kontrolą weterynarno-policyjną.

5. Świnie handlowe wolno przetrzymywać tylko we wspomnianych wyżej chlewach spędowych lub stajniach handlowych.

6. Ani chlewy spędowe, ani stajnie handlowe nie mogą się znajdować w zagrodach, gdzie są lokale do bicia zwierząt, przygotowywania, przechowywania i sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych tudzież innych produktów zwierzęcych surowych i muszą takie przez władze dopuszczone stajnie (chlewy) być opatrzone tablicą z napisem: „Stajnia spędowa względnie handlowa na świnie x. x.“

7. W zagrodach, w których się znajdują takie stajnie, nie wolno umieszczać i utrzymywać świń w innym celu jak tylko do handlu.

8. Właściciele stajni handlowych, chlewów spędowych mają chlewy, względnie pojedyncze ubikacye natychmiast po opróżnieniu każdym razem własnym kosztem należycie oczyścić i odwietrzyć mlekiem wapiennem sporządzonem ze świeżo gaszonego wapna. W podobny sposób ewentualnie uży-

wając zamiast mleka wapiennego 3% roczynu wodnego lysolu lub kreoliny, winni handlarze oczyścić i odwietrzyć wozy, sanie, sprzęty etc. użyte do przewozu świń i to natychmiast po usunięciu z nich zwierząt.

W razie zaniedbania lub ociągania się ma zarządzić uskutecznienie tego w sposób wyżej podany naczelnik gminy (przełożony obszaru dworskiego) na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanego.

Przed należytem oczyszczeniem i odwietrzeniem nie wolno w stajni, względnie użytym przedziale umieścić świń ani też użyć ponownie dotyczących sprzętów, wozów, sań i t. d. do przewozu nierogacizny.

9. Naczelnicy gmin (przełożeni obszarów dworskich) są obowiązani:

a) przyjmować doniesienia o wprowadzeniu świń, tudzież paszporty na nie i na odwrotnej stronie tych paszportów, ewentualnie w razie oddania przez jedną stronę większej liczby paszportów po zeszyciu ich na odwrotnej stronie ostatniego paszportu umieścić imię i nazwisko posiadacza świń, datę zgłoszenia, a jeżeli na ich podstawie wydano nowe paszporty, uwidocznić na oddanych paszportach także numer protokołu nowych paszportów;

b) przechować odebrane paszporty i te, które opiewają na świnie przeznaczone do dalszego obrotu, wydać oddawcy, jeżeli jeszcze są ważne dopiero wtedy, gdy świnie dalej prowadzi, inne zaś przekreślić na przedniej stronie atramentem na krzyż i te, którymi będą legitymowane świnie przeznaczone w miejscu na rzeź w sposób zarobkowy, wręczyć organowi pełniącemu oględziny bydła i mięsa w rzeźni celem kontroli i przechowania, te zaś paszporty, którymi wprawdzie legitymowano świnie przeznaczone do dalszego obrotu, które jednak straciły już ważność, składać uporządkowane, o ile to dotyczy handlarzy, od każdego handlarza w osobnej okładce i przechować starannie najmniej przez pół roku;

c) utrzymywać w ciągłej ewidencyi osoby uprawnione do handlu nierogacizną, tudzież osoby trudniące się tym handlem bez uprawnienia i tym ostatnim wydawać paszporty tylko na świnie własnego chowu lub takie, które najmniej 40 dni trzymali u siebie;

d) przekonywać się nieustannie czy powyższe zarządzenia są ściśle przestrzegane i wykraczających przedstawiać do ukarania przynależnej władzy politycznej I. instancyi.

Przekroczenia powyższych zarządzeń, które obowiązują od 1. marca 1908, karane będą po myśli § 16 ustawy z 7. września 1905, Dz. p. p. Nr. 163, a o ile to dotyczy uprawnionych handlarzy trzodą chlewną, ewentualnie także według § 133 b, lit a) i b) ustawy z 5. lutego 1907 Dz. p. p. Nr. 26.

Co się podaje do powszechnej wiadomości w ślad za obwieszczeniem z 2. listopada 1907 L 135.458.

Lwów, dnia 14 stycznia 1908.

Nr. 18.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, o uzupełnieniu regulacyi rzeki Biały i obwałowania dolnego biegu Biały.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi rzeki Biały i obwałowania dolnego biegu Biały ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienia tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 530.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta uzupełnienia tej regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Fundusz regulacyjny ma być utworzony:

1. z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów regulacyi, a pięćdziesięciu procent kosztów obwałowania, t. j. w łącznej kwocie 214.575 K.

2. z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl § 6, ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, w wysokości pięćdziesięciu procent preliminowanych kosztów w kwocie 265.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia.

3. datku państwowej dotacyi budowli wodnych w wysokości dziesięciu procent preliminowanych kosztów regulacyi w kwocie 50.425 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków państwa i kraju oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wykonanie regulacyi, oraz zarząd funduszu regulacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Administracyi państwa zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 21. grudnia 1893 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 7 ex 1894.

§ 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie § 6 ustawy z dnia 1. września 1892 Dz. u. kr. Nr. 72.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r. **Dr. Ebenhoch** w. r.

Nr. 19.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, o zabudowaniu potoku Krzemionka.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie potoku Krzemionka w dorzeczu Dniestru w gminach Bereźnica, Kobło i Wola koblańska, ma być wykonane po myśli § 4 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich z roku 1905, preliminujący koszta robót na 240.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma tak galicyjski fundusz krajowy jak i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 50% preliminowanych kosztów, t. j. maksymalną kwotą 120.000 K.

§ 4.

Datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli § 45 ustawy krajowej z dnia 14 marca 1875 Dz u. k. Nr. 38, w drodze administracyjnej spółka interesowanych właścicieli grun-

tów i innych nieruchomości, a to bez względu czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniony według postanowień § 66 powołanej ustawy.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Dr. Ebenhoch w. r.

Nr. 20.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 2. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 19 z r. 1908, o zabudowaniu potoku Krzemionka.

§ 1.

Zabudowanie potoku Krzemionka w dorzeczu Dniestru w gminach Bereźnica, Kobło i Wola koblańska ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat cztery, począwszy od roku 1907.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 2. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 19 z r. 1908, z zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy. Coroczne raty zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone

do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia, w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy. Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadająca za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy, program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych. Gdyby potrzebne ceny

jednostkowe nie były podane w projekcie, musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie i jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego, stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachun-

kowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy. Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14

Uzyskana ewentualnie oszczędność przy tem przedsiębiorstwie będzie po ukończeniu wszystkich robót i oddaniu do dalszej konserwacyi spółce wodnej utworzonej w myśl § 6 ustawy z dnia 2. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 19 z r. 1908, zwróconą państwowemu funduszowi melioracyjnemu i funduszowi krajowemu w stosunku przyczynienia się do kosztów budowy t. j. po 50%.

§ 15.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888, L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395, instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowania potoków górskich, służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

We Lwowie, dnia 8. lutego 1908.

Nr. 21.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, o udzieleniu dalszych zasiłków z funduszu krajowego i państwowego funduszu melioracyjnego na uzupełnienie obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Nadwyżka kosztów uzupełnienia obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim w kwocie 60.415 K 80 h ma być pokrytą przez kraj, państwo i powiat Mielecki, w stosunku unormowanym w § 3 ustawy z dnia 26. października 1899, Dz. u. kr. 138.

Mianowicie pokryć ma:

a) fundusz krajowy czterdzieści procent tej nadwyżki w kwocie 24.166 K 32 h;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, czterdzieści procent tej nadwyżki w maksymalnej kwocie 24.166 K 32 h;

c) powiat Mielecki dwadzieścia procent nadwyżki w maksymalnej kwocie 12.083 K 16 h.

§ 2.

Datki kraju, państwa i powiatu mają być wpłacone do funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138, w ciągu roku 1907.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Dr. Ebenhoch w. r.

Nr. 22.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. stycznia 1908 L. 128.811/1907, w sprawie zezwolenia gminie Jasło na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jasło na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z 11. stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 10, opłat gminnych, a mianowicie od piwa na dwa lata t. j. począwszy od r. 1908 do końca r. 1909 w dotychczasowej wysokości po 3 K 40 h od hektolitra; od miodu i od napojów spirytusowych na przeciąg lat 3, t. j. od r. 1908 do końca r. 1910 i to od miodu w wysokości dotychczasowej t. j. po 6 h od litra, od napojów zaś spirytusowych tylko w następującej maksymalnej wysokości:

1. od palonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu może być oznaczona alkoholometrem w kwocie po 22 K za hektolitr alkoholu;

2. od innych palonych płynów spirytusowych względnie od słodzonych spirytusowych trunków w kwocie po 11 K za hektolitr.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 23.

U s t a w a

z dnia 1. lutego 1908 o poręczeniu przez kraj pożyczki król. stoł. miasta Lwowa w sumie 10,000.000 koron na rozszerzenie miejskiej kolei elektrycznej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem poręcza za pożyczkę w wysokości dziesięciu milionów (10,000.000) K, którą gmina król. stoł. miasta Lwowa zamierza w Banku krajowym we Lwowie zaciągnąć w obligacyach kolejowych tegoż Banku.

Pożyczka ta jest przeznaczoną na rozszerzenie sieci miejskiej kolei elektrycznej i budowę nowej elektrowni miejskiej.

Art. II.

Raty amortyzacyjne od tej pożyczki obowiązaną jest Rada król. stoł miasta Lwowa przez cały czas okresu umorzenia wstawiać do budżetu i obowiązaną jest przy uchwaleniu budżetu uchwalić stosowne środki pokrycia niedoboru budżetowego. Gdyby Rada miejska tego obowiązku nie dopełniła, Wydział krajowy wstawi raty amortyzacyjne od niniejszej pożyczki w budżet gminy miasta Lwowa i nałoży stosowne dodatki gminne do podatków na pokrycie pożyczkowych rat amortyzacyjnych, względnie na pokrycie niedoboru budżetowego.

Budżet przez Radę miejską uchwalony przedłoży Magistrat król. stoł. miasta Lwowa Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 15. grudnia przed rokiem przedmiotowym.

Zamknięcie rachunków z ubiegłego roku, przez Radę miejską sprawdzone i przyjęte, przedłoży Magistrat Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 1. września.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 1. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 10. marca 1908. **Część IV.**

Nr. 24.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. stycznia 1908 L. 9385, w sprawie zezwolenia gminie Zabłotów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ust. gm. z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zabłotów na dalszy pobór w dotychczasowej wysokości przyzwolonych jej ustawą z 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 66, opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu na czas przez 5 lat, od piwa zaś tylko do końca 1909 roku pod warunkiem, że przyzwolone opłaty nie będą żądane za czas ubiegły, tudzież że gmina Zabłotów nie będzie mogła po koniec 1910 roku zabezpieczyć dochodu z tych opłat inaczej jak tylko w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcami prawa propinacyi w Zabłotowie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. lutego 1908 L. 7984, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rudkach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na potoku Wiszence w Rudkach.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Rudkach na lat pięć (5) koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 82), do pobierania opłat mytniczych od mostu na potoku „Wiszence" w Rudkach w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 26.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. lutego 1908 L. 9384, w sprawie zezwolenia gminie Żmigród na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Żmigród na dalszy pobór przyzwolonej jej ustawą z 20. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 50, opłaty gminnej od napojów spirytusowych i miodu na dalszych lat 10, zaś od piwa tylko po koniec roku 1909, pod warunkiem, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły, tudzież, że gmina Żmigród nie

będzie mogła po koniec roku 1910 dochodu z tych opłat zabezpieczyć inaczej, jak tylko za zgodnem porozumieniem z Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego względnie z miejscowymi dzierżawcami prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 22. lutego 1908 L. 1206/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 11. stycznia b. r. zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego z 28. września 1907, o poborze dodatków powiatowych do podatków bezpośrednich w powiecie Niskim.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Nisku zezwala się pobierać w roku 1908 sześćdziesięcio jedno procentowy (61%) dodatek powiatowy od podatków bezpośrednich (z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego) na pokrycie potrzeb powiatowych, obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Nr. 28.

Ustawa

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Posada olchowska, powiatu Sanockiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje;

§ 1.

Gminie Posada olchowska zezwala się na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego w wysokości 2 korony rocznie.

§ 2.

Postanowienia wykonawcze oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy trzymane na uwięzi, oraz utrzymywane do celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 29.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Zabłocie (powiat Żywiec) na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie Zabłocie zezwala się na przeciąg lat dziesięciu na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego w wysokości czterech koron rocznie.

Art. II.

Od opłaty tej są wolne:

1. szczenięta nie mające więcej nad dni dziesięć;

2. psy, które służą do strzeżenia, o ile przez dzień trzymane są na uwięzi; z tych psów jeden u każdego właściciela wolny jest od opłaty;

3. psy należące do osób zamiejscowych, które stale są utrzymywane poza obrębem Zabłocia, a przytem dłużej nad jeden miesiąc w Zabłociu się nie utrzymują;

4. psy utrzymywane do celów wojskowych.

Art. III.

Postanowienia wykonawcze niniejszej ustawy określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 30.

U s t a w a

z dnia 1. lutego 1908 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów w Kosowie i Kołomyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminy Kosmacz i Utoropy wraz z obszarami dworskimi mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Kosowie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Kołomyi.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 31.

U s t a w a

z dnia 7. lutego 1908, o uzupełnieniu regulacyi rzeki Bugu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi rzeki Bugu od ujścia Pełtwi do ujścia Raty ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienia tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1904, który preliminuje koszta robót na 2,524.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta uzupełnienia tej regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Fundusz regulacyjny ma być utworzony:

a) z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl § 6 ustępu 1 i § 4 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) z datku państwowej dotacyi budowli wodnych ze względu na zamierzone uspławnienie całej przestrzeni Bugu od ujścia Pełtwi do ujścia Raty, w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków krajowych i państwa oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów, jako kapitału zakładowego;

2. z odsetek tej kwoty, jakie urosną w czasie budowy;

3. z dochodów uzyskanych ze sprzedaży wikliny i z wydzierżawiania skarp rzeki;

4. z grzywien nakładanych przy tem przedsiębtorstwie w myśl art. 1 ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12.

Dalsze postanowienia co do pokrycia kosztów utrzymania administracyi funduszu konserwacyjnego i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po skończeniu budowy.

§ 6.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy, w porozumieniu z Administracyą państwa, której przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 7. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Ebenhoch w. r.

Nr. 32.

U s t a w a

z dnia 2. grudnia 1907, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatowej w Pilznie i Mielcu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Dąbie mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Pilznie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Mielcu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 2. grudnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 33.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. wyższego Sądu krajowego we Lwowie z dnia 14. stycznia 1908 L. Prez. 29.616/5 Z. (7), którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1908 znawców do ocenienia gruntów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych oraz regulacyi rzek.

C. k. wyższy Sąd krajowy we Lwowie zamianował na wniosek c. k. Namiestnictwa w myśl § 24 ustawy z 18. lutego 1878 Dz. u. p. Nr. 30, tudzież rozp. wyk. do ustawy z 18. września 1901 Dz. u. kraj. Nr. 103, dla ocenienia przedmiotów na rzecz kolei żelaznej, względnie także dla praw i budowli wodnych na cele regulacyi rzek wywłaszczyć się mających, następujących znawców na rok 1908:

A. Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

Adama Ożarowskiego, zarządcę dóbr w Boryniczach,
Tomasza Schweinera, zarz. dóbr w Łyścu,
Karola Greglera, zarz. dóbr w Sołotwinie,
Oktawa Salę, właśc. dóbr w Wysocku,
Edmunda Krzyżanowskiego, ajenta Tow. asek. w Kozowie,
Zdzisława Madejskiego, b. właśc. dóbr w Jabłonicy ruskiej,
Włodzimierza Gniewosza, właśc. dóbr w Potoku złotym,

Leona Moszyńskiego, zarz. dóbr w Lubaczowie,
Sylwestra Hołubowskiego, właśc. dóbr w Broszniowie,
Jana Głowackiego, właśc. dóbr w Leśniowie,
Leszka Cieńskiego, zarz. dóbr w Oknie,
Stanisława Ujejskiego, właśc. dóbr w Zaciszu,
Adama Chlebowicza, zarz. dóbr w Porudnie,
Bronisława Barzykowskiego, dzierżawcę dóbr w Siółku,
Romana Ujejskiego, właśc. dóbr w Pawłowie,
Władysława Ossolińskiego, właśc. dóbr w Horpinie,
Andrzeja Broniewskiego, em. lustr. lasów skarb. we Lwowie,
Franciszka Markesa, zarz. dóbr w Jasioniowie górnym,
Jana Zatorskiego, właśc. dóbr w Myszkowie,
Adama br. Horocha, właśc. dóbr w Winniczkach,
Stanisława Osuchowskiego, b. zarz. dóbr we Lwowie,
Romualda Makarewicza, b. dyrektora Tow. urz. pryw. we Lwowie,
Bolesława Śmiałowskiego, właśc. dóbr w Stojeńcach,
Dr. Andrzeja Jeża, właśc. dóbr w Hawryłowie,
Edwina Hohendorfa, właśc. dóbr w Horożance,
Juliusza Tobisa, zarz. dóbr w Podhorcach,
Adolfa Ebenbergera, dzierż. dóbr w Kosienicach,
Zdzisława Yongę, właśc. dóbr w Lipowcach,
Józefa Fischera, ajenta Tow. asek. w Rohatynie,
Wincentego Żelechowskiego, właśc. dóbr w Hrehorowie,
Władysława Olszańskiego, zarz. dóbr w Nowosiółkach gościnnych,
Karola Jędrzejowicza, właśc. dóbr w Humieńcu,
Wojciecha Wasilewskiego, właśc. dóbr w Siemuszowie,
Bronisława Rozwadowskiego, właśc. dóbr w Turówce,
Stefana Moysę Rosochackiego, właśc. dóbr w Rudnikach,
Jana Pochmarskiego, zarz. dóbr w Wolicy komarowej,
Józefa Osadeka, zarz. dóbr w Tuturkowicach,
Władysława Fabiańskiego, zarz. dóbr w Poturzycy,
Bolesława Rozwadowskiego, em. starostę w Stanisławowie,
Aleksandra Stojałowskiego, właśc. realności w Stryju,
Tadeusza Lachmana, b. zarz. dóbr w Mikulińcach,
Dr. Ludwika Brudzińskiego, b. dzierż. dóbr w Mikulińcach,
Antoniego Abgarowicza, właśc. dóbr w Brotyszowie,
Otmara Baborskiego, dzierż. dóbr w Łozówce,
Adama Mysłakowskiego, dzierż. dóbr w Mogilnicy,
Józefa Bernsteina, właśc. dóbr w Koszyłowcach,
Dr. Adama Głażewskiego, właśc. dóbr w Chmielowej,
Zygmunta Dzierżanowskiego, ajenta Tow. asek. w Zbarażu,
Bronisława Ujejskiego, właśc. dóbr w Sewerynce,

Tadeusza Rosinkiewicza, przełożonego obsz. dworskiego w Szczytowcach,
Adama Obertyńskiego właśc. dóbr w Nowemsiole,
Józefa Wasilewskiego, b. zarz. dóbr we Lwowie,
Józefa Bentza, dzierż. dóbr w Kijowcu,
Józefa Weigla-Millereta, właśc. dóbr w Żorniskach,
Gracyana Januszkiewicza, dyrektora lasów w Koszarkach,
Dr. Kornela Paygerta, właśc. dóbr w Sidorowie,
Franciszka Kamińskiego, zarz. dóbr w Sołowie,
Karola Kleczkowskiego, zarz. dóbr w Wiszence,
Augusta Matkowskiego, em. star. insp. kol. państ. w Majdanie lipowieckim,
Bronisława Rozwadowskiego, zarz. dóbr w Łowczy,
Stefana Dembińskiego, dyrektora dóbr w Radziechowie,
Zygmunta Białobrzeskiego, b. dyrektora dóbr we Lwowie.

B. Z zawodu leśnictwa:

Rudolfa Prevosta, leśniczego w Babińcach ad Krzywcze,
Stefana Cipsera, lustratora lasów w Dobromilu,
Józefa Żeńczaka, lustratora lasów w Lisowicach,
Adama Schwarza, zarz. lasów w Suchodole,
Konstantego Linderskiego, leśniczego w Jaworowie,
Wojciecha Kumika, zarz. lasów w Petrance,
Artura Gretschla, nadleśniczego w Busku,
Adama br. Horocha, właśc. dóbr w Winniczkach,
Stanisława Sokołowskiego, prof. szkoły lasowej we Lwowie,
Romualda Makarewicza, b. dyrektora Tow. urz. pryw. we Lwowie,
Maksymiliana Szyszkowskiego, zarz. lasów i dóbr w Nadwórnie,
Adama Tretera, właśc. dóbr w Laszkach królewskich,
Stanisława Krokowskiego, właśc. dóbr w Łużku górnym,
Bronisława Rozwadowskiego, właśc. dóbr w Turówce,
Hieronima Żeńczaka, leśniczego w Puławach,
Stanisława Krzanowskiego, gospodarza lasów w Łoszniowie,
Aleksandra Błażeńskiego, leśniczego miejskiego w Trembowli,
Tadeusza Rosinkiewicza, przeł. obszaru dworskiego w Szczytowcach,
Franciszka Lewitowicza, zarz. dóbr w Hnilicach,
Adolfa Korpaka, leśniczego w Nuszczu,
Jana Głowackiego, zarz. dóbr w Wiszence,
Władysława Ossolińskiego, właśc. dóbr. w Horpinie,
Stefana Dembińskiego, dyrektora dóbr w Radziechowie.

C. Z zawodu budownictwa:

Władysława Hartmana, budowniczego w Raju,
Stanisława Rutkowskiego, budowniczego miejsk. w Jarosławiu,
Władysława Stojowskiego, inż. Wydz. kraj. w Buczaczu,
Adolfa Kuhna, aut. archit. we Lwowie,
Alfreda Kamienobrodzkiego, budowniczego we Lwowie,
Zygmunta Kędzierskiego, radcę bud. we Lwowie,
Klaudyusza Angermana, aut. inż. we Lwowie,
Juliusza Reiningera, aut. inż. w Przemyślu,
Gustawa Szurka, em. nadinżyniera kol. państw. w Samborze,
Leona Wierzbickiego, aut. inż. w Stanisławowie,
Jana Strońskiego, inż. rady powiat. w Tarnopolu,
Romualda Winiarskiego, budowniczego miejsk. w Trembowli,
Seweryna Blaima, em. insp. kol. państw. we Lwowie.

D. Z zawodu fabrykantów:

Lubina Biskupskiego, właśc. fabryki w Kołomyi,
Franciszka Vinzenza, b. właśc. destyl. nafty w Sopowie,
Leopolda Baczewskiego, właśc. fabryki w Zniesieniu,
Filipa Liebermana, właśc. fabryki w Knihyninie.

E. Z zawodu górnictwa:

Kazimierza Gąsiorowskiego, inż. górn. w Borysławiu,
Leona Syroczyńskiego, prof. politechniki we Lwowie,
Juliana Niedźwieckiego, prof. politechniki we Lwowie,
Klaudyusza Angermana, aut. inż. we Lwowie.

F. Specyalnie dla wywłaszczeń:

celem regulacyi rzek w myśl § 21 rozp. wyk. z 21. kwietnia 1904 Dz. u. k. Nr. 52, do ustawy z 18. września 1901 Dz. u. k. Nr. 103:
Artura Zarembę Cieleckiego, właśc. dóbr w Porchowie,
Antoniego Jaworskiego, lustratora lasów w Mizuniu,
Stanisława Świrskiego, inż. wydz. pow. w Kałuszu,
Hyacenta Markiewicza, przeł. obszaru dworskiego w Brodkach,
Łukasza Bodaszewskiego, prof. szkoły polit. we Lwowie,
Mieczysława Jaksę-Rożena, dzierż. dóbr w Buszkowiczkach,
Karola Dudika, nadleśniczego w Koszarkach,

Stanisława Pieniążka, dzierż. dóbr. w Medusze,
Kazimierza Nowarskiego, inż. pryw. w Stryju,
Tadeusza Dzięciołowskiego, dzierż. dóbr w Gołogórach,
Stefana Dembińskiego, dyrektora dóbr w Radziechowie.

Lwów, dnia 14. stycznia 1908.

Tchorznicki w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 26. lutego 1908 L. 3022/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość, raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lutego 1908 zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu galicyjskiego z dnia 4. października 1907 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Turczańskim.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Turce zezwala się pobierać w r. 1908 dodatki powiatowe w wysokości 58% od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Nr. 35.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. lutego 1908 L. 9382, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu.

Na mocy § 87 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłat od czynszów najmu, przyzwolonych jej ustawą z 26. maja 1892 Dz. u. kr. Nr. 22, przez lat pięć, począwszy od 1. stycznia 1908 r., a to w wysokości oznaczonej rozporządzeniem Wydziału krajowego z 7. stycznia 1903 r. Dz. u. kr. Nr. 7.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 36.

U s t a w a

z dnia 8. lutego 1908 o zezwoleniu Reprezentacyi powiatowej w Limanowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki 20.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Limanowej zezwala się w myśl postanowień § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21, na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki 20.000 koron na dalszą budowę drogi gminnej Młynne-Ujanowice oraz na naprawę dróg powiatowych i gminnych zniszczonych klęską powodzi.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 8. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 37.

U s t a w a

z dnia 8. lutego 1908, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Kałuszu na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 28.800 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Kałuszu zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 28.800 K na częściowe pokrycie kosztów uporządkowania dróg gminnych.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrawi skarbu.

Wiedeń, dnia 8. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 38.

U s t a w a

z dnia 8. lutego 1908 o zezwoleniu Reprezentacyi powiatowej w Trembowli na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 120.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Trembowli zezwala się w myśl postanowień § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21, na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 120.000 K na budowę szpitala w Trembowli.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 8. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r

Nr. 39.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. lutego 1908 L. 15.553, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Rzeszowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Rzeszowie dla dorosłych na 1 K 34 h, a dla dzieci do lat 7 na 68 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1908 roku.

Lwów, dnia 20. lutego 1908.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 26. marca 1908. **Część V.**

Nr. 40.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19. marca 1908 L. 4393/pr., o gwarancyi kraju za dopełnienie zobowiązań Banku krajowego wypływających z wydania obligacyj komunalnych i kolejowych, dalej o upoważnieniu Wydziału krajowego do zaciągnięcia pożyczki krajowej w celu powiększenia kapitału zakładowego Banku krajowego, wreszcie o zmianie postanowień §§ 1 al. 2), 3 B), C), Dn, 4 pkt. 2), 36, 43, 56 a, 64 a, 101 a, 102, 109 B 2 i 112 pkt. 2) statutów Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 5. listopada 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. marca 1907, o przyjętej przez kraj gwarancyi za dopełnienie zobowiązań Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem we Lwowie, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej i następnych emisyj, jakoteż obligacyj kolejowych do wysokości po pięćdziesiąt milionów koron wartości nominalnej.

Nadto Najwyższem postanowieniem z 4. stycznia 1908 raczył Jego ces. i król. Apostolska Mość najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. października 1907, którą upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia odpowiedniej pożyczki krajowej w obligacyach w celu powiększenia kapitału zakładowego galicyjskiego Banku krajowego do sumy 15 milionów koron.

Wskutek tego zatwierdziło c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu rozporządzeniem z 9. stycznia 1908 L. 42.435/907, uchwalone przez Sejm krajowy na posiedzeniach z dnia 11. i 19. marca i z 7. października 1907 zmiany §§ 1, al. 2, 3 B, C, Dn, 4 pkt. 2, 36, 43, 56 a, 64 a, 101 a, 102, 109 B 2 i 112 pkt. 2, statutu galicyjskiego Banku krajowego we Lwowie, a mianowicie:

Sejm uchyla postanowienia §§ 1, alinea 2, 3 B, C, Dn, 4 punkt 2, 36, 43, 56 a, 64 a, 101 a, 102, 109 B 2 i 112 punkt 2, statutu Banku krajowego w osnowie obecnie obowiązującej i uchwala je w osnowie następującej:

§ 1. al. 2 w dzisiejszem brzmieniu znosi się, a opiewać będzie:

„Na założenie tej instytucyi przeznaczył Sejm krajowy uchwałą powyższą fundusz w wysokości 1 miliona zł. w. a. (2 miliony koron). Fundusz ten wzrósł do końca roku 1906 nadwyżkami dochodów Banku do wysokości czterech milionów czterystu tysięcy koron. Uchwałą z dnia 7. października 1907 przeznaczył Sejm krajowy fundusz dalszych dziesięć milionów sześćset tysięcy koron, skutkiem czego kapitał zakładowy Banku wynosić będzie piętnaście milionów koron“.

§ 3. B. Oddział komunalny obejmuje udzielanie pożyczek spłacalnych ratami:

1. Państwu, funduszowi krajowemu, powiatom i gminom;

2. towarzystwom zaliczkowym, utworzonym na podstawie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 Dz. p. p. Nr. 70, i kasom oszczędności powiatowym lub gminnym, wszystkim tym instytucyom za poręką gmin lub powiatów przyjętą zgodnie z ustawą;

3. spółkom wodnym na cele w ich zakres statutowy wchodzące (§ 36);

4. wszelkim innym prawno-publicznym korporacyom, mającym swą siedzibę w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, a wyposażonym w prawo nakładania danin dla pokrycia swoich potrzeb.

Wszystkie te pożyczki udzielane będą w obligacyach komunalnych, wydawanych do wysokości udzielanych pożyczek.

Pożyczki udzielane funduszowi krajowemu wymagają Najwyższego zatwierdzenia.

Oprócz tych pożyczek, udzielanych bezpośrednio wymienionym wyżej osobom prawnym, wolno Bankowi krajowemu nabywać w drodze cesyi pretensye osób trzecich, przysługujące im do Państwa, kraju i innych prawno-publicznych korporacyj w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i na podstawie tak nabytych pretensyj obligacye komunalne emitować. Wszystkie obligacye komunalne wszelkich emisyj, będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać sumy 50,000.000 (pięćdziesięciu milionów) koron imiennej wartości.

Do emisyi obligacyj komunalnych ponad ogólną sumę pięćdziesięciu milionów koron imiennej wartości potrzebnem jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej i następnych emisyj, aż do łącznej wysokości pięćdziesięciu milionów koron imiennej wartości w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obligacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero o ileby wyżej wymienione fundusze nie pokrywały zobowiązań wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

§ 3. C. Oddział kolejowy obejmuje udzielanie spłacalnych ratami pożyczek Państwu, krajowi, miastom o własnym statucie i prywatnym przedsiębiorstwom kolejowym w kraju.

Pożyczki te udzielane będą odbiorcom w obligacyach kolejowych wydawanych do wysokości udzielanych pożyczek. Wszystkie obligacye kolejowe będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać kwoty 50,000.000 (pięćdziesięciu milionów) koron imiennej wartości.

Do emisyi obligacyj kolejowych ponad powyższą sumę potrzebne jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj kolejowych aż do wysokości 50,000.000 koron imiennej wartości w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału poręczają w pierwszym rzędzie wierzytelności Banku krajowego, pochodzące z pożyczek udzielonych w obligacyach kolejowych, jakoteż nabyte w myśl § 64. lit. b. walory kolejowe, specyalny fundusz rezerwowy utworzyć się mający dla obligacyj kolejowych (§ 76), następnie cały majątek Banku krajowego (§ 67), a dopiero wówczas i o tyle, o ileby rzeczone aktywa na pokrycie w mowie będących zobowiązań nie wystarczały, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

§ 3. Dn) przyjmowanie poręki za kredytowane przez Rząd podatki spożywcze i kredytowaną Wydziałowi krajowemu należytość za sól.

§ 4. pkt. 2) na zapisane w księgach hipotecznych domy murowane mieszkalne mogące podlegać podatkowi domowo-czynszowemu w miejscowościach, które oznaczy Wydział krajowy.

§ 36. Bank udzielać będzie pożyczki w obligacyach komunalnych:

1. Państwu, funduszowi krajowemu, powiatom i gminom:

a) na spłatę lub ułatwienie spłaty wysoko oprocentowanych długów;

b) na inwestycye i przedsiębiorstwa produkcyjne, oraz na zakładanie lub zasilanie powiatowych lub gminnych zakładów kredytowych;

c) na cele użyteczności publicznej, nie wchodzące w zakres bieżącej gospodarki.

2. Towarzystwom zaliczkowym, utworzonym na podstawie ustawy z 9. kwietnia 1873 Dz. p. p. Nr. 70 i kasom oszczędności powiatowym lub gminnym, wszystkim tym instytucyom za poręką gmin lub powiatów, przyjętą zgodnie z ustawą, celem dostarczenia obrotowego funduszu, szczególnie dla udzielania pożyczek na realności włościańskie, pod warunkami odpowiadającymi potrzebom kredytu włościańskiego, jednak przy przestrzeganiu istniejących dla tych instytucyj statutowych i odnośnych prawnych postanowień.

3. Spółkom wodnym, utworzonym na podstawie ustawy państwowej z 30. maja 1869 Dz. p. p. Nr. 93 i ustawy krajowej z 14. marca 1875 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38 na cele wskazane statutem Spółki. Pożyczka nie może przekraczać wysokości kosztów robót, na których pokrycie zaciągniętą zostaje. Jeżeli pożyczkę zaciąga Spółka wodna, subwencyonowana przez kraj lub państwo, pożyczka nie może przekraczać wysokości kosztów niepokrytych subwencyą.

4. Wszelkim innym prawno-publicznym korporacyom, mającym swoją siedzibę w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, a wyposażonym w prawo nakładania danin dla pokrycia swoich potrzeb.

Przyznanie pożyczki w obligacyach komunalnych nastąpić może tylko za uchwałą Rady nadzorczej Banku krajowego, powziętą na wniosek Dyrekcyi, a zatwierdzoną przez Wydział krajowy.

Udzielanie pożyczek komunalnych gminom wiejskim, tudzież gminom miasteczek i miast, nieposiadających osobnych statutów, zależne jest od uchwały Rady powiatowej, uznającej istotną pożyteczność i potrzebę zaciągnięcia pożyczki na jeden z celów powyżej wymienionych.

O każdej pożyczce komunalnej, kwotę 200.000 (dwakroć stotysięcy) Koron przenoszącej, tudzież o każdej pożyczce komunalnej. udzielonej gminie lub powiatowi, przedtem już jakąś zaliczką lub pożyczką obciążonym, Wydział krajowy składać będzie Sejmowi szczegółowe sprawozdania na najbliższej sesyi sejmowej.

§ 43. Bank krajowy wydawać może obligacye komunalne na podstawie i do wysokości pożyczek komunalnych, udzielonych państwu, funduszowi krajowemu, powiatom lub gminom, dalej towarzystwom zaliczkowym, utworzonym na podstawie ustawy z 9. kwietnia 1873 r. Dz. p. p. Nr. 70, powiatowym lub gminnym kasom oszczędności, wszystkim tym instytucyom za poręką gmin lub powiatów, przyjętą zgodnie z ustawą, wreszcie Spółkom wodnym, utworzonym na podstawie ustawy państwowej z dnia 30. maja 1869 Dz. p. p. Nr. 93 i ustawy krajowej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38, a to do wysokości tych pożyczek (§ 36) wreszcie wszelkim innym prawno-publicznym korporacyom, mającym siedzibę w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, a wyposażonym w prawo nakładania danin dla pokrycia swych potrzeb.

§ 56. a) alinea 1-sza. Państwu, krajowi i miastom o własnym statucie za skryptami dłużnymi celem uzyskania funduszów potrzebnych dla kolei przez nich wybudować i prowadzić się mających, jakoteż celem wypłaty akcyj pierwszeństwa i zakładowych towarzystw akcyjnych, założonych w celu budowy i ruchu takichże kolei.

§ 64. a). celem udzielenia określonych w § 56. pożyczek państwu, krajowi, miastom o własnym statucie lub prywatnemu przedsiębiorstwu kolejowemu aż do wysokości tychże pożyczek;

Do § 101. a) dodać jako dalszą część tej alinei:

„a gdy zakładowy majątek Banku po myśli brzmienia § 1, al. 2. statutu podwyższony został do wysokości piętnastu milionów Koron, te 40% nadwyżki dochodów Banku użytych będzie na pomnożenie kapitału zakładowego majątku Banku, tylko w wypadku przewidzianym w § 102“.

§ 102. Część nadwyżki corocznych przychodów Banku, o ile nie będzie potrzebną na utrzymanie kapitału zakładowego Banku w wysokości piętnastu milionów Koron, oddawaną będzie na utworzenie krajowego funduszu inwestycyjnego, którego przeznaczeniem będzie: popieranie gospodarczego rozwoju kraju na polu przemysłu, rolnictwa, górnictwa i handlu, bądźto przez dostarczanie zakładowego kredytu lub kapitału dla przedsiębiorstw krajowych, bądź przez tworzenie lub popieranie organizacyj kooperacyjnych bądź to wogóle przez działanie w celach rozwoju i popierania ogólnej wytwórczości gospodarczej kraju.

Krajowy ten fundusz inwestycyjny ma być tak długo rzeczonemi nadwyżkami dochodów Banku krajowego stopniowo i corocznie dotowanym, dopóki z samych tych nadwyżek nie urośnie do kwoty pięciu milionów Koron, poczem o przeznaczeniu i sposobie użycia dalszych nadwyżek Banku krajowego Sejm postanowi.

Krajowy fundusz inwestycyjny będzie wedle przepisów, wydanych przez Wydział krajowy po wysłuchaniu zdania Dyrekcyi Banku krajowego, osobno administrowany przez Bank krajowy, zarachowywany i bilansowany.

§ 109. B. 2. przyznawanie na wniosek Dyrekcyi pożyczek komunalnych (§ 36) i potwierdzanie na obligacyach komunalnych, że zostały wydane na podstawie pożyczki udzielonej państwu, funduszowi krajowemu, gminie, powiatowi względnie towarzystwu zaliczkowemu, kasie oszczędności powiatowej lub gminnej za poręką gminy lub powiatu, przyjętą zgodnie z ustawą, dalej spółce wodnej lub też jakiejkolwiek innej korporacyi prawno-publicznej w kraju mającej prawo nakładania danin dla pokrycia swych potrzeb — albo, że wydano je na podstawie nabytych przez Bank w drodze cesyi pretensyi osób trzecich, przysługujących im do którejkolwiek z powyższych osób prawnych (§ 47. lit. g);

§ 112. pkt. 2. ustanowienie stopy procentowej dla pożyczek hipotecznych i kolejowych i wysokości dodatku na koszta zarządu (§§ 11, 37 i 58) oraz ustanowienie stopy procentowej prowizyi zwłoki (§ 14).

Lwów, dnia 19. marca 1908.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 41.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. marca 1908 L. 3370/pr., o utworzeniu 6 okręgów leśno-nadzorczych w Rzeszowie, Złoczowie, Krakowie, Tarnopolu, Kołomyi i Przemyślu.

Na podstawie upoważnienia, udzielonego reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 19. lutego 1908 L. 6845, zarządza Prezydyum c. k. Namiestnictwa równocześnie utworzenie sześciu okręgów leśno-nadzorczych w rządowej służbie leśnej administracyi politycznej a to: w Rzeszowie dla powiatów politycznych Rzeszów i Strzyżów, w Złoczowie dla powiatów politycznych Złoczów i Zborów, w Krakowie dla powiatów politycznych Kraków, Podgórze i Wieliczka, w Tarnopolu dla powiatów politycznych Tarnopol i Zbaraż, w Kołomyi dla powiatów politycznych Kołomyja i Peczeniżyn i w Przemyślu dla powiatów politycznych Przemyśl i Dobromil.

Nr. 42.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. marca 1908 L. 3724/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 14. lutego 1908 raczył

najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 30. września 1907 o poborze dodatków gminnych od państwowych podatków bezpośrednich w gminie Sokal.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

U c h w a ł a

Gminie miasta Sokala zezwala się pobierać na pokrycie potrzeb ściśle gminnych i szkolnych w roku 1906 dodatki gminne w wysokości 113% od podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 30. marca 1908. **Część VI.**

Nr. 43.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. lutego 1908 L. 2773/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 11. czerwca 1907 Dz. u. kr. Nr. 124, o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od stacyi kolejowej na Grzegórzkach do ujścia Białuchy, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 29. stycznia 1908 L. 3849.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 11. czerwca 1907 Dz. u. kr. Nr. 124, o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od stacyi kolejowej w Grzegórzkach do ujścia Białuchy.

§ 1.

Obwałowanie lewego brzegu Wisły od stacyi kolejowej w Grzegórzkach do ujścia Białuchy jest przedsiębiorstwem gmin Kraków, Grzegórzki i Dąbie i ma być wykonane po myśli § 6 ustawy z dnia 11. czerwca 1907 Dz. u. kr. Nr. 124, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa, tudzież wymienionych gmin interesowanych.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt Wydziału krajowego z r. 1907, który preliminuje koszta robót na 400.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowane obwałowanie obejmuje:

1. budowę lewego wału nadwiślańskiego od stacyi kolejowej w Grzegórzkach do ujścia Białuchy wraz z prawym wałem wstecznym Białuchy od Wisły do drogi krajowej Kraków-Czyżyny łącznej długości 3030 m;

2. budowę pięciu przepustów wałowych wraz z rowami odpływowymi;

3. budowę przejazdów wałowych;

4. utrzymanie powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat cztery i trwać ma od roku 1907 do 1910.

W czasie tym wzbronione jest stawianie budowli prywatnych w trasie projektowanych wałów.

§ 4.

Koszta projektowanych robót, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 11. czerwca 1907 Dz. u. kr. Nr. 124.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 11. czerwca 1907 Dz. u. kr. Nr. 124, datki kraju, państwa i gmin interesowanych mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) $47\frac{1}{2}\%$ datek funduszu krajowego w kwocie 190.000 K w czterech równych ratach rocznych po 47.500 K od roku 1907 do roku 1910;

b) $47\frac{1}{2}\%$ datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 190.000 K w czterech równych ratach rocznych po 47.500 K od roku 1907 do roku 1910;

c) 5% datek konkurencyjny interesowanych gmin Kraków, Grzegórzki i Dąbie w kwocie 20.000 K w czterech równych ratach rocznych po 5000 K od roku 1907 do roku 1910.

Co do rozdziału datku konkurencyjnego na poszczególne gminy ma być zawartą przez te gminy umowa.

Gdyby między interesowanemi gminami nie przyszło do skutku porozumienie co do rozdziału datku konkurencyjnego przeprowadzi ten rozdział Wydział krajowy.

Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się w funduszu budowy pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej, poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego Biura melioracyjnego. Do pomocy Kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny itp., dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytość II. klasy, przy podróży drogowej 50 halerzy za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej budowy, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub też za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane

tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie Kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały itp. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych itp. odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanię fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwem. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzanych i podpisanych przez kierowników budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź to w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości, potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczane następujące daty:

1. stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany, po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa jak i gminom interesowanym przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak Delegatom Administracyi państwa jak i gmin interesowanych. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma żądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegatów gmin interesowanych.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy. Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla

której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy, za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także gminom interesowanym oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty gmin interesowanych, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 44.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. lutego 1908 L. 2918/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 23. kwietnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 78, o regulacyi rzeki Tyśmienicy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 12. lutego 1908 L. 37.149.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 23. kwietnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 78, o regulacyi rzeki Tyśmienicy z dopływami i potoku Letnianki.

§ 1.

Regulacya rzeki Tyśmienicy od Borysławia do ujścia do Dniestru z dopływami, tudzież potoku Letnianki jest przedsiębiorstwem Spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 23. kwietnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 78, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału Spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z 2. maja 1907 L. 15.800 projekt Wydziału krajowego z roku 1905 z uwzględnieniem zmian zaleconych w tym reskrypcie.

Projekt preliminuje koszta regulacyi Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dniestru z dopływami tudzież potoku Letnianki na 5,624.000 K, koszta zaś regulacyi górnej przestrzeni Tyśmienicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu na 936.000 K, razem 6,560.000 K.

Wydział krajowy zostaje upoważniony do poczynienia zmian w projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacyę rzeki Tyśmienicy od Borysławia do ujścia do Dniestru na długości 39·968 km;

b) regulacyę dopływów Tyśmienicy:

1. rzeki Bystrzycy na długości 6·256 km;
2. potoku Rabczanki na długości 12·245 km;
3. potoku Trudnicy na długości 12·5 km;
4. potoku Baru na długości 11·821 km;
5. potoku Słonicy na długości 9·023 km;
6. potoku Ratoczyny na długości 0·327 km;
7. rowu Rychcickiego na długości 2·4 km;
8. korekcyę ujść innych dopływów i 17 rowów osuszających łącznej długości 52·025 km;

c) regulacyę potoku Letnianki na długości 10·447 km, wraz z kanałem Letnianki długości 9·03 km, rowem Letnianka-Dniestr długości 2·365 km i 9 rowami osuszającymi w dorzeczu Letnianki (Nr. 18 do 26) łącznej długości 21·65 km;

d) budowę 55 mostów, 225 przepustów z rur betonowych, 4 przepustów betonowych, 6 kładek i 4 przejazdów;

e) 14 szluz do nawodniania;

f) budowę 108 przepustów wałowych;

g) utrzymania wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia i trwać ma od roku 1908 do roku 1927.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na Tyśmienicy i Letniance tudzież ich dopływach w § 2 wymienionych.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu będą pokryte z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 23. kwietnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 78.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 23. kwietnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 78 datki kraju, państwa i Spółki wodnej mają być wypłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 2,717.600 K w dwudziestu równych ratach rocznych po 135.880 K, od roku 1908 do roku 1927;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 2,717.600 K od roku 1908 do roku 1927 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 1,124.800 K w dwudziestu równych ratach rocznych od roku 1908 do roku 1927.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwrócona kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy trzem zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Jeden z kierowników budowy prowadzić będzie roboty regulacyjne na rzece Tyśmienicy od ujścia do jazu kameralnego w Drohobyczu (km 28·780), drugi kierownik budowy na Tyśmienicy od jazu w Drohobyczu do Borysławia, trzeci zaś kierownik budowy roboty na potoku Letniance i dopływach postępując z budową systematycznie z dołu do góry.

Po ukończeniu robót na Tyśmienicy między jazem w Drohobyczu a Borysławiem, tudzież na potoku Letniance podejmą dwaj ostatni kierownicy budowy roboty na dopływach Tyśmienicy w miarę postępu robót na recypiencie.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile zaś czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy przy podróży drogowej 50 halerzy za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierowników budowy, ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęte w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają rachunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenta na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat,

wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winni kierownicy budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, rowów materyałowych, wałów ochronnych, skarp brzegów, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia

14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spiszą kierownicy budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwem.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź to w drodze licytacyi bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, mogą kierownicy budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza i stan wody,

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur,

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót,

4. odbiór materyałów budowlanych,

5. wszystkie momenty i wydarzenia które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą,

6. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dzienniki budowy mają być z końcem każdego miesiąca zamknięte, przedsiębiorcom do przejrzenia udzielone tudzież przez nich podpisane po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez nich zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa jak i Wydziałowi Spółki.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają żądać kierownicy budowy kalaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy,

b) z kierownika budowy,

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa a dopiero wtedy kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

Ministerstwu rolnictwa zastrzega się prawo wysyłania zastępcy technicznego do komisyi kolaudacyjnych, w którem to celu Wydział krajowy

winien we właściwym czasie donieść temuż Ministerstwu o miejscu i dniu zebrania się każdorazowej komisyi kolaudacyjnej.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmią się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanych, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku, udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 31. marca 1908 Część VII.

Nr. 45.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. grudnia 1907 L. 115.585/07, którem po myśli ustępu drugiego przepisów wykonawczych do § 4 ustawy z dnia 20. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 51, ogłoszonych obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 2. sierpnia 1894 L. 58.567, Dz. u. kr. Nr. 72, podaje się do publicznej wiadomości okręgi i skład Komisyj licencyonujących buhaje w roku 1908.

We Lwowie 7. grudnia 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Tadeusz Pilat w. r.

Okręgi i skład Komisyj licencyo-

I. Okręg c. k. krakowskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Biała	1. Powiat sądowy Biała	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Gustaw Krzemień dzierż. dóbr w Jawiszowicach
	2. „ „ Kęty	Adolf Poniński, kier. niż. szkoły roln. w Kobiernicach, p. Kęty	Wiktor Dołkowski, dzierżawca dóbr w Kańczudze
	3. „ „ Oświęcim	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. dóbr w Polance wielkiej, p. Oświęcim
2. Bochnia	4. „ „ Bochnia	Michał hr. Roztworowski, wł. dóbr w Ostrowie szlach., p. Gawłów nowy	Feliks Kisielewski, wł. dóbr w Barczkowie, p. Ujście solne
	5. „ „ Niepołomice	Jan Wykowski, dzierżawca dóbr w Łężkowicach, p. Kłaj	Oskar Sittauer Bonkowicz, kier. kraj. zimowej szkoły roln. w Niewiarowie
	6. „ „ Wiśnicz	Dr. Klem. Rutowski, wł. dóbr w Łąkcie górnej, p. Rzegocina	Zygm. Ruebenbauer, wł. d. w Kobylce, p. Łapanów
3. Brzesko	7. „ „ Brzesko	Adam Jordan, wł. dóbr w Więckowicach, p. Wojnicz	Kazim. Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko
	8. „ „ Radłów	j. w.	j. w.

nujących buhaje w roku 1908.

Towarzystwa rolniczego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Józef Grygierzec, dyr. pow. Kasy oszcz. w w Białej	Ludwik Sobija, wł. realn. w Rybarzowicach, p. Łodygowice	Adolf Poniński, kier. niższ. szkoły roln. w Kobiernicach, p. Kęty	Stanisław Kostka, naucz. kraj. niższ. szkoły roln. w Kobiernicach p. Kęty
Karol Hampl, wł. d. w Malcu, p. Kęty	Zygmunt Szmeja, wł. realn. w Kętach	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Franciszek Kramarczyk, rolnik w Osieku
Antoni Smieszek, wł. wł. dóbr w Oświęcimie	Józef Lodwoń, właśc. realn. w Babicach, p. Oświęcim	Adolf Poniński, kier. kraj. niż. szkoły rol.	Ryszard Bartkie, dzierż. dóbr w Brześciu
Jan Stokłosa, rolnik w Kolankowie, p. Bochnia	Adam Twardowski, rolnik w Dziewinie	Witołd Jasiński, wł. dóbr w Bieńkowicach	Mieczysław Ruebenbauer, wł. dóbr w Proszówkach. p. Bochnia
Józef Stroner, zarz. dóbr w Staniątkach, p. loco.	Cypryan Szlachta, roln. w Szczytnikach, p. Brzezie	Władysław Leśniak, c. k. zarządca dóbr kamer. w Stanisławicach, p. Kłaj	Andrzej Stopa, rolnik w Woli batorskiej
Dr. Tadeusz Brochocki, wł. dóbr w Sobolowie	Antoni Popiel, wł. dóbr w Zbydniowie	Józef Ożegalski, wł. dóbr w Kamionnej, p. Rzegocina	Karol Sękowski, wł. d. w Nieprześni
Jan Stec, gospodarz w Brzezowcu, p. Sołotwina	Franciszek Pikulski, gosp. w Sterkowcu	Reinhard Zink, dyrektor dóbr w Okocimiu	Wiktor Bętkowski, właśc. realn. w Sołotwinie
Józef Podczaszyński, dyrektor dóbr w Radłowie	Józef Piórek, gosp. i nacz. gminy w Strzelcach wielkich	Władysław Elterlein, wł. d. w Górce p. Szczurowa	Edward Maurizio, dzierż. dóbr w Strzelcach wielkich

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	9. Powiat sądowy Wojnicz	Adam Jordan, wł. dóbr w Wieckowicach, p. Wojnicz	Kazim. Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko
	10. „ „ Zakliczyn	j. w.	j. w.
4. Chrzanów	11. Powiaty sądowe Chrzanów i Jaworzno	Józef Kien, nadleśniczy w Jaworznie	Józef Datoń, dzierż. dóbr w Bolęcinie, p. Trzebinia
	12. Powiat sądowy Krzeszowice	Stefan Reichard, inspektor rolniczy, w Krzeszowicach	Stanisław Remin, leśniczy w Kopcach, p. Krzeszowice
5. Dąbrowa	13. „ „ Dąbrowa	Tadeusz Jaśkiewicz, dzierż. dóbr w Gorzycach, p. Żabno	Józef Ziemiński, wł. dóbr w Delastowicach, p. Szczucin
	14. „ „ Żabno	Ferdynand Kalkstein, wł. dóbr w Siedliszowicach	Franciszek Łącki, gosp. w Bieniaszowicach, p. Siedliszowice
6. Gorlice	15. północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biecz, Biesna, Bieśnik, Binarowa, Bugaj, Bystra, Dominikowice, Glinik maryampolski, Głęboka, Gorlice, Grudna kępska, Klęczany, Kobylanka, Kołkówka, Korczyna, Kryg, Kwiatonowice, Libusza, Lipinki, Łużna, Moszczenica, Mszanka, Olszyny, Pogorzyna, Racławice, Ropica polska, Rozembark, Rzepiennik biskupi, Rzepiennik marciszewski, Rzepiennik strzyżewski, Rzepiennik suchy, Sękowa, Siary, Sietnica, Sokół, Staszkówka, Stróżówka, Strzeszyn, Szalowa, Szymbark, Turza, Wójtowa, Wola łużańska i Zagorzany)	Walery Koczanowicz, wł. dóbr w Moszczenicy, p. loco	Franciszek Niemczycki, wł. dóbr w Turzy, p. Rzepiennik strzyżowski

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Karol Nodzyński, aptekarz w Wojniczu	Aleksander Rudnicki, kasyer w Wojniczu	Zdzisław de Laveaux, dzierż. dóbr w Łętowicach, p. Bogumiłowice	Józef Morys, gosp. w Łysejgórze, p. Porąbka uszewska
Kajetan Baliński, wł. gr. w Wesołowie	Jan Nosek, wł. gr. w Wesołowie	Roman Jordan, wł. dóbr w Roztoce, p. Zakliczyn	Antoni Florkowski, nacz. gminy w Zawadzie lanckorońskiej, p. Zakliczyn
Andrzej Chwalibóg, wł. d. w Bolęcinie. p. Trzebinia	Jan Taborski, właśc. gosp. w Wygiełzowie, p. Babice koło Alwernii	Grzegorz Bogdan, c. k. weterynarz pow. w Chrzanowie	Franciszek Knapik, gosp. w Porębie, p. Alwernia
Wojciech Wehrberger, dzierż. d. w Regulicach, p. Alwernia	Wojciech Wąchal, gospodarz w Rudawie	j. w.	Stanisław Stokłosiński, leśniczy w Brodłach, p. Alwernia
Michał Fijał, nacz. gm. w Mędrzechowie, p. Bolesław	Piotr Bartoń, gosp. w Nieczajnej	Stanisław Rogoyski, adm. dóbr w Szczucinie	Stanisław Zawada, wł. dóbr w Dąbrowicy
Karol Kisielewski, dzierż. d. w Wólce konarskiej	Feliks Musiał, rolnik w Nieczeczy, poczta Żabno	Jan Bzowski, właśc. dóbr w Borszowej	Andrzej Wrzosek, rolnik w Niecieczy, p. Żabno
Henryk Groblewski, wł. dóbr w Bystrej, p. Gorlice	Adam Wesołowski, zarz. dóbr w Ropicy polskiej. p. Gorlice	ks. Jan Wałęcki, proboszcz rzym. kat. w Libuszy	Eugeniusz Oczkowski, wł. folw. w Głęboce, p. Biecz

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	16. południowy, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Banice, Bartne. Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bodaki, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańcowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Konkuwa, Kwiatoń, Leszczyny, Lipna, Łosie, Ług, Małastów, Męcina mała, Męcina wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegonina, Przysłóp, Pstrążne, Radocyna, Regetów niżny, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rozdziele, Rychwałd, Skwirtne, Smerckowiec, Uście ruskie, Wapienne, Wirchne, Wołowiec, Wysowa, Zdynia)	Władysław Szwarc, wł. dóbr w Staszkówce, p. Ciężkowice	Henryk Groblewski, wł. dóbr w Bystrej, p. Gorlice
7. Grybów	17. Powiat sądowy Ciężkowice	Jan Mączyński, wł. dóbr w Siedliskach, p. Bobowa	Włodzim. Kodrebski, wł. dóbr w Kąsnej dolnej, p. Ciężkowice
	18. „ „ Grybów	Ignacy hr. Bobrowski, wł. d. w Bogoniewicach, p. Ciężkowice	Maryan Grodzicki, wł. dóbr. w Polnej, p. Stróże
8. Jasło	19. „ polityczny Jasło	Józef Przyłęcki, wł. dóbr w Łubnie szlacheckiem, p. Jasło	Kazimierz Piliński, wł. dóbr w Tarnowcu, p. loco
	20. „ sądowy Frysztak	Dr. Jan Kanty Dzianott, wł. d. w Lubli, p. Frysztak	Witold Wiśniewski, dzierż. dóbr w Bezdziałce, p. Kołaczyce
9. Kolbuszowa	21. „ autonomiczny Kolbuszowa	Roman Serednicki, sekr. Rady powiat. w Kolbuszowej	Adam Straub, rolnik w Lipnicy, poczta Dzikowiec
10. Kraków	22. „ „ Kraków	Jan Skirliński, wł. dóbr w Kryspinowie, p. Liszki	Dr. Mieczysław Pańkowski, insp. hodowl. tow. rolnicz. w Krakowie

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ks. Emil Jurczakiewicz, prob. gr. kat. w Uściu ruskiem, p. loco	Adam Wesołowski, zarządca dóbr w Ropicy polskiej, p. Gorlice	Wincenty z Drozdowa Byszewski, wł. dóbr w Lipinkach	Ludwik Buś, dzierż. dóbr w Sękowej, p. Gorlice
Antoni Długoszowski, wł. dóbr w Lipnicy dolnej, poczta loco	Antoni Śliwa, gospod. w Bruśniku, p. Ciężkowice	Józef Węgrychowski, c. k. wet. powiat. w Grybowie	Stanisław Fihauser, wł. dóbr w Bruśniku, p. Ciężkowice
Ks. Teofil Karczmarczyk, prob. gr. kat. w Binczarowej, p. Grybów	Franciszek Stelmach, gospodarz w Białej wyżnej, p. Grybów	Wincenty Smiałowski, wł. d. w Chodorowej, p. Grybów	Tadeusz Piękoś, wł. dóbr w Stróżach wyżnych, p. Stróże
Dr. Jan Kanty Dzianott, wł. d. w Lubli, p. Frysztak	Stanisław Włodek, wł. dóbr w Przysiekach	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. d. w Siepietnicy, p. Biecz	Edward Zaykowski, wł. dóbr w Czermnej, p. Skołyszyn
Dr. Antoni Lisowiecki, wł. d. w Bezdziedzy	Ignacy Lesikowski, wł. dóbr w Widaczu, p. Frysztak	Jan Cebula, wł. d. w Łączkach	Tomasz Czernicki, gospodarz w Lubli
Gabryel Jarosz, roln. w Kupnie	Maciej Gorzelany, rolnik w Kolbuszowej górnej, p. Kolbuszowa	Maryan Hippman, wł. dóbr w Trześni, p. Kolbuszowa	Ignacy Piórek, nacz. gminy w Kolbuszowej dolnej, p. Kolbuszowa
Wiktor Obrąpalski, prof. kraj. średniej szkoły roln. w Czernichowie	Franciszek Wójcik, wł. realn. w Wyciążu, p. Cło	Józef Cieślewicz, dzierż. dóbr w Wadowie, p. Pleszów	Jan Grzimek, dzierż. dóbr w Luboczy, p. Pleszów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
11. Krosno	23. Powiat sądowy Dukla	Ludwik Dąbrowski, wł. dóbr w Dąbrówce lubatowskiej, p. Równe	Jan Wejda, dzierż. dóbr w Cergowej, p. Dukla
	24. „ „ Krosno	Przemysław Cholewa, kier. kr. niż. szkoły roln. w Suchodole	Jan Skwara, gospod. w Targowiskach
12. Limanowa	25. północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Jodłownik, Wilkowisko, Stróża, Góra św. Jana, Janowice, Szczyrzyce, Krasne, Słupia, Mstów, Rzeki, Kostrza-Ryje, Skrzydlna, Wola skrzydlańska, Przenosza, Szyk i Pogorzany)	Feliks Sandoz, kraj. instr. hodow. w Soboniowicach, poczta Wieliczka	Jan Żochowski, wł. dóbr w Laskowej
	26. południowy, (obejmujący wszystkie gminy i obszary dworskie autonomicznego powiatu limanowskiego z wyłączeniem gmin i obszarów dworskich, należących do okręgu północnego)	j. w.	Władysław Walter, wł. dóbr w Świdniku, p. Żukowica
13. Mielec	27. wschodni mielecki (obejmujący część powiatu na wschód od Wisłoki)	Wacław Oborski, wł. dóbr w Mielcu	Kasper Wendeker, właśc. realn. i nacz. gminy w Schönanger, p. Borową
	28. zachodni, czermiński (obejmujący część powiatu na zachód od Wisłoki)	j. w.	j. w.
14. Myślenice	29. Powiat autonomiczny Myślenice	Wincenty Schmidt, wł. dóbr w Krzywaczce, p. Izdebnik	Mieczysław Skoda, nadleśniczy w Stróżach, p. Myślenice
15. Nisko	30. „ sądowy Nisko	Fryderyk hr. Ressegnier, wł. d. w Nisku	Stanisław Kamiński, zarz. d. w Narcie, p. loco
	31. „ „ Ulanów	Dr. Kazimierz Jędrzejowicz, wł. i pełnom. dóbr w Rudniku, p. loco	Edward Stubenvoll, zarz. d. w Bielinach, p. Ulanów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Edward Świderski, sekr. Rady pow. w Krośnie	Aleksander Obłaza, nacz. gminy w Dukli	Jędrzej Karczmarski, gospod. w Teodorówce, p. Dukla	Jan Jastrzębski, gospod. w Draganowej, p. Dukla
j. w.	Jan Chędzyński, przeł. obsz. dwor. w Potoku, p. Jedlicze	Franciszek Szubra, gospod. w Suchodole, p. Krosno	Paweł Nawrocki, rolnik w Odrzykoniu, p. Krosno
Maryan Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie	Aleksander Dydyński, wł. d. w Słupiu, p. Jodłownik	Jan Drożdż, rolnik w Jodłowniku	Stanisław Śliwa, roln. w Mstowie, p. Jodłownik
j. w.	Józef Franczyk, wł. realn. w Zbłudzy	Zygmunt Krzyszkowski, wł. d. w Świdniku, p. Łukawica	Kazimierz Mars, wł. dóbr w Łososinie górnej, p. Limanowa
Władysław Trzecieski, wł. d. w Zdakowie, p. Gawłuszowice	Andrzej Sehn, nacz gminy w Tuszowie, p. Chorzelów	Gustaw Szaszkiewicz, wł. d. w Rzemieniu, p. Rzochów	Ludwik Ulrych, wł. realn. w Maliniu, p. Chorzelów
Jan Rządzki, właśc. realn. w Rzędzianowicach, p. Mielec	Paweł Miłoś, nacz. gminy w Pławiu, p. Borowa	Jan Artwiński, wł. d. w Kliszowie, p. Gawłuszowice	Piotr Budzyński, dzierż. dóbr w Partyniu, p. Radomyśl
Andrzej Średniawski, wł. realn. w Górnej wsi, p. Myślenice	Wawrzyniec Kawa, nacz. gminy w Makowie	Franciszek Rewer, zarządca lasów arcyksiążęcych w Zawoji	Józef Górkiewicz, wł. d. w Toporzyskach, p. Jordanów
Ludwik Ostrzechański, kasyer dóbr w Kopkach, p. Rudnik	Józef Stelmach, nacz. gminy w Nisku	Władysław Komorowski, właśc. dóbr w Bojanowie, poczta loco	Józef Kędzior, przemysłowiec w Kamiennej
Henryk Chochorowski, gospod. w Pysznicy	Józef Błażejowicz, gospod. w Pysznicy	Dr. Klemens Kostheim, wł. d. w Zarzycach, p. Ulanów	Andrzej Dąbrowski, burmistrz w Ulanowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
16. Nowy Sącz	32. Powiat sądowy Nowy Sącz	Władysław Głębocki, wł. d. w Zbyszycach, p. Tęgoborze	Czesław Czechowski, dzierż. dóbr w Brzeźnie, p. Nowy Sącz
	33. Powiaty sądowe Stary Sącz i Muszyna	Roman Reklewski, wł. d. w Rogach, p. Podegrodzie	Jan Wadowski, gospodarz w Łącku, Nr. 98
17. Nowy Targ	34. Powiat autonomiczny Nowy Targ	Aleksander Lgocki, wiceprezes Rady pow. w Nowym Targu	Stanisław Drohojowski, wł. d. w Czorsztynie
18. Pilzno	35. „ sądowy Pilzno	Antoni Wejda, wł. d. w Parkoszu, p. Pilzno	Józef Frenkel, wł. dóbr w Machowej, p. Łęki górne
	36. „ „ Brzostek	j. w.	Karol Bronec, rządca dóbr w Siedliskach, p. Brzostek
19. Ropczyce	37. „ „ Ropczyce	Tadeusz Skołuba, wł. d. w Łubzinie, p. Ropczyce	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica
	38. „ „ Dębica	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica	Władysław Jaśkiewicz, dzierż. dóbr w Paszczynie
20. Rzeszów	39. Powiaty sądowe Rzeszów i Głogów	Stanisław Dydyński, wł. d. w Godowej, p. Strzyżów	Jan Gumiński, wł. dóbr w Zalesiu, p. Rzeszów
	40. „ „ Strzyżów i Tyczyn	j. w.	Piotr Łastowiecki, wł. dóbr w Hadlem, p. Jawornik
21. Tarnobrzeg	41. Powiat sądowy Rozwadów	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie, p. loco	Floryan Skarla, leśniczy w Brzoży, p. Radomyśl
	42. „ „ Tarnobrzeg	j. w.	Feliks Myszkowski, rządca dóbr w Wymysłowie, p. Tarnobrzeg

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stanisław Potoczek, wł. gruntu w Rdziostowie, p. Nowy Sącz	Józef Wójcik, właśc. gruntu w Biegonicach, p. Nowy Sącz	Feliks Berski, wł. dóbr w Gorzkowicach, p. Nowy Sącz	Roman Wysocki, dzierż. dóbr w Dąbrowej
Józef Maciuszek, gospodarz w Podegrodziu, p. loco	Jan Faron, wł. gruntu w Maszkowicach, p. Łącko	Czesław Czechowski, wł. d. w Brzeznej, p. Nowy Sącz	Eugeniusz Aleksander, wł. d. w Załubińcach
Wawrzyniec Ptaś, wł. gosp. w Nowym Targu	Konstanty Dziewolski, konduktor drog. i wł. gosp. w Krościenku	Jan Pietraszkiewicz, sekr. Rady pow. w Nowym Targu	Teodor Kabłak, leśniczy w Klikuszowej, p. Nowy Targ
Stanisław Tabor, gospodarz w Róży, p. Zassów	Jan Handzel, gosp. w Lipiu	Franciszek Perz, rolnik w Przerytem borze	Józef Maziarek, gospodarz w Dęborzynie, p. Brzostek
Andrzej Tułecki, wł. realn. w Brzostku	Józef Nawracaj, gospod. w Przeczycy	Jan Warzecha, gospodarz w Jodłowej, p. loco	Józef Korasadowicz, roln. w Siedliskach, p. Brzostek
Władysław Bursztyn, kupiec w Ropczycach	Floryan Daniel, gospodarz w Przedmieściu sędzisz., p. Sędziszów	Michał Czechowski, wł. realn. w Ropczycach	Jakób Andreasik „Czernik“, rolnik w Brzezinach
Henryk Zauderer, dyr. Tow. kredyt. w Dębicy	Józef Chmielowski, dzierż. dóbr w Sepnicy	Władysław Komornicki, właśc. dóbr w Latoszynie, p. Dębica	Walenty Muszyński, dzierż. d. w Gumniskach, p. Dębica
Jan Mazaraki, rządca dóbr w Głogowej	Antoni Smagała, wł. gruntu w Trzcianie	Henryk Rozwadowski, kier. kraj. niższej szkoły roln. w Miłocinie pod Rzeszowem	Jan Bieniasiewicz, wł. dóbr w Wysokiej
Teofil Drzewicki, wł. d. w Niebylcu, p. loco	Dr. Ignacy Wołkowicki, właśc. dóbr w Strzyżowie	Ks. Janusz Radziwiłł, wł. d. w Tyczynie	Feliks Neustein, rolnik w Hucisku, p. Jawornik polski
Jan Mączka, właśc. realn. w Zaleszanach, p. Zbydniów	Teofil Grzesiak, rz. dóbr w Zbydniowie	Józef Reczyński, rządca dóbr w Grębowie	Stanisław Kołodziej, wł. realn. w Woli rzeczyckiej
Antoni Kudelski, rządca dóbr w Mokrzyszowie	Wojciech Wigcek, wł. realn. w Machowie	Stanisław Patronowicz, rządca dóbr w Trześni, p. Nadbrzezie	Kazimierz Tomaszewski, rządca d. w Miechocinie, p. Tarnobrzeg

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
22. Tarnów	43. Powiat sądowy Tarnów	Bronisław Zabęcki, dzierż. d. w Lisiej górze, p. loco	Jan Michalik, rządca dóbr w Klikowej, p. Tarnów
	44. „ „ Tuchów	Bolesław Bossowski, wł. d. w Bistuszowej, p. Ryglice	Zygmunt Zawadzki, wł. d. w Szydłowej, p. Gromnik
23. Wadowice	45. Andrychów-Kalwarya (obejmujący gminy na południe od gościńca rządowego prowadzącego z Kalwaryi do Andrychowa, tudzież na północ od tego gościńca ale przy samym gościńcu położone)	Franciszek Dziobek, rolnik w Zygodowicach, p. Wadowice	Antoni Szczerbowski, wł. d. w Frydrychowicach, p. Wadowice
	46. Wadowice-Zator, (obejmujący gminy na północ od powyższego gościńca położone z wyjątkiem gmin do gościńca przytykających)	j. w.	j. w.
24. Wieliczka	47. Powiat polityczny Wieliczka	Adam Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie koło Dobczyc	Paweł Walencinowicz, właśc. dóbr w Bojańczycach, p. Dąbie koło Dobczyc
	48. „ „ Podgórze	Józef Śliwiński, wł. d. w Kossocicach, p. Podgórze	Stanisław Podlewski, wł. d. w Gaju, p. Mogilany
25. Żywiec	49. „ „ autonomiczny Żywiec	Stanisław Kostka, naucz. kraj. niższej szkoły roln. w Kobiernicach	Józef Studencki, wł. realn. w Żywcu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan hr. Zborowski, wł. d. w Zgłobicach, p. Tarnów	Jan Szymczak, wł. gruntu w Radlnej, p. Tarnów	Ignacy Modelski, dzierż. d. w Szynwałdzie	Stanisław Michalik, gosp. w Łęgu ad Partyń
Dominik Kwiatkowski, adm. d. w Mesznie szlacheckiej, p. Tuchów	Stanisław Florek, wł. gruntu w Gromniku	Adolf Neudeck, zarządca las. w Trzemeśnie, p. Tuchów	Jan Wańtuch, gosp. w Burzynie, p. Tuchow
Franciszek Gieruszczak, gosp. gr. w Targowicy, pow. Andrychów	Walenty Faber, gospod. grunt. w Barwałdzie górnym, p. Kalwarya	Henryk Zipper, dzierżawca dóbr w Inwałdzie, p. Andrychów	Rudolf Fuchs, dzierżawca dóbr w Jastrzębiu, p. Lanckorona
Jan Świerguła, gospodarz gr. w Laskowej, p. Zator	Jan Zając, gospod. grunt. w Piotrowicach, p. Zator	Jan Nidecki, nacz. gminy w Radoczy, p. Wadowice	Jerzy Gonscher, dzierż. d. w Rudce, p. Zator
Władysław Jakubowicz, wł. d. w Zarębkach, p. Dobczyce	Zdzisław Brzeziński, wł. dóbr w Łazanach	Stefan Kałuski, wł. d. w Zegartowicach, p. Dobczyce	Maryan Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie koło Dobczyc
Władysław Słapa, wł. d. w Lusinie, p. Swoszowice	Antoni Góra, właśc. realn. w Gołkowicach, p. Wieliczka	Władysław Kwieciński w Skawinie	Adam Rudolfi, dzierżawca d. w Borku szlacheckim
Tomasz Bratek, wł. realn. w Żywcu	Jan Pantofliński, handlarz nierogacizną w Żywcu	Władysław Kępiński, wł. d. w Moszczanicy, p. Żywiec	Ludwik Dobija, gospodarz w Rybanowicach, p. Łodygowice

II. Okręg c. k. galicyjskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Bóbrka	1. Powiat sądowy Bóbrka	Włodzimierz Czajkowski, wł. dóbr w Pietniczanach, p. Bóbrka	Stanisław Zwolski, wł. dóbr w Bryńcach, poczta Wybranówka
	2. „ „ Chodorów	Wiktor Korzenny, wł. dóbr w Brzozdowcach	Tadeusz Link, pełnom. dóbr w Chodorowie
2. Bohorodczany	3. „ „ Bohorodczany	Józef Szeliński, wł. dóbr w Bohorodczanach	Ks. Stefan Komarzyński, proboszcz obrz. gr. w Łyścu
	4. „ „ Sołotwina	Karol Grügler, zarządca dóbr w Sołotwinie	Jerzy Sękowski, wł. dóbr w Staruni, p. Sołotwina
3. Borszczów	5. „ „ Borszczów	Maryan Bogdanowicz, dzierż. dóbr w Dobranówce, p. Jezierzany	Edmund Dzierzek, wł. d. w Wierzchniakowcach, poczta Borszczów
	6. „ „ Mielnica	Karol Henisch, wł. d. w Kudryńcach, p. loco	Tadeusz Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Iwaniu pustem, p. Mielnica
4. Brody	7. „ „ Brody	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Ks. Józef Cegielski, proboszcz obrz. gr. w Hołoskowicach, p. Brody
	8. „ „ Łopatyn	Zdzisław Eder, dzierż. dóbr w Stołpiniu, p. Toporów	Władysław hr. Olizar, właśc. realn. w Łopatynie
	9. „ „ Załóżce	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Włodzimierz Biliński, c. k. st. weterynarz pow. w Brodach

Towarzystwa gospodarskiego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Adolf Gajewski, rządca dóbr w Romanowie	Adam Koppe, właśc. realn. w Ernsdorfie, p. Bóbrka	Ignacy Smalawski, rządca w Staremsiole	Alfred Mały, właśc. dóbr w Wołowiu, p. Bóbrka
Józef Hamkała, wł. realn. w Horodyszczu królewskiem, p. Chodorów	Hryń Czad, rolnik w Horodyszczu królewskiem, p. Chodorów	Adam Ożarowski, rządca dóbr w Ostrowie, p. Borynicze	Stanisław Kobylański, w Chodorowie
Dr. Michał Ferensiewicz, lekarz okręgowy w Bohorodczanach	Jędrzej Wołoszczuk, wł. realn. w Bohorodczanach	Aleksy Barabasz, roln. w Bohorodczanach starych	Michał Kozorys, rolnik w Bohorodczanach
Ks. Grzegorz Procyk, prob. gr. kat. w Manasterzanach, p. Sołotwina	Aleksy Kucak, nacz. gminy w Manasterzanach, p. Sołotwina	Leopold Urich, c. k. weterynarz powiat. w Bohorodczanach	—
Zygmunt Kościszewski, dyrektor dóbr w Bilczu złotem	Prokop Żary, gospod. w Łanowcach	Stanisław Gromnicki, właśc. dóbr w Oleksińcach, p. Bilcze złote	Seweryn Domański, dzierż. dóbr w Szuparce, p. Korolówka
Kazimierz Junosza Borkowski, dzierż. dóbr w Horoszowie, p. Uście biskupie	Jan Dutkiewicz, gosp. w Michałkowie, p. Uście biskupie	Zygmunt Piszczkowski, rządca dóbr w Mielnicy	Felicyan Sochanik, dzierż. d. w Zalesiu, p. Germakówka
Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Ponikwa	Ks. Jan Mrzygłodowicz, prob. obrz. gr. kat. w Ditkowcach, p. Załoźce	Ks. Jan Suchorowski, gr. kat. prob. w Koniuszkach	Władysław Gniewosz, wł. d. w Kontach, p. Ożydów
Leopold Kudelski, rządca dóbr w Łopatynie	Dr. Bernard Wittin, wł. dóbr w Uwinie	Stanisław hr. Sokolnicki, właśc. dóbr w Opłucku, p. Ohladów	Ks. Ignacy Kubisztal, kanonik w Łopatynie
Bolesław Miączyński, wł. dóbr w Palikrowcach	Ks. Teodozy Effinowicz, prob. obrz. gr. kat. w Popowcach, p. Podkamień	Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Brody	Damian Udrycki, wł. dóbr w Łukawcu, p. Pieniaki

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
5. Brzeżany	10. Powiat sądowy Brzeżany	Sylwester Maramorosz, wł. d. w Poryczynie, p. Buszcze	Józef Krajczyk, dzierżawca d. w Leśnikach, p. Brzeżany
	11. „ „ Kozowa	Włodzimierz Leszczyński, dzierż. dóbr w Kozówce, p. Kozowa	Zygmunt Bojewski, dzierż. d. w Wybudowie, p. Koniuchy
6. Brzozów	12. „ „ Brzozów	Mieczysław Urbański, wł. dóbr w Haczowie, p. loco	Stanisław Bobowski, rządca dóbr w Jasionowie, p. loco
	13. „ „ Dynów	Stefan Trzecieski, właśc. dóbr w Dynowie	Witold Dwernicki, wł. dóbr w Temeszowie, p. Dydnia
7. Buczacz	14. „ „ Buczacz	Stanisław Rudrof, wł. dóbr w Bobulińcach. p. Ossowce	Wacław Osiadacz, wł. realn. w Petlikowcach starych. p. Ossowce
	15. „ „ Monasterzyska	Antoni Wolniewicz, wł. dóbr w Oleszy, p. Monasterzyska	Jan Znamirowski, rolnik w Słobódce dolnej, p. Monasterzyska
	16. „ „ Potok złoty	Mieczysław Ksawery Potocki, wł. d. w Kośmierzynie, p. Potok złoty	Tomasz In, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty
8. Cieszanów	17. „ „ Cieszanów	Zygmunt Dobrzyński, dz. d. w Lublińcu nowym, p. Cieszanów	Hugo br. Wattmann, wł. dóbr w Rudzie różanieckiej, p. loco
	18. „ „ Lubaczów	Stanisław Ossoliński, dzierż. dóbr w Oleszycach	Stanisław Krynicki, c. k. weter. pow. w Cieszanowie
9. Czortków	19. „ autonomiczny Czortków	Franciszek Rudrof, wł. dóbr w Romanówce, p. Dżuryn	Tadeusz Szeliga Potocki, właśc. dóbr w Uhryniu, poczta Czortków

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Władysław Świciński, stawniczy w Kasztelówce, p. Brzeżany	Karol Poten, dzierż. d. w Wierzbowie, p. Narajów	Jan Sokulski, dzierżawca dóbr w Rohaczynie, p. Kurzany	Zdzisław Wolfarth, wł. dóbr w Demni, p. Kurzany
Ludwik Aksentowicz, dzierż. dóbr w Ceniowic, p. Kozowa	Longin Łoboś, dzierżawca dóbr w Taurowie, p. Kozłów	Tomasz Maramorosz, dzierż. d. w Olesinie, p. Kozowa	Adolf Greis, dzierż. dóbr Ułanisze, p. Kozowa
Antoni Kraiński, wł. dóbr w Jabłonce, p. Dydnia	Piotr Kwiatkowski, dzierż. d. w Izdebkach	Franciszek Trzciński, wł. dóbr w Gdyczynie, p. Dynów	Ks. Jan Bardzik, proboszcz rzym. kat. w Jasionowie
Franciszek Trzciński, wł. d. w Gdyczynie, p. Dynów	Aleksander Węgliński, leśniczy w Warze, p. Dynów	Seweryn Skrzyński, wł. d. w Nozdrzu, p. Dynów	Teodor Jüngst. wł. dóbr w Dynowie
Franciszek Piórecki, rządca w Browarach, p. Jazłowiec	Henryk Zdzański, wł. realn. w Trybuchowcach	Ignacy Wachowicz, dzierż. dóbr w Medwedowcach	Władysław Potocki, wł. dóbr w Rukomyszu
Mieczysław Błocki, rządca d. w Bertnikach	Piotr Haręża, właśc. realn. w Hucie nowej	Kajetan Abgarowicz, dzierż. dóbr w Dubienku, p. Monasterzyska	Grzegorz Sowa, rolnik w Baryszu
Zygmunt Orski, wł. dóbr w Jamnej	Michał Baraniecki, wł. realn. w Ostrej	Feliks Dancewicz, rządca d. w Porchowej	Andrzej Ilkow, gosp. w Porchowej
Stefan Sroczyński, dzierż. dóbr w Lublińcu nowym, p. Cieszanów	Bronisław Kwitniowski, lustrator gm. w Cieszanowie	Stanisław Krynicki, c. k. weter. pow. w Cieszanowie	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu, p. Cieszanów
Leon Kranz, dzierż. dóbr w Staremsiole, p. Oleszyce	Gustaw Rupp, dzierżawca d. w Hrynkowie ad Dachnów, p. Cieszanów	Dyonizy Krokowski, dzierż. dóbr w Suchej woli, p. Oleszyce	Antoni Koralewski, dzierż. d. w Zalesiu ad Staresioło, p. Oleszyce
Zdzisław Szaszkiewicz, dzierż. dóbr w Dżurynie	Roman Ochocki, wł. dóbr w Kalinowszczyźnie	Józef Dobek, dzierż. dóbr w Bazarze	Józef Tymków, gosp. w Słobódce dżuryńskiej

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
10. Dobromil	20. Powiat sądowy Bircza	Stefan Janiszewski, wł. dóbr w Malawie, p. Lipa	Jan Janiszewski, wł. dóbr w Leszczawie dolnej, p. Bircza
	21. „ „ Dobromil	Aleksander Pragłowski, wł. d. w Komarowicach, p. Nowe miasto	Julian Terlecki, wł. dóbr w Przemyślu, ul. Franciszka Józefa 3
11. Dolina	22. „ „ Bolechów	Ks. Włodzimierz Sojka, prob. gr. kat. w Ceniawie, poczta Rożniatów	Ks. Józef Terlecki, gr. kat. proboszcz w Lisowicach
	23. „ „ Dolina	Dr. Stanisław Kotłowski, lek. w Dolinie	Ks. Włodzimierz Sojka, prob. gr. kat. w Ceniawie, poczta Rożniatów
	24. „ „ Rożniatów	Ks. Włodzimierz Sojka, prob. gr. kat. w Ceniawie, poczta Rożniatów	Dr. Bolesław Berwid, lekarz w Rożniatowie
12. Drohobycz	25. Powiat sądowy Drohobycz z wyłączeniem gminy i obszaru dworskiego w Schodnicy	Leonard Wiśniewski, wł. dóbr w Drohobyczu	Ks. Jan Pasternak, proboszcz obrz. gr. kat. w Wacowicach, p. Drohobycz
	26. Powiat sądowy Medenice	Juliusz Frey, dzierż. dóbr w Oparach, p. Medenice	Stefan Firlej, wł. d. w Bojarach, p. Dobrowlany
	27. Powiat sądowy Podbuż wraz z gminą i obszarem dworskim Schodnica	Antoni Anderka, st. leśniczy w Podbużu	Karol Hawranek, leśniczy w Podbużu
13. Gródek	28. Powiat sądowy Gródek jagielloński	Jan Breuer, wł. d. w Suchej woli, p. Mszana koło Bartatowa	Jan Głowacki, wł. d. w Leśniowicach, p. Weissenberg
	29. „ „ Janów	Edward Kopecki, wł. dóbr w Rokitnie, p. Domażyr	Józef Weigel-Milleret, wł. d. w Żorniskach, p. Domażyr

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Łomiński, nacz. gminy w Birczy	Zygmunt Kapiszewski, dzierż. dóbr w Rybotyczach	Ks. Jan Nawrocki, proboszcz obrz. łac. w Birczy	Herman Bleicher, dzierż. d. w Kuźminie, p. Tyrawa wołoska
Jan Teśla, rolnik i naczelnik gminy w Lacku, p. Dobromil	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Tarnawie	Franciszek Bukłada, gospod. w Posadzie nowomiejskiej, p. Nowe miasto	Piotr Geisler, właśc. realności w Dobromilu
Lipman Bornstein, weterynarz miejski w Bolechowie	Noe Gutentag, weterynarz w Dolinie	Józef Hanusz, gosp. w Wołowej wsi	Józef Kosyło, gosp. w Lisowcach
Noe Gutenberg, weterynarz miejski w Dolinie	Lipman Bornstein, weterynarz miejski w Bolechowie	Jan Misiewicz, wł. realn. w Dolinie	Stefan Kardasz, wł. realności w Dolinie
j. w.	j. w.	Jan Amon, dzierż. dóbr w Rożniatowie	Stefan Maksymówka, gospod. w Ceniawie, p. Rożniatów
Jan Kiszko, naczeln. gminy w Kopcu	Teodor Kocko, nacz. gminy w Modryczu	Mieczysław Truszkowski, drogom. w Medenicach	Teodor Putulkiewicz, nacz. gminy w Stebniku
Feliks Ostafiński, zarządca lasów w Letni	Jakób Zintel, nacz. gminy w Königsau	Jan hr. Tarnowski, wł. dóbr w Wróblowicach, poczta Dobrowlany	Jan Krawców, właśc. realn. w Wróblowicach, poczta Dobrowlany
Ks. Anatol Kozaniewicz, prob. obrz. gr. kat. w Bystrzycu	Hryń Łuciów, właśc. realn. w Podbużu	Aleksander Kryśka, wł. dóbr w Winnikach	Szczepan Kulczycki, wł. realn. w Podbużu
Franciszek Bobowski, ajent Tow. wzaj. ubezp. w Gródku jagiellońskim	Piotr Bachman, nacz. gminy w Neuhof, p. Gródek jagiell.	Juliusz Obmiński, dzierż. dóbr w Bartatowie	Józef Chmielowski, wł. realn. w Wołczuchach
Robert Pragłowski, pełnom. dóbr w Lelechowie, p. Janów	Władysław Piotrowski, nadleśniczy w Janowie	Gracyan Radomski, wł. d. w Jamelnie, p. Domażyr	Wilhelm Stanek, wł. dóbr w Wiszence, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
14. Horodenka	30. Powiat sądowy Horodenka	Wiktor Abrahamowicz, dzierż. dóbr w Tyszkowcach, p. Horodenka	Józef Froń, kier. kr. niż. szkoły rolniczej w Horodence
	31. „ „ Obertyn	Antoni Theodorowicz, właśc. dóbr w Żukowie, poczta Obertyn	Kazimierz Przybysławski, wł. dóbr w Uniżu, p. Czernelica
15. Husiatyn	32. „ „ Husiatyn		Władysław Mieczychowski, dzierż. d. Łózki ad Kociubińce
	33. „ „ Kopyczyńce	Włodzimierz Cieński, wł. dóbr w Uwiśle, p. Chorostków	Jan Górski, gospod. w Hadyńkowcach, p. Probużna
16. Jarosław	34. Powiaty sądowe Jarosław i Pruchnik	Franciszek Łastowiecki, właśc. dóbr w Rozbożu długim	Zdzisław Nowosielecki, rządca dóbr w Węgierce, poczta Pruchnik
	35. Powiat sądowy Radymno	Stanisław Kisielewski, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno	Kt. Stanisław Lechicki, kanonik i prob. w Kaszycach, p. Kosienice
	36. „ „ Sieniawa	Aleksander Ostrowski w Adamówce, p. loco	Teodor Włodzimirski, dzierż. dóbr w Rudce
17. Jaworów	37. „ „ Jaworów	Jan hr. Szeptycki, wł. dóbr w Przyłbicach, p. loco	Franciszek hr. Colonna-Czosnowski, wł. dóbr w Ożomli
	38. „ „ Krakowiec	Stanisław hr. Hagen, wł. d. w Wielkich Oczach, p. loco	Stanisław Myszkowski, wł. d. w Hruszowicach, poczta Stubno
18. Kałusz	39. „ „ Kałusz	Konstanty Czarkowski, wł. dóbr w Niegowcach	Wojciech Komornicki, wł. d. w Babinie, p. Bednarów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Tytus Zulauf, dyrek. powiat. Kasy oszcz. w Horodence	Aleksander Zawadzki, wł. d. w Dąbkach	Maryan Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Jasienowie	Jan Wielowiejski, wł. dóbr w Olejowej, p. Horodenka
Ignacy Theodorowicz, nacz. dróg gmin. w Obertynie	Marceli Gawliński, nacz. gminy w Obertynie	Leon Theodorowicz, dzierż. d. w Olejowej, poczta Horodenka	Witold Jastrzębski, dyr. kasy zaliczkow. i właśc. realności w Obertynie
Paweł Turecki, nacz. gminy w Samołuskowcach	Łukasz Czajkowski, gospod. w Tłusteńkiem	Czesław Świrski, rządca d. w Husiatynie	Eliasz Anders, rządca dóbr w Żabińcach
Kazimierz Horodyski, wł. dóbr w Żabincach, p. Probużna	Kazimierz Cieński, dzierż. dóbr w Uwiślu, p. Chorostów	Jan Solecki, właśc. realności w Kopyczyńcach	Maryan Nanowski, kontrol. dóbr w Hadyńkowcach, poczta Probużna
Michał Socha, wł. gruntu w Zarzeczu, p. loco	Antoni Sobień, wł. gruntu w Muninie, p. Jarosław	Franciszek Dobrowolny, dzierż. d. w Jankowicach, p. Boratyn	Tomasz Maziarek, wł. gosp. roln. w Pawłosiowie, p. Jarosław
Julian Krupa, oficyalista w Wysocku, p. Surochów	Joachim Gwóźdź, roln. w Morawsku, p. Jarosław	Marcin Popkiowicz, właśc. gosp. roln. w Radymnie	Franciszek Urbanek, dzierż. d. w Skołoszowie, p. Radymno
Michał Wołczak, wł. gruntu w Cieplicach, p. Sieniawa	Stanisław Naspiński, wł. gruntu w Wiązownicy, p. loco	Ludwik Łysakowski, dzierż. d. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek Krokowski, dzierż. dóbr w Sieniawie
Leon hr. Szeptycki, przełożony obszaru dwor. w Przyłbicach, p. loco	Adam Chlebowicz, pełnomocnik dóbr w Porudnie	Aleksander Weissman-Zawidowski, właśc. dóbr w Starzyskach	Klemens Majewski, wł. dóbr w Jaworowie
Tadeusz Kapiszewski, wł. d. w Kobylnicy wołoskiej	Karol Keiper, wł. d. w Semerówce	Romuald Fangor, wł. dóbr w Świdnicy	Stefan Younga, wł. dóbr w Nahaczowie
Ignacy Przestrzelski, sekr. Rady powiat. w Kałuszu	Dr. Adolf Wurst, c. k. starszy lekarz powiat. w Kałuszu	Stefan hr. Łoś, wł. dóbr w Chocimie, p. Kałusz	Jan Frankiewicz, c. k. weter. powiat. w Kałuszu

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	40. Powiat sądowy Wojniłów	Feliks Scazeghino, wł. dóbr w Przewoźcu, p. Wojniłów	Władysław Rozwadowski, wł. dóbr w Dołpotowie, p. Wojniłów
19. Kamionka strumiłowa	41. „ „ Busk	Feliks Domański, wł. dóbr w Ubiniu, p. Zadwórze	Marcin Dembiński, pełnomocnik dóbr w Busku
	42. „ „ Kamionka strumiłowa	Władysław Ossoliński, dzierż. dóbr w Horpiniu, p. Kamionka strum.	Dymitr Wania, wł. realn. w Kamionce strumiłowej
	43. „ „ Radziechów	Tytus Korytyński, wł. d. w Niestanicach, p. Chołojów	Roman Ujejski, wł. dóbr w Pawłowie, p. Chołojów
20. Kołomyja	44. „ „ Gwoździec	Leon Puzyna, właśc. dóbr w Gwoździcu	Kajetan Agopsowicz, wł. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec
	45. „ „ Kołomyja	Artur Krzysztofowicz, wł. d. w Korniczu, p. Korolówka	Antoni Strzełbicki, wł. d. w Wołowej, p. Matyjowce
	46. „ polityczny Peczeniżyn	Jan Kleski, wł. d. w Wierbiążu, p. Kołomyja	Stanisław Jasiński, wł. dóbr w Pererowie, p. Matyjowce
21. Kosów	47. „ sądowy Kosów	Stanisław Bursa, wł. apteki w Kosowie	Ks. Jan Rogożyński, proboszcz obrz. gr. kat. w Szeszorach, p. Pistyń
	48. Powiaty sądowe Kuty i Żabie	Ks. Michał Walnicki, prob. obrz. gr. kat. w Kobakach, p. Rożnów	Grzegorz Jakubowicz, wł. d. w Kutach
22. Lisko	49. Powiat sądowy Baligród	Karol hr. Starzeński, wł. d. w Bereśku, p. Hoczew	Jan Zatorski, wł. d. w Myczkowie, p. p. Solina

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Bronisław Barzykowski, dzierż. dóbr w Siółce, p. Wojniłów	Józef Jaworski, wł. dóbr w Dołżce, p. Bolechów	Dr. Ludwik Smoleński, adjunkt sądowy w Wojniłowie	Henryk Mierzeński, wł. dóbr w Dubowcach, p. Wojniłów
Wincenty Rozwadowski, właśc. dóbr w Kozłowie	Ks. Jan Dorosz, proboszcz obrz. gr. kat. w Rakobutach, p. Busk	Matwij Zieliński, rolnik w Rakobutach, p. Busk	Artur Gretschel, nadleśn. w Grabowej
Józef Kupczyński, właściciel realności w Kamionce strum.	Jan Lewicki, właśc. realn. w Kamionce strumiłowej	Adam Bogusz, wł. dóbr w Derewlanach, p. Milatyn Nowy	Hipolit Neuman, urzęd. Rady pow. w Kamionce strum.
Ks. Izydor Dawidowicz, prob. obrz. gr. kat. w Radziechowie	Jakób Szebec, wł. gruntu w Zabawie ad Suszno, p. Witków nowy	Ks. Antoni Skalski, proboszcz obrz. łac. w Radziechowie	Jan Golański, rolnik w Pawłowie, poczta Chołojów
Kazimierz Kobylański, wł. dóbr w Winogradzie, p. Gwoździec	Marceli Bieńkowski, wł. dóbr w Godach, p. Kołomyja	Mieczysław Malkowski, wł. realn. w Małym Gwoździcu	Alfred Bezeg, dzierż. d. w Chwalibogu, p. Gwoździec
Kazimierz Siwicki, wł. d. w Ceniawie, p. Kołomyja	Mieczysław Jasiński, sekr. Rady powiat. w Kołomyi	Leopold Kosiński, wł. dóbr w Zazulińcach	Mikołaj Mełnyczuk, właściciel realności w Piadykach, p. Kołomyja
Mieczysław Jasiński, sekr. Rady powiat. w Kołomyi	Maksymilian Fediuk, wł. gruntu w Sopowie, p. Kołomyja	Ks. Józef Charzewski, gr. kat. prob. w Sopowie, p. Kołomyja	Mikołaj Hajowy, wł. gruntu w Wierbiążu, p. Kołomyja
Dr. Apolinary Tarnawski, wł. wodoleczniczego zakładu w Smolnej, p. Kosów	Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie	Ks. Michał Walnicki, proboszcz obrz. gr. kat. w Kobakach, p. Rożnów	Maciej Sorohan, rolnik w Moskalówce, p. Kosów
Alfred Miltsovits, wł. realn. w Hryniawie, p. Uścieryki	Wilhelm Szczerski, zarz. dóbr w Żabiu	Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie	Hawryło Tomiuk, rolnik w Kutach starych
Ks. Włodzim. Czajkowski, prob. obrz. gr. kat. w Zachoczewiu, p. Baligród	Jan Wilczyński, wł. dóbr w Buku, p. Cisna	Wiktor Kościński, wł. dóbr w Żerdence, p. Hoczew	Piotr Mycielski Dołęga, właśc. dóbr w Smolniku, poczta Wola mich.

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	50. Powiat sądowy Lisko	Julian Mickiewicz, wł. d. w Zawadce, p. Tyrawa wołoska	Andrzej Makowiecki, dzierż. d. w Posadzie liskiej
	51. „ „ Lutowiska	Wincenty Łęski, wł. dóbr w Polanie, p. Chrewt	Ks. Józef Daszyk, proboszcz obrz. łacińskiego w Polanie, p. Chrewt
	52. „ „ Ustrzyki dolne	Kazimierz hr. Russocki, właśc. dóbr w Ustyanowie, p. Ustrzyki dolne	Dr. Jan Lenartowicz, lekarz w Ustrzykach dolnych
23. Lwów	53. lwowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Basiówka, Biłohorszcze, Borki janowskie, Borki dominikańskie, Brzuchowice, Grzęda, Grzybowice, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kaltwasser, Kleparów, Kościejów, Kozielniki, Kozice, Krotoszyn, Kulparków, Laszki murowane, Malechów, Podliski małe, Rudno, Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Sieciechów, Sygniówka, Skniłów, Skniłówek, Sokolniki, Sołonka, Sroki przy Laszkach, Stroniatyn, Wólka hamulecka, Zamarstynów, Zarudce, Zaszków, Zawadów, Zboiska, Zimnawoda, Zimnawódka, Zniesienie, Zubrza i Żydatycze)	Jan Kanty Stojowski, wł. d. w Laszkach murowanych, p. Podzamcze	Paweł Kretowicz, prof. c. k. Akad. weter. we Lwowie
	54. jaryczowsko-winnicki (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Barszczowice, Ceperów, Dublany, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Kamienopol, Kukizów, Pikułowce, Podliski wielkie, Prusy, Remenów, Rudańce, Wisłoboki, Zapytów, Biłka królewska, Biłka szlachecka, Czarnuszowice, Czerepiń, Czyżki,	Adam br. Horoch, wł. dóbr w Winniczkach, p. Winniki	Michał Ciągło, rządca dóbr w Biłce szlacheckiej p. Gaje pod Lwowem

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
August hr. Krasicki, wł. dóbr w Lisku	Ks. Wasyl Mysyk, proboszcz gr. kat. w Wańkowej p. Ropienka	Onufry Horodyński, wł. d. w Myczkowcach, p. Lisko	Jan Indre, wł. dóbr w Zabrodziu
Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Wydrnem, p. Chrewt	Roch Kowalski, wł. dóbr w Seredniu małem	Władysław Strzelecki, właśc. dóbr w Wydrnem, p. Chrawt	Jan Kowalski, dzierż. dóbr w Chrewcie
Leon Czajkowski, wł. dóbr w Strwiążyku, p. Ustrzyki dolne	Ks. Włodzimierz Olchowej, prob. obrz. gr. kat. w Berehach dolnych, p. Ustrzyki	Konstanty Hołyński, wł. dóbr w Brelikowie, p. Ropienka	Józef Nanowski, wł. dóbr w Ustrzykach dolnych
Ignacy Papara, dz. dóbr w Stroniatynie, p. Podliski małe	Franciszek Małaczyński, naczelnik gminy w Zimnej Wódce, p. Lwów-Bogdanówka	Karol Malsburg, prof. Akademii rolniczej w Dublanach	Andrzej Tyszkowski, dzierż. dóbr w Żydatyczach
Dmytro Kiernoha, rolnik w Podbereźcach, p. Winniki	Jan Smolnicki, naczelnik gm. w Zubrzy, p. Sichów	Witold Traczarski, kraj. instr. ogrodn. i sadown., Lwów Gołębia 3 a.	Henryk Kintze, dz. dóbr w Dawidowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	Czyżyków, Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Gańczary, Głuchowice, Hermanów, Krzywczyce, Kuhajów, Lesienice, Mikraszów, Milatycze, Pasieki zubrzyckie, Podberezce, Podborce, Podciemne, Sichów, Siedliska, Tołszczów, Unterbergen, Weinbergen, Winniki, Winniczki, Wołkowce, Zagórze, Zuchorzyce, Żurawniki i Żyrawkę)		
	55. Powiat sądowy Szczerzec wraz z gminą i obszarem dworskim Hodowice	Hyacent Markiewicz, rządca d. w Brodkach	Paweł Supiński, rz. dóbr w Krasowie
24. Łańcut	56. Powiaty sądowe Łańcut i Przeworsk	Karol Madeyski, rządca dóbr w Łańcucie	Władysław Nestorowicz, właśc. realn. w Przeworsku
	57. Powiat sądowy Leżajsk	Ks. Aleksy Iwasiówka, prob. obrz. gr. kat. w Dębnie, p. Leżajsk	Mieczysław Stachowski, leśniczy w Rudzie, p. Sarzyna
25. Mościska	58. „ „ Mościska	Dyonizy Pogłodowski, właśc. dóbr w Sudkowicach, p. Krukienice	Karol hr. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, p. Krukienice
	59. „ „ Sądowa Wisznia	Karol Mochnacki, właśc. d. w Dołho-Mościskach, p. Sądowa Wisznia	Józef Rolle, rządca dóbr w Sądowej Wiszni
26. Nadwórna	60. „ autonomiczny Nadwórna	Ks. Józef Kuczyński, prob. obrz. gr. kat. w Paryszczu, p. Nadwórna	Maksymilian Szyszkowski, c. k. zarządca lasów państwowych w Nadwórnej
27. Podhajce	61. „ sądowy Podhajce	Edwin br. Hohendorff, właśc. dóbr w Horożance, p. loco	Julian Uleniecki, wł. dóbr w Hulczu, p. Horożanka
	62. „ „ Wiśniowczyk	Bronisław Łastowiecki, dzierż. dóbr w Sosnowie, p. Siemikowce	Zygmunt Lityński, dzierż. dóbr w Siemikowcach, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jakób Huber, naczelnik gm. w Falkenstein	Iwan Korolak, nacz. gminy w Czerkasach	Szczepan Balicki, rolnik w Siemianówce	Teodor Kreczkowski, rolnik w Piaskach, p. Szczerzec
Zygmunt Łastowiecki, wł. dóbr w Lipniku	Andrzej Szylar, gospodarz gruntowy w Markowej	Henryk Sawicki, nadleśniczy w Zmysłówce, p. Grodziska	Walenty Węglowski, rolnik w Rogóźnie
Franciszek Beer, leśniczy w Leżajsku	Roman Kielarski, administrator w Wierzawicach	Adolf Hausner, gosp. w Dornbachu, p. Kuryłówka	Ludwik Dziedzic, gospodarz w Wierzawicach, p. Leżajsk
Bolesław Orzechowicz, właśc. dóbr w Kalnikowie, p. Krakowiec	Mieczysław Wyszyński, rządca dóbr w Rudnikach	Michał Szczepański, rządca dóbr w Tamanowicach	Stefan Nanowski, właśc. dóbr w Komiórkach nanowskich, p. Mościska
Władysław Pawelski, wł. dóbr w Dydiatyczach	Franciszek Jaruntowski, wł. dóbr w Twierdzy, p. Chorośnica	Emil Ulm, wł. dóbr w Zarzeczu, p. Chorośnica	Jan Chorośnicki, wł. dóbr w Chorośnicy
Ks. Atanazy Mojseowicz, prob. obrz. gr. kat. w Pniowie, p. Nadwórna	Karol Haśka, c. k. zarządca lasów państwowych w Rafałowej ad Zielona	Dr. Antoni Jeż, wł. d. w Hawryłówce, p. Paryszcze	Michał Koczerzuk, gospodarz w Nadwórnej
Władysław Gołębski, wł. d. w Krasnolesiu, p. Lipica dolna	Juliusz Gołębski, wł. dóbr w Sławentynie, p. Lipica dolna	Mieczysław Zajączkowski, wł. folwarku Burty ad Horożanka	Napoleon Gołaszewski, właściciel dóbr w Toustobabach, p. loco
Bronisław Osuchowski w Wiśniowczyku	Władysław Bogdanowicz, wł. d. w Hajworonce, p. Wiśniowczyk	Jan Zeitleben, wł. dóbr w Zahajcach	Aleksander Leszczyński, dzierż. dóbr w Rakowcu, poczta Sosnów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
28. Przemyśl	63. dubiecki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Dubiecko, Bachów, Skopów, Babice, Iskań, Nienadowa, Ruska wieś, Polchowa, Sielnica, Bachórzec, Przedmieście dubieckie, Śliwnica ad Dubiecko, Hucisko nienadowskie, Drohobyczka, Ruszelczyce, Średnia, Wola krzywiecka, Krzywcza, Chyrzyna z Chyrzynką i Kosztowa)	Józef Jarużelski, wł. dóbr w Babicach nad Sanem	Ks. Grzegorz Padocha, gr. kat. proboszcz w Krzywczy
	64. krasiczyński, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Krasiczyn, Śliwnica, Korytniki, Krasice, Kupna, Reczpol, Olszany, Krzeczkowa, Cisowa, Brylińce, Mielnów, Chołowice, Rokszyce, Tarnawce, Wapowce, Łętownia i Bełwin)	Karol Janecki, pełnom. dóbr w Krasiczynie	Zygmunt Sroczyński, dzierż. dóbr w Korytnikach, p. Krasiczyn
	65. medycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Medyka, Torki, Buców, Poździacz, Nakło, Stubno, Stubienko, Skład solny, Barycz, Hurko, Szechynie, Siedliska, Byków, Jaksmanice, Tyszkowice, Pleszowice, Popowice, Chraplice, Chodnowice i Nowosiółki)	Mieczysław Romanowski, dzierż. dóbr w Medyce	Emil Wasilkowski, dzierż. dóbr w Pleszowicach, p. Husaków
	66. niżankowicki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Niżankowice, Koniusza, Malchowice, Drozdowice, Fredropol, Kormanice, Młodowice, Zakłotce, Wielunice, Stroniowice, Baratycze, Miżyniec, Gdeszyce, Zrosławice, Hruszatyce, Sanoczany, Bybło, Borszowice, Paćkowice, Podmojsce, Kłokowice, Aksmanice, Sólca i Sierakośce)	Julian Studnicki, dzierż. d. w Kniażycach, p. Pikulice	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Kupiatyczach, p. Niżankowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Antoni Krysiński, rządca d. w Krzywczy	Ks. Michał Górnicki, proboszcz ob. łac. w Dubiecku	Karol Jakubowski, kierownik szkoły w Drohobyczce, p. Dubiecko	Beneni Fleszar, dyrektor szkoły w Nienadowej, p. Dubiecko
Ks. Józef Rogulski, prob. obrz. rzym. kat. w Krasiczynie	Jan Chwapil, wł. dóbr w Mielnowie, p. Oleszany	Edward Stanslicki, rządca dóbr w Kuńkowcach, p. Przemyśl	Bazyli Fenik, nacz. gm. w Śliwnicy
Adolf Mroczkowski, rządca dóbr w Stubnie	Mikołaj Oleszko, wł. gruntu w Poździaczu, p. Medyka	Ferdynand Cechak, pełnomocnik dóbr w Medyce	Dr. Józef Romanowski, dzierż. dóbr w Kopani
Stanisław Skalski, właśc. dóbr w Podmojscu, p. Niżankowice	Józef Kotarski, wł. dóbr w Byble, p. Nowe miasto	Tadeusz Kozarski, dzierż. dóbr w Zabłotcach, p. Niżankowice	Adam Hinże, rządca dóbr w Miżyńcu

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	67. przemyski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Przemyśl, Ostrów, Prałkowce, Kruchel wielki, Kruchel mały, Buszkowice, Buszkowiczki, Kuńkowce, Cyków, Sielec, Nehrybka, Krówniki, Stanisławczyk, Łuczyce, Hermanowice, Grochowce, Pikulice, Przekopana, Wilcza, Witoszyńce, Rozubowice, Kniażyce, Hureczko, Darowice, Koniuszki i Kopiatycze)	Julian Terlecki, wł. dóbr w Przemyślu, ul. Franciszka Józefa 3	Józef Przybylski, dzierż. d. w Ujkowicach
	68. wyszatycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Wyszatycze, Żurawica, Bolestraszyce, Wolawa, Dusowce, Chałupki dusowskie, Drohojów, Trójczyce, Małkowice, Duńkowiczki, Orzechowce, Maćkowice, Kosienice, Batycze, Ujkowice i Hnatkowice)	Józef Midowicz, dzierż. dóbr w Żurawicy dolnej	Ks. Szymon Bałaban, proboszcz obrz. łac. w Kosienicach, p. loco
29. Przemyślany	69. Powiat sądowy Gliniany	Władysław Weissman - Zawidowski, wł. dóbr w Słowicie, p. loco	August Goławski, rządca dóbr w Kurowicach, p. loco
	70. „ „ Przemyślany	Roman Tyzenhaus, dzierż. d. w Uszkowicach, p. Przemyślany	Rolisław Stanek, wł. dóbr w Wojciechowicach
30. Rawa	71. „ „ Niemirów	Karol Kruzenstern, wł. dóbr w Niemirowie	Antoni Skibniewski, wł. dóbr w Ulicku, p. Potylicz
	72. „ „ Rawa	Józef Szczerbicki, dzierż. dóbr w Ławrykowie, p. Dobrosin	Zygmunt Łączyński, wł. dóbr w Zaborzu, p. Hujcze
	73. „ „ Uhnów	Bogusław Krasucki, rządca dóbr w Ulhówku, p. Uhnów	Tytus Siedlecki, dzierż. dóbr w Wasylowie

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Zdzisław Wysocki, pełnomocnik dóbr w Bakończycach, p. Przemyśl	Jan Bielawski, wł. dóbr w Nehrybce, p. Pikulice	Dr. Feliks Drużbacki, właśc. dóbr w Prałkowicach, p. Przemyśl	Józef Brodowicz, wł. gruntu w Buszkowicach, p. Żurawica
Tadeusz Wodczyński, dzierż. dóbr w Małkowicach	Ks. Antoni Kostecki, proboszcz obrz. łac. w Ujkowicach, p. Przemyśl	Mieczysław Rożen, dzierż. d. w Ujkowicach	Teodor Dmytracz, wł. gruntu w Bolestraszycach, p. Żurawica
Dr. Stanisław Hofmokl, właśc. dóbr w Łahodowie, p. Podhajczyki k. L.	Kazimierz Kamiński, administr. folwarku w Sołowie, poczta Kurowice	Bolisław Stanek, wł. dóbr w Wojciechowicach, p. loco	Stanisław Kędzierski, wł. d. w Meryszczowie, p. Przemyślany
Stanisław Kędzierski, właśc. dóbr w Meryszczowie, p. Przemyślany	Włodzimierz Witosławski, wł. dóbr w Rzędowicach, p. Przemyślany	Karol Solarik, lustrator Tow. gospod. w Przemyślanach	Robert Sander, dz. dóbr w Błotni, p. Janczyn
Ks. Emil Hryniewiecki, prob. w Smolinie, p. Niemirów	Dr. Leszek Majewski, właśc. dóbr w Radrużu	Ks. Jan Reszytyła, proboszcz obrz. gr. kat. w Magierowie	Ks. Włodzim. Pappa, prob. obrz. gr. kat. w Wróblaczynie, p. Niemirów
Maksymilian Parnas, właśc. dóbr w Lubyczy król., p. loco	Stanisław Lewandowski, wł. dóbr w Bełzcu	Albert Kämpf, dzierż. dóbr w Rzyczkach, p. Rawa	Gustaw Bachman, dzierż. dóbr w Pogorzelisku, p. Magierów
Henryk Gotlieb Haszlakiewicz, właśc. dóbr w Tehlowie, p. Bełz	Adam Romer, wł. d. w Wierzbicy, poczta Uhnów	Mieczysław Wysocki, wł. dóbr w Domaszowie, p. Uhnów	Zygmunt Stasiniewicz, delegat Wydz. powiat. w Zielonej machnowskiej

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
31. Rohatyn	75. Powiat autonomiczny Rohatyn	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Podmichałowicach, p. Żurów	Ks. Dymitr Rozłucki, proboszcz obrz. gr. kat. w Żołczowie
32. Rudki	76. „ sądowy Komarno	Zygmunt Paleolog, rządca dóbr w Rumnie, p. Komarno	Józef Poluszyński, rządca d. w Brzeżcu, p. Komarno
	77. „ „ Rudki	Kazimierz Śmiałowski, rządca dóbr w Podhajczykach, p. Rudki	Władysław Sławiński, rządca dóbr w Koniuszkach siemianowskich
33. Sambor	78. „ „ Łąka	Tadeusz Śmiałowski, wł. dóbr w Hordyni, p. Dublany-Kranzberg	Stefan hr. Komorowski, wł. dóbr w Siekierczycach, p. Kranzberg
	79. „ „ Sambor	Wiktor Poten, wł. dóbr w Błażowie, p. Czerchowa	Stanisław Stefanowski, wł. realności w Samborze
34. Sanok	80. „ „ Bukowsko	Władysław Wiktor, wł. d. w Sękowej Woli, p. Bukowsko	Kazimierz Rodkiewicz, właśc. dóbr w Bukowsku
	81. „ „ Rymanów	Józef hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Stanisław Ostaszewski wł. d. w Klimkówce
	82. „ „ Sanok	Wojciech Wasilewski, wł. d. w Siemuszowej, p. Tyrawa wołoska	Kazimierz Jachimowski, wł. d. w Markowcach
35. Skałat	83. „ „ Grzymałów	Kazimierz Zawistowski, wł. d. w Stawkach, p. Touste	Józef Małecki, pełnom. dóbr w Grzymałowie
	84. Powiaty sądowe Skałat i Podwołoczyska	Kazimierz Bromirski, właśc. dóbr w Faszczówce, p. Tarnoruda	Jan Schmidt, dzierż. dóbr w Mysłowej, p. Podwołoczyska
36. Śniatyn	85. Powiat sądowy Śniatyn	Dr. Mikołaj Krzysztofowicz, wł. d. w Załuczu, p. loco	Eugeniusz Krzysztofowicz, właśc. dóbr w Załuczu, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Miliński, wł. dóbr w Cześnikach, p. Rohatyn	Andrzej Baran, gospodarz w Demianowie, p. Bursztyn	Ignacy Słabicki, gospodarz w Podmichałowicach, poczta Żurów	Mikołaj Cieński, wł. dóbr w Kurowie, p. Bursztyn
Marceli Rutkowski, rządca d w Chłopach, p. Komarno	Grzegorz Januszkiewicz, dyrek. lasów w Koszarkach	Edward Dudziński, dzierż. dóbr w Komarnio	Fabian Krzesaj, rolnik w Chłopach, p. Komarno
Władysław Olszański, rządca dóbr w Nowosiółkach gościnnych, p. Rudki	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Chłopczycach, p. Rudki	Wojciech Jarzymowski, właśc. dóbr w Ostrowie	Leopold Płocki, rządca d. w Dubanowicach, p. Rudki
Michał Karpiński, rządca dóbr w Bilinie małej, poczta Kranzberg	Mikołaj Lityński, wł. realn. w Bilinie wielkiej, p. Łąka	Kazimierz Biliński, rządca dóbr w Rajtarowicach	Stanisław Borkowski, kier. szkoły w Biskowicach, p. Sambor
Karol Jędrzejewicz, właśc. dóbr w Humieńcu, p. Wojutycze	Wojciech Nadybski, wł. realn. w Czukwi, p. Sambor	Bolesław Kuśniewicz, dzierż. dóbr w Barańczycach, poczta Sambor	Tomasz Ujejski, wł. d. w Chlewiskach, p. Sambor
Adolf Poźniak, wł. dóbr w Nowotańcu	Jan Wiktor, właśc. d. w Zarszynie	Henryk Tchórznicki, wł. dóbr w Pisarowcach	Michał Groblewski, wł. dóbr w Szczawnem
Jan hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Aleksander Gniewosz, właśc. dóbr w Sieniawej	Tadeusz Poźniak, wł. dóbr w Głębokiem	Jan Nowakowski, dzierżawca dóbr w Besku
Adam Wiktor, wł. dóbr w Załuczu	Juliusz Kozma, wł. dóbr w Trepczy	Tadeusz Wasilewski, wł. dóbr w Siemuszowej, p. Tyrawa wołoska	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Woli krecowskiej
Paweł Bortnik, przeł. obsz. dworskiego w Ostapiu	Michał Dziubkiewicz, rządca w Krzywem	Andrzej Zbyszewski, dyrektor d. w Łuce małej, p. loco	Zbigniew Michałowski, rządca dóbr w Oknie, p. Grzymałów
Leopold Drozdowski, wł. dóbr w Hałuszczyńcach, p. Romanówka	Julian Łukasiewicz, dzierż. dóbr w Księżym Kącie	Henryk Miączyński, sekret. Rady pow. w Skałacie	Zygmunt Reinsperger, rządca dóbr w Krzywem, poczta Skałat
Tytus Niemczewski, wł. dóbr i aptekarz w Śniatynie	Jan Iwasiuk, rolnik w Karłowie, p. Załucze dworzec	August Czaykowski, właśc. dóbr w Hańkowcach, p. Wołczkowce	Edmund Komar, wł. dóbr w Uściu, p. Śniatyn

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	86. Powiat sądowy Zabłotów	Aleksander Zadurowicz, właśc. dóbr w Chlebiczynie polnym, p. Zabłotów	Stefan Moysa, wł. dóbr w Rudniku, p. Zabłotów
37. Skalat	87. „ „ Bełz	Michał Hulimka, wł. dóbr w Mycowie, p. loco	Oktaw Artymowicz, wł. dóbr w Chłopiatynie, p. Bełz
	88. „ „ Sokal	Wincenty Kruszewski, wł. d. w Chorobrowie, p. Sokal	Bronisław Żukiewicz, wł. d. w Rozalówce ad Steniatyn, p. Sokal
38. Stanisławów	89. „ „ Halicz	Stanisław Pieniążek, wł. dóbr w Meduszе, p. Halicz	Władysław hr. Dzieduszycki, wł. dóbr w Jezupolu, p. loco
	90. „ „ Stanisławów	Józef Budziński, wł. dóbr w Ciężowie, p. Jezupol	Stanisław Ząbecki, właśc. dóbr w Pobereżu, p. Jezupol
39. Stary Sambor	91. „ „ Stary Sambor	Stefan Sozański, wł. dóbr w Sozaniu, p. Stary Sambor	Albert Knauer, wł. dóbr w Smolnicy, p. Stary Sambor
	92. „ „ Starasól	Tadeusz Skalski, wł. dóbr w Słochyniach, p. Chyrów	Mikołaj Ginzel, wł. dóbr w Posadzie felsztyńskiej, p. Felsztyn
40. Stryj	93. „ „ Skole	Julian hr. Brunicki, wł. dóbr w Podborcach, p. Stryj	Józef Galiński, zarz. lasów w Smorzu, p. loco
	94. „ „ Stryj	j. w.	Włodzimierz Barański, wł. dóbr w Łukawicy, p. Stryj
41. Tarnopol	95. „ „ Mikulince	Dr. Ludwik Brudziński, lekarz w Mikulińcach	Włodzimierz Mochnacki, wł. dóbr w Kozówce, p. Sorocko

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Emil Mücke, dzierż. dóbr w Borszczowie	Dmytro Czorny, naczelnik gm. w Trójcy, p. Zabłotów	Józef Pielecki, wł. dóbr w Ilińcach, p. Zabłotów	Aleksy Wekcluk, naczelnik gm. w Ilińcach, p. Zabłotów
Edmund Werner, zarządca dóbr w Mycowie, p. loco	Jan Krzyżanowski, wł. d. w Hulczu	Władysław Krzyżanowski, wł. dóbr w Liskach, poczta Hulcze	Zygmunt Hüttner, dzierż. dóbr w Dłużniowie, p. Bełz
Józef Nikorowicz, wł. d. w Ulwówku, p. Sokal	Władysław Zagórski, wł. d. w Baranich przetokach, p. Sokal	Ks. Feliks Rastawiecki, proboszcz obrz. gr. kat. w Sielcu, p. Parchacz	Jan Madejski, wł. dóbr w Parchaczu, p. loco
Paweł Asłan, właśc. realn. w Haliczu	Jan Gełenej, właśc. realn. w Ostrowie, p. Błudniki	Władysław Smulski, wł. realn. w Stanisławowie	Józef Sigmund, rządca dóbr w Błudnikach
Łazarz Winniczuk, rolnik w Ubrynowie dolnym, p. Stanisławów	Wasyl Gesz, rolnik w Ubrynowie górnym, p. Stanisławów	Władysław Smulski, gospodarz w Stanisławowie	Jan Świtny, gospod. w Wołczyńcu, p. Stanisławów
Kazimierz Bielański, właśc. dóbr w Turzem, p. loco	Jan Wünsch, wł. d. w Strzeliskach, p. Stary Sambor	Stanisław Stefanowski, właśc. realn. w Samborze	Edward Pruski, wł. dóbr w Strzelbicach
Eugeniusz Skalski, właśc. dóbr w Słochyniach, p. Chyrów	Jan Halewicz, gospodarz w Posadzie chyrowskiej	Stanisław Krokowski, wł. dóbr w Łużku górnym	Jan Sobolewski, wł. dóbr w Turzu
Adam Onyszkiewicz, właśc. dóbr w Lisiatyczach	Stefan Kozak, rolnik w Hurniem, poczta Stryj	Stanisław Wierzbicki, kier. szkoły roln. w Bereźnicy, p. Stryj	Innocenty Zacharyów, kier. szkoły ludow. w Dulibach, poczta Stryj
j. w.	Stefan Kozak, nacz. gminy w Hurniem, p. Stryj	j. w.	j. w.
Tadeusz Lachman, rządca dóbr w Mikulińcach	Arnold Lurie, weterynarz miejski w Mikulińcach	Bronisław Kopczyński, dzierż. dóbr w Łuszczynie	Włodzim. Ostrowski, dzierż. dóbr w Myszkowicach, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	96. Powiat sądowy Tarnopol	Tadeusz Sochanik, dzierżawca dóbr w Borkach wielkich	Józef Jurystowski, wł. d. w Kurowcach, p. Hłuboczek wielki
42. Tłumacz	97. „ autonomiczny Tłumacz	Stanisław Bohdanowicz, właśc. dóbr w Petryłowie, p. Uście zielone	Zdzisław Ładomirski, wł. dóbr w Markowcach
43. Trembowla	98. „ sądowy Trembowla	Bogusław Cieński, dzierż. dóbr w Łoszniowie, p. Trembowla	Ks. Stanisław Korzeniowski, prob. obrz. łac. w Trembowli
	99. „ „ Budzanów	Jan Gromnicki, wł. d. w Laskowcach, p. Mogielnica	Mieczysław Bohdanowicz, wł. dóbr w Kosowie, p. Białobożnica
44. Turka	100. „ „ Borynia	Ulryk br. Künsberg, wł. d. w Boryni	Ks. Hilary Sołtykiewicz, gr. kat. prob. w Butelce wyżnej, p. Borynia
	101. „ „ Turka	Franciszek Sęk Turowski, wł. dóbr w Tarnawie niżnej	Stanisław Wolkowicki, wł. d. w Dydiowej, poczta Lutowiska
45. Zaleszczyki	102. „ „ Tłuste	Aleksander Jełowicki, wł. d. w Szutromińcach, poczta Uścieczko	Jakób Łukasiewicz, wł. dóbr w Żezawej, p. Zaleszczyki
	103. „ „ Zaleszczyki	Jakób Łukasiewicz, wł. dóbr w Żezawej, p. Zaleszczyki	Tadeusz Rosinkiewicz, rządca dóbr w Szczytowcach, p. Kasperowce
46. Zbaraż	104. „ „ Nowesioło	Aleksander Fedorowicz, właśc. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka	Kazimierz Kański, wł. dóbr w Hołotkach, p. Nowesioło
	105. „ „ Zbaraż	Zygmunt Dzierzanowski, ajent Tow. wzajem. ubezpiecz. w Zbarażu	Władysław Zieliński, wł. d. w Iwanczanach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Piotr Cebrowski, rolnik w Romanówce	Tomasz Solarski, zastępca sekretarza Rady pow. w Tarnopolu	Jan Gużkowski, dzierżawca dóbr w Berezowicy, p. Tarnopol	Zygmunt Mochnacki, właśc. dóbr w Toustoługu, p. Tarnopol
Jan Jakubowicz, wł. d. w Puźnikach, p. Chocimierz	Dr. Ludwik Wiśniewski, wł. d. w Horyhladach p. Koropiec	Maryan Bohosiewicz, wł. d. w Krzywotułach, p. Mogielnica	Stanisław Hirszhorn, wł. dóbr w Przybyłowie, p. Tłumacz
Józef hr. Koziebrodzki, właśc. dóbr w Semenowie, p. Trembowla	Franciszek Szczepan, sekretarz Rady pow. w Trembowli	Ottomar Baborsky, dzierż. dóbr w Łozówce, p. Nowe Sioło koło Trembowli	Jan Gromnicki, wł. dóbr w Laskowicach, p. Mogielnica
Stanisław Perekladowski, rządca d. w Młyniskach, p. Janów koło Trembowli	Jan Dobrowolski, kom. rząd. w Budzanowie	Juliusz Cielecki, wł. d. w Byczkowcach, p. Białobożnica	Maryan Strzyżowski, dzierż. dóbr w Boryczówce, p. Trembowla
Bronisław Polański, właśc. dóbr w Komarnikach, p. Borynia	Mikołaj Komarnicki-Drużbicz, wł. realn. w Komornikach, p. Borynia	Grzegorz Ziembicki, wł. dóbr w Dźwiniaczu górnym, p. Tarnawa niżna	Ks. Maksymilian Kałynicz, gr. kat. prob. w Żukotynie, p. Łomna
Ks. Maksymilian Kałynycz, prob. obrz. gr.kat. w Żukotynie, p. Łomna	Józef Jaworski-Fajewicz, wł. realn. w Turce	Franciszek Ławrowski, właśc. dóbr w Tarnawie niżnej	Ks. Eustachy Kasiniak, gr. kat. prob. w Szumiaczu, p. Turka nad Sanem
Karol Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce	Kajetan Mandyczewski, dzierż. dóbr w Kasperowcach	Bronisław Wisłocki, właśc. dóbr w Myszkowie	Ksawery Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce
Seweryn Skrzyszowski, właśc. dóbr w Chartanowicach, p. Dupliska	Wincenty Thiel, urz. Wydz. pow. w Zaleszczykach	Dr. Oswald Kimmelmann, wł. dóbr w Uhryńkowcach	Feliks Błoński, nacz. gminy w Nowosiółce kostiukowej
Józef Dobrzański, wł. gruntu w Łozowej, p. Nowesioło k. P.	Grzegorz Kostecki, rolnik w Tokach, p. loco	Jan Dziwiński, rz. dóbr w Skorykach, p. loco	Kazimierz Kossowski, wł. d. w Obodówce
Antoni Kominek, rolnik w Stryjówce	Semen Babij, rolnik w Kurnikach	Ignacy Sochaniuk, wł. dóbr w Iwaszkowcach, poczta Zbaraż	Stanisław Kozłowski, wł. dóbr w Ochrymowcach, p. Zbaraż

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
47. Złoczów	106. Powiat polityczny Zborów	Roman Treter Doliniański, wł. dóbr w Podlipcach, p. Płuchów	Bolesław Listowski, wł. dóbr w Płuchowczyku, p. Płuchów
	107. „ „ Złoczów	Oskar Schnell, wł. dóbr w Firlejówce, p. Krasne	Wiktor Jasiński, wł. dóbr w Bełzcu, p. Skwarzawa
48. Żółkiew	108. „ autonomiczny Żółkiew	Stefan Dunin Kozicki, właśc. dóbr w Soposzynie, p. Żółkiew	Stanisław Śnieżko, wł. d. w Lubelli, p. Dobrosin
49. Żydaczów	109. Powiat sądowy Mikołajów tudzież gminy: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Bolesław Widajewicz, właśc. dóbr w Wołcniowie, p. Żydaczów	Józef Bentz, dzierż. dóbr w Kijowcu, p. Rozdół
	110. Powiat sądowy Żurawno	Witold Czajkowski, wł. dóbr w Żyrawie, p. Nowe sioło	Karol Caliga, dzierż. dóbr w Baliczach
	111. Powiat sądowy Żydaczów z wyjątkiem gmin: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Kazimierz Winnicki, wł. dóbr w Turadach, p. Żydaczów	Stanisław Gęsiorowski, rządca dóbr w Żydaczowie

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Klemens Weisman, wł. dóbr w Nuszczu, p. loco	Grzegorz Krawczyszyn, gosp. w Kabarowcach, p. Zborów	Józef Buczkowski, właśc. dóbr w Potrebcach	Izydor Piórkowski, właśc. d. Zagórze, p. Pomorzany
Jan Schoffer, wł. d. w Zaszkowie, p. Gołogóry	Michał Sidorowicz, gospodarz w Gołogórach	Teodor Kozicki, dz. dóbr w Nowosiółkach	Michał Fedorski, zastępca naczelnika gminy w Białym Kamieniu
Gustaw Łaczyński, wł. dóbr w Batiatyczach	Piotr Pasternak, rolnik w Werynach ad Dzibułki	Zenon Juhre, c. k. weterynarz powiat. w Żółkwi	Jan Müller, wł. d. w Błyszczywodach, p. Żółkiew
Leopold Korzenny, dzierż. dóbr w Malechowie, p. Rozdół	Senio Korecki, rolnik w Krupsku	Ks. Piotr Korduba, gr. kat. proboszcz w Woli wielkiej	Hrebory Melnyczuk, nacz. gm. w Nadiatyczach
Ks. Maryan Zajączkowski, gr. kat. prob. w Lubszy	Roman Lewandowski, właśc. dóbr w Korczówce	Jan Windisch, wł. realności w Kornełówce, poczta Nowe sioło k. S.	Józef Windisch, wł. realności w Kornełówce, poczta Nowe sioło k. S.
Władysław Małecki, dzierż. dóbr w Turadach, p. Żydaczów	Jan Sałdan, rolnik w Łowczycach, p. Ruda Kochawina	Marceli Junosza Załuski, wł. realn. w Iwanowcach, p. Żydaczów	Jędrzej Hywel, gospodarz w Żydaczowie

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 18. kwietnia 1908. **Część VIII.**

Nr. 46.

Ustawa

z dnia 4. lutego 1908 o zaliczeniu gminy Żabno, powiatu Dąbrowskiego, do miejscowości podlegających ustawie gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Żabno, powiatu Dąbrowskiego, zaliczoną zostaje do miejscowości, w których obowiązuje ustawa gminna z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 47.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 6. marca1 908 L. 27.743, tyczące się wzajemnego obrotu zwierzętami domowemi z krajami św. korony węgierskiej.

W myśl artykułu XX. ugody przyjętej ustawą z 30. grudnia 1907 Dz. u. p. Nr. 278, obowiązują — pod względem wzajemnego obrotu zwierzętami pomiędzy królestwami i krajami zastąpionymi w Radzie państwa z jednej, a krajami św. korony węgierskiej, z drugiej strony następujące przepisy wykonawcze wydane w porozumieniu z król. Rządem węgierskim.

Wzajemny obrót zwierzętami, produktami zwierzęcymi i przedmiotami, które mogą być roznosicielami zarazy, odbywający się z zachowaniem weterynarno-policyjnych przepisów, nie podlega innym dalszym ograniczeniom.

Zdrowe zwierzęta zatem pochodzące z wolnych od zarazy okolic jednego państwa mogą być wprowadzane bez dalszego ograniczenia do obszaru państwa drugiego i — o ile z przybyciem do miejsca przeznaczenia uznane będą za zdrowe przez organa państwa, do którego je wprowadzono, podlegają przepisom obowiązującym względem zwierząt tego ostatniego państwa.

A.

Stosownie do rozporządzenia wykonawczego z 31. grudnia 1907 Dz. u. p. Nr. 282, oraz reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 31. grudnia 1907 L. 49.691/7109 muszą być zwierzęta w celu udowodnienia nie podejrzanego pochodzenia kryte urzędowemi świadectwami pochodzenia i zdrowia (paszportami) stwierdzającemi, że tak w miejscu ich pochodzenia, jakoteż w gminach sąsiednich, względnie granicznych rejonach gminy w ostatnich 40 dniach przed odejściem zwierząt, nie panowała żadna choroba zaraźliwa, co do której istnieje obowiązek donoszenia, udzielająca się rodzajowi zwierząt, na które wydano świadectwo (paszport).

Pojawienie się odosobnionych (sporadycznych) wypadków wąglika, szelestnicy, róży wąglikowej, lub wścieklizny w gminie sąsiedniej nie przeszkadza wprawdzie wydaniu świadectwa (paszportu), jednakże wypadki takie mają być w świadectwie (paszporcie) uwidocznione.

To samo tyczy się zarazy otrętu na częściach płciowych w razie wydania świadectw (paszportów) dla wołów i wałachów.

Dalej nie należy brać w rachubę zarazy parchów u owiec przy wydaniu poświadczenia na zwierzęta jednokopytowe i na odwrót zarazy parchów u koni przy wydawaniu poświadczeń na owce.

Świadectwo pochodzenia i zdrowia (paszport bydlęcy) na zwierzęta, które pochodzą z niezamkniętych obszarów i przeznaczone są do wprowadzenia do drugiego państwa, prócz należytego wypełnienia wszystkich rubryk paszportów, zaopatrzone być muszą w dowód, że zwierzęta niemi kryte są indywidualnie zdrowe, a nadto zawierać potwierdzenie, że dotycząca gmina i gminy sąsiednie, względnie rejony weterynaryjne (§ 1 ustęp 5 cytowanego rozporządzenia wykonawczego) są wolne od zarazy mogącej się udzielić rodzajowi zwierząt, na który wydano paszport.

Dla koni (z wyjątkiem koni wojskowych, będących własnością skarbu państwa), oraz bydła rogatego mają być wydawane paszporty pojedyncze (osobno na każdą sztukę) dla owiec, kóz i świń (o ile to nie sprzeciwia się postanowieniom obwieszczenia tutejszego z 14. stycznia 1908 L. 2 (dopuszczalne są paszporty zbiorowe).

Jeżeli paszport nie jest wydany w języku niemieckim, właściciel wprowadzonych zwierząt obowiązany jest postarać się o niemieckie przetłumaczenie treści, 3, 4, 5 i 6 rubryki paszportu; a do poświadczeń weterynarskich umieszczonych na paszportach w innym języku, ma być dodane niemieckie ich tłumaczenie.

Ważność świadectw pochodzenia i zdrowia (paszportów) trwa ośm dni.

Zwierzęta przewożone kolejami lub okrętami mają być przed załadowaniem zbadane przez lekarza weterynaryjnego ustanowionego przez państwo, lub innego lekarza weterynaryjnego przez władzę państwową specyalnie do tego upoważnionego, a wynik badania uwidoczniony w świadectwie (paszporcie).

Bydło rogate przeznaczone do chowu i użytku wprowadzane z targów jednego państwa do obszaru państwa drugiego musi być opatrzone specyalnymi znakami i zbadane przez weterynarza sprawującego nadzór targowy, a wynik tego badania, oraz znaki uwidocznione w dotyczącym paszporcie, który przedewszystkiem zawierać winien dokładny opis zwierzęcia.

Ponieważ według zarządzenia król. węg. Ministerstwa rolnictwa zwierzęta wprowadzane w obrocie drogowym do tutejszego obszaru przez graniczne powiaty węgierskie, jakoteż zwierzęta wprowadzane z targów bydlęcych, odbywających się w granicznych powiatach sądowych (Stuhlgerichtsbezirk) mają być przed przejściem granicy poddane badaniu król. węgierskiego weterynarza państwowego, przeto w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z 21. lutego 1908 L. 7834/941 zarządza się, że także ze zwierzętami, które z tutejszego obszaru w ten sam sposób wyprowadzane bywają w obrocie drogowym do krajów św. korony węgierskiej należy analogicznie postępować t. j. poddawać je przed przekroczeniem granicy oględzinom weterynarza państwowego.

Wszelkie koszta stąd wynikłe ponosić mają strony.

Pod względem wprowadzania koni wyścigowych wierzchowych i kłusaków z krajów św. korony węgierskiej pozostaje nadal w mocy przepis, który dotychczas obowiązywał, że takie konie mogą być kryte — bez względu, czy pochodzą z obszaru, z którego wyprowadzenie koni nie jest ograniczone lub zakazane, czy też z takiego, w którym obrót końmi jest zakazany lub ograniczony — w miejsce paszportów certyfikatami wystawionymi przez „Magyar lovar egytet“ (węgierski Jockey klub) lub przez „Urkocsisok szövetkozete“ (Związek jazdy panów).

Tego rodzaju certyfikaty mają być zaopatrzone pieczęcią i wizą odnośnego klubu, zawierać nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela, dokładny opis konia, miejsce jego pochodzenia i przeznaczenia, jakoteż poświadczenie urzędowego weterynarza co do indywidualnego, niepodejrzanego stanu zdrowia zwierzęcia i że zakład, z którego zwierzę pochodzi, był w ostatnich 40 dniach wolny od zarazy.

Wprowadzanie zwierząt, które dowodnie przeznaczone są do produkcyj cyrkowych, ogrodów zoologicznych, zwierzyńców i podobnych zakładów i które z tego powodu nie mają styczności ze zwierzętami domowemi wchodzącemi w ogólny obrót, zależnem jest jedynie od przedłożenia poświadczenia weterynarza urzędowego co do indywidualnego, niepodejrzanego stanu ich zdrowia. Nadto muszą być takie zwierzęta przewożone kolejami oddzielnie od zwierząt przeznaczonych do zwykłego obrotu, okazać się zupełnie niepodejrzanemi przy oględzinach weterynarskich przy wyładowaniu, a ze stacyi odbiorczej odstawione bezpośrednio do miejsca przeznaczenia.

Pod względem wywozu koni wyścigowych wierzchowych i kłusaków, dalej zwierząt, które dowodnie przeznaczone są do produkcyj cyrkowych, ogrodów zoologicznych zwierzyńców, i t. p. zakładów do krajów św. korony węgierskiej mają analogiczne zastosowanie wyjątkowe postanowienia, które przyznano tym zwierzętom przy wprowadzaniu ich do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa.

Do wydawania certyfikatów na konie wyścigowe wierzchowe i kłusaki powołane są w Przedlitawii: austryacki Jockey klub, wiedeńskie Towarzystwo wyścigów kłusem (Wiener Trabrennverein) i Klub jazdy panów we Wiedniu (Klub der Herrenfahrer in Wien).

Posyłki świeżego mięsa muszą być kryte certyfikatami potwierdzającymi, że pochodzą ze zwierząt, które przed i po rzezi poddane przepisanym oględzinom urzędowego weterynarza **uznane zostały za zdrowe.**

B.

Jak długo z powodu panowania pomoru (zarazy) świń istnieje niebezpieczeństwo rozwleczenia tej choroby, obrót trzodą chlewną podlegać będzie następującym specyalnym ograniczeniom.

1. Dotyczący Rząd jednego państwa dopuszczać będzie do wywozu **świnie użytkowe i hodowlane,** celem wolnego obrotu w drugiem państwie przy ścisłem przestrzeganiu przepisów zawartych w powołanem rozporządzeniu wykonawczem, a nadto jedynie pod następującymi warunkami:

a) Wywóz świń użytkowych i hodowlanych odbywać się może wyłącznie kolejami za każdorazowem pozwoleniem centralnej władzy państwa, z którego się zwierzęta wyprowadza.

b) Pozwolenie na wywóz może być udzielone tylko wskutek specyalnie wniesionej prośby i na takie świnie, co do których zostanie stwierdzone, że gmina, skąd one pochodzą i gminy sąsiednie, względnie weterynaryjne (§ 1 ustęp 5 powołanego rozporządzenia wykonawczego) są wolne od zarazy a zwierzęta zarówno w czasie jak i po upływie 40-dniowej obserwacyi okażą się zupełnie niepodejrzane.

c) Ta obserwacya będzie dopuszczalną jedynie w takiej gminie, która wraz z sąsiedniemi gminami, względnie rejonami weterynaryjnymi (§ 1 ustęp 5 cytowanego rozporządzenia wykonawczego) jest wolną od zarazy a nadto tylko wtedy, jeżeli będzie możliwe odosobnienie świń w sposób odpowiadający weterynarno-policyjnym wymogom.

d) Z rozpoczęciem obserwacyi mają być dotyczące zwierzęta trwale poznaczone przez państwowe organa weterynaryjne, utrzymywane razem i w ewidencyi przez czas trwania obserwacyi a stan zdrowia świń peryodycznie kontrolowany. O odbyciu bez zarzutu rzeczonej obserwacyi należy centralnej władzy zdać sprawę i wnieść prośbę o pozwolenie wywozu. Następnie muszą być zwierzęta ponownie opatrzone znakami uwidaczniającymi odbytą obserwacyą i bezpośrednio potem przetransportowane do załadowania w celu przewozu do miejsca przeznaczenia.

e) Dostawa zwierząt do najbliższej stacyi nadawczej, odbywać się ma drogami wolnemi od zarazy bez wprowadzania ich po drodze do zagród i t. d. Gdy stacya załadowania jest tak oddaloną od miejsca obserwacyi, że w razie pędzenia pieszo, załadowanie świń nie może się odbyć tego samego dnia, wówczas należy cały taki transport świń przewieźć do stacyi na wozach. Załadowanie zwierząt odbywać się musi w sposób wykluczający wszelkie niebezpieczeństwo ich zarażenia się.

f) Oględziny takiej nierogacizny bezpośrednio przed uwolnieniem z obserwacyi i przy załadowaniu w stacyi nadawczej wykonane być winne —

prócz wypadków wyjątkowych — przez tego samego weterynarza państwowego, który nadzorował zwierzęta w czasie obserwacyi.

2. Obrót **świniami rzeźnemi** normują przepisy artykułu XX. ugody powołanej na wstępie względnie postanowienia cytowanego rozporządzenia wykonawczego.

Pomijając przypadki, w których w myśl przepisów tego artykułu względnie rozporządzenia wykonawczego dozwolony **jest wolny obrót** tej kategoryi świń, mogą być w ogóle **zdrowe świnie rzeźne,** które pochodzą z wolnych od zarazy zagród (oddzielnych stajen i szałasów — räumlich selbständigen Stallungen und Szállásen), wprowadzane na targi konsumcyjne i do publicznych rzeźni drugiego państwa (w Galicyi tylko do Krakowa i Lwowa).

Wprowadzanie tego ostatniego rodzaju świń rzeźnych do miejscowości, w których nie ma targów konsumcyjnych lub publicznych rzeźni może mieć miejsce tylko za każdorazowem pozwoleniem Rządu drugiego państwa i pod warunkiem, że wprowadzane zwierzęta poddane zostaną rzezi pod nadzorem lekarza weterynaryjnego i w ogóle wśród okoliczności, wykluczających niebezpieczeństwo rozwleczenia zarazy.

3. Na paszportach winno być wyraźnie uwidocznione, czy nierogaciznę przeznaczoną do wywozu należy uważać za rzeźną lub za użytkową i hodowlaną, a nadto co do tych dwóch ostatnich kategoryj zaznaczone, że zwierzęta pozwolono wywieźć po myśli punktu 1. § 4. powołanego rozporządzenia wykonawczego.

Prócz tego ma być w paszportach wymienione pierwotne pochodzenie świń.

4. Świnie wprowadzone z przeznaczeniem na rzeź **muszą być wybite w ciągu ośmiu dni,** te jednakowoż sztuki rzeźne, które przywieziono pod warunkami ustępu 3, punktu 2 niniejszego obwieszczenia mają być poddane rzezi już w ciągu trzech dni, licząc oba powyższe terminy od dnia przybycia zwierząt do miejsca przeznaczenia, względnie o ile to tyczyć się będzie targów konsumcyjnych od dnia wpędzenia na targ.

C.

Posyłki zwierząt pochodzące z obszaru jednego państwa, jeżeli w drugiem państwie w miejscu przeznaczenia okażą się dotknięte zarazą, co do której istnieje obowiązek donoszenia, będą traktowani na równi, jak podobne posyłki, pochodzące z własnego obszaru i stosownie do tego mogą być zwracane do miejsca, gdzie je nadano.

Na życzenie właściciela pozwalać będzie kompetentna władza polityczna na spieniężenie dotyczących zwierząt przez poddanie ich natychmiastowej rzezi

w miejscu przeznaczenia, jeżeli rodzaj choroby na to pozwoli i będzie wykluczoną możność jej rozwleczenia.

Pozwolenie to będzie w regule tylko tam udzielane, gdzie stacya kolejowa połączona jest z rzeźnią torem kolejowym.

Przy sprawdzeniu zarazy może interweniować znawca z kraju pochodzenia zwierząt (§ 5 powołanego rozporządzenia wykonawczego), jeżeli zdąży przybyć na miejsce w ciągu 24 godzin.

W razie różnicy zdań co do rodzaju sprawdzonej choroby rozstrzyga wyższy organ weterynaryjny państwowy kraju przeznaczenia zwierząt, którego orzeczenie jest decydujące co do dalszego postąpienia.

Całkowite jednak załatwienie spornej kwestyi musi nastąpić najpóźniej w ciągu 48 godzin licząc od chwili zakwestyonowania transportu, a wszelkie koszta stąd wynikłe, ponosić mają strony.

D.

Zwierzęta wprowadzane z krajów św. korony węgierskiej podlegają w miejscu przeznaczenia oględzinom weterynarskim na koszt strony.

W obrocie kolejowym należy pod względem przepisanych oględzin weterynarskich uważać stacyę wyładowania za miejsce przeznaczenia zwierząt.

Strony, które w obrocie drogowym (pieszo, na wozach i t. p.) sprowadzają zwierzęta z krajów św. korony węgierskiej do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa obowiązane są o nadejściu tych zwierząt do ich miejsca przeznaczenia donieść naczelnikowi gminy w ciągu 24 godzin, ten ostatni zaś winien o uczynionem doniesieniu zawiadomić w ciągu 24 godzin właściwą władzę polityczną I. instancyi, która zarządzić ma — o ile możności natychmiast po otrzymaniu zawiadomienia — weterynarskie oględziny wprowadzonych zwierząt.

Powyższe oględziny zwierząt wprowadzonych w obrocie drogowym, mogą być na życzenie strony wykonane bezpośrednio po przekroczeniu granicy, zamiast w miejscu ich przeznaczenia.

Okoliczność ta jednak nie narusza w niczem ciężącego na stronie obowiązku doniesienia.

W razie niebezpieczeństwa zarazy będzie w myśl reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 21. lutego 1908 L. 7834/941 ewentualnie zarządzone, aby zwierzęta wprowadzane w obrocie drogowym badano wyłącznie już w miejscu przekroczenia granicy, przyczem ewentualną nadwyżką kosztów z powodu wysłania lekarza weterynaryjnego do granicy, zamiast do miejsca przeznaczenia ponosić będzie Skarb państwa.

Zwierzęta wprowadzone z zachowaniem przepisów, należy natychmiast przypuścić do wolnego obrotu, jeżeli przy oględzinach okażą się niepodejrzanemi pod względem weterynarno-policyjnym.

E.

Koszta weterynarskiego badania zwierząt i koszta dojazdów, do których ponoszenia obowiązane są strony, o ile się to tyczy obrotu drogowego, składane być mają z góry w dotyczącem c. k. Starostwie.

Natomiast pobór, zarachowywanie, jakoteż wypłata należytości za oględziny zwierząt w obrocie kolejowym odbywać się będzie w sposób dotychczas praktykowany przy oględzinach zwierząt racicowych na stacyach kolejowych t. j. ściśle według przepisów zawartych w tutejszem rozporządzeniu z 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108), przyczem za dokonanie oględzin zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego (buhaji, wołów, krów, jałownika) pobieraną ma być należytość w wysokości 30 hal. od sztuki, zaś za oględziny mniejszych zwierząt (cielęta, owce, kozy i świnie) po 10 hal. od sztuki.

F.

Wprowadzanie zwierząt z krajów św. korony węgierskiej wbrew postanowieniom zawartym w rozporządzeniu ministeryalnem z 31. grudnia 1907 Dz. p. p. Nr. 282, względnie wbrew zarządzeniom władzy wydanych na podstawie tych postanowień jest zakazane.

Przekroczenia tych przepisów karane będą po myśli postanowień ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 35 i z 24. maja 1882 Dz. p. p. Nr. 51.

To się podaje do powszechnej wiadomości z uwagą, że powyższemi postanowieniami uchylone zostają tutejsze obwieszczenia z 28. grudnia 1900 L. 125.755, 14. listopada 1902 L. 134.617, 2. kwietnia 1904 L. 46.960 i w ogóle wszystkie te rozporządzenia dotąd obowiązuzujące, które nie są zgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia

Lwów, dnia 6. marca 1908.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 25. kwietnia 1908. **Część IX.**

Nr. 48.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. kwietnia 1908 L. IX. 990/24, którem w porozumieniu z Wydziałem krajowym oznacza się te obszary leśne i dorzecza dzikich potoków, do których mają mieć zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 15. czerwca 1904 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 93, o zgłaszaniu czystych wyrębów i przerębywaniu drzewostanów, tudzież o wyrębie, wywozie i składaniu drzewa w dorzeczach dzikich potoków.

A.

Postanowienia §§ 2—7 ustawy z 15. czerwca 1904 Dz. ust. i rozp. krajowych Nr. 93, o obowiązku zgłaszania wyrębu drzewa mają zastosowania od 1. maja 1908 do następujących obszarów leśnych:

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
1	Biała	Biała	Bór łodygowski, Bór wilkowski, Buczkowice, Bystra, Godziska wilkowskie, Hucisko, Kaniów stary, Kozy wielkie i małe, Lipnik z Leszczynami, Meszna, Międzybrodzie lipnickie, Mikuszowice, Salmopol, Straconka, Szczyrk, Wilkowice.
		Kęty	Bujaków, Kęty, Międzybrodzie kobiernickie, Porąbka.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
2	Bóbrka	Bóbrka	Borusów, Bryńce cerkiewne, Bryńce zagórne, Budków, Chlebowice wielkie, Choderkowce, Dziewiętniki po prawym brzegu potoku Sokołówki, Hryniów, Kołohury, Łanki małe, Łany, Lubeszka, Olchowiec, Podhorodyszcze, Podmanasterz, Repechów, Romanów, Sokołówka, Staresioło, Strzałki, Suchodół, Wodniki, Wołoszczyzna, Wołowe, Wybranówka.
		Chodorów	Hranki, Laszki górne, Strzeliska nowe i stare.
3	Bochnia	Wiśnicz	Bełdno, Boczów, Borówna, Brzezowa, Bytomsko, Cichawka, Dołuszyce, Grabie, Kamienna, Kobyle, Kopaliny, Królówka, Kurów, Łąkta górna, Leksandrowa, Lipnica murowana, Lubomierz, Nieprześna, Nieszkowice wielkie, Olchawa, Pogwizdów, Rajbrot, Rozdziele dolne i górne, Rzegocina, Sobolów, Trzciana, Północny stok parceli l. 133, Tarnawa, Ujazd, Wieruszyce, Wiśnicz nowy, Wola mieszkowska, Wola wieruszycka, Wolica, Zawada.
4	Bohorodczany	Sołotwina	Wszystkie lasy w powiecie sądowym Sołotwińskim z wyjątkiem lasu „Sykta“ w Sołotwinie na lewym brzegu Bystrzycy i lasów w gminie Rosólnie.
5	Borszczów	Borszczów	Burdiakowce, Korolówka, Skowiatyn, Szuparka, Szyszkowce, Trójca.
		Mielnica	Babińce ad Krzywcze, Bielowce, Boryszkowce, Dźwinogród, Filipkowce, Germakówka, Iwanie Puste, Krzywcze, Kudryńce, Michałków, Mielnica, Nowosiółka, Okopy, Olchowiec, Paniowce, Trubczyn, Zalesie, Zawale.
6	Brody	Brody	Boratyn, Buczyna, Czernica, Hucisko brodzkie, Jasionów, Nakwasza, Ponikwa, Suchowola.
		Założce	Wszystkie lasy położone w gminach Sądu powiatowego Założce.
7	Brzesko	Zakliczyn nad Dunajcem	Wszystkie lasy położone w okręgu sądowym Zakliczyn z wyjątkiem lasów w gminach Biskupice, Domosławice, Faściszowa, Faliszowice, Gwoździec, Kończyska, Lustawice, Słona, z wyjątkiem parc. kat. l. 388, 389, 391, 393, 641 i 642, Wesołów, Zawada, Złota i Charzewice z wyjątkiem Melsztyna.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
8	Brzeżany	Brzeżany	Buszcze, Byszki, Demnia, Dryszczów, Dworce, Hinowice, Hucisko, Koniuchy, Kotów, Krasnopuszcza, Kuropatniki, Kurzany. Łapszyn, Leśniki, Litiatyn, Mieczyszczów, Nadorożniów, Narajów, Plichów, Podwysokie, Poruczyn, Potoczany, Potutory, Rekszyn, Rohaczyn, Stryhańce, Szumlany, Trościaniec, Wierzbów, Wulka, Żuków.
9	Brzozów	Brzozów	Grabownica Starzeńska, część parc. kat. l. 400 po prawej stronie gościńca z Grabownicy do Dynowa, Hroszówka, Jabłonica ruska, las dworski nad Sanem, Krzemienna, część lasu dworskiego od granicy Obarzyma, Dydni i Temeszowa, Krzywe parc. kat. l. 84 i 1017/8, Krzywe parc. kat. l. 437, Niewistka nad gościńcem krajowym z Wary ku Niewistce i ku Obarzymowi, Temeszów strona południowa nad gościńcem z Krzemiennej do Temeszowa, Obarzym, Trześniów parc. kat. l. 2174 i 2477, Witryłów parc. kat. l. 70 i 162/2, Wydrna parc. kat. l. 1552/1, 1615, 1616 i 1620, Grabówka parc. kat. l. 33/2, 747, 753/1.
		Dynów	Bachórz, części parc. kat. l. 1343 i 1346/1 od granicy lasów Laskówka, Bartkówka parc. kat. l. 30 i 60, Dąbrówka starzeńska parc. kat. l. 408 i 509, Dylągowa parc. kat. l. 1045 i 1081, Laskówka część parc. kat. l. 638 od strony lasu Bachórz, Nozdrzec parc. kat. l. 1045 i 1217, Wara część parc. kat. l. 245 od strony zachodniej wzdłuż gościńca z Wary do Niewistki, Wołodź parc. kat l. 1010.
10	Buczacz	Buczacz	Buczacz, Duliby, Dźwinogród, Jazłowiec, Nowosiółka Jazłowiecka, Osowce, Rukomysz, Zaleszczyki małe, Żnibrody, Żyznomierz.
		Monasterzyska	Baranów, Bobrowniki.
		Potok złoty	Hubin, Koropiec, Kościelniki, Kośmierzyn, Porchowa, Ścianka, Skomorochy, Snowidów, Sokulec, Woziłów.
11	Chrzanów	Chrzanów	Babice, Balin z Cezarówką, Bobrek, Bolęcin, Gorzów, Gromiec, Moczydło, Olszyny, Wodna, Wygiełzów z wyjątkiem części południowej od gościńca Chełmek-Alwernia, Źródła.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
11	Chrzanów	Krzeszowice	Alwernia, Brzezinka, Czatkowice z wyjątkiem części zachodniej od drogi z Krzeszowic do Czerny, Czerna, Dubie, Filipowice, Krzeszowice, Młynka, Nielepice, parc. kat. l. 2860 w Nowej Górze, Ostrężnica, Paczałtowice, Podłęże, Radwanowice, parc. 230 w Rudnie, Siedlec.
12	Czortków	Czortków	Biała, Białobóżnica, Byczkowce, Czortków stary, Jagielnica, Kalinowszczyzna, Nagórzanka, Rosochacz, Skorodyńce, Uhryń, Wygnanka i Zwiniacz.
13	Dobromil	Bircza	Wszystkie lasy położone w gminach okręgu Sądu powiatowego w Birczy.
		Dobromil	Wszystkie lasy w okręgu Sądu powiatowego Dobromil z wyjątkiem gmin katastralnych Boniowice, Falkenberg, Grabownica sozańska, Grodzisko, Komarowice, Nowemiasto, Pietnice, Posada Nowomiejska, Przedzielnica, Rosenburg i Truszowice.
14	Dolina	.	We wszystkich gminach z wyjątkiem Bełejowa, Bolechowa, Broszniowa, Ceniowy, Czołhan, Debelówki, Dołżki, Jakubowa, Jaworowa, Huziejowa, Krechowic, Nadziejowa, Lisowic, Nieniowa dolnego i górnego, Pöchersdorfu, Podbereża, Rakowa, Reszniatycz, Rożniatowa, Rachinia, Słobody bolechowskiej i dolińskiej, Swaryczowa, Sołukowa, Strutyna niżnego, Taniawy, Trościańca, Turzy wielkiej, Woli Zaderewackiej i Zaderewacza.
15	Drohobycz	Drohobycz	Borysław, Manaster dereżycki, Mrażnica, Orów, Popiele, Schodnica, Stanyło, Ułyczno.
		Podbuż	We wszystkich gminach z wyjątkiem Podmanasterka i Winnik.
16	Gorlice	Gorlice	Banica, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bystra, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańczowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Kunkowa, Leszczyny, Łosie, Łużna, Małastów, Męcina mała i wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegonina, Radocyna, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rychwałd, Siary, Skwirtne, Smerekowiec, Szymbark, Uście ruskie, Wołowiec, Wysowa, Zdynia.
		Biecz	Kwiatonowice.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
17	Gródek Jagiellon.	Gródek Jagiel.	Dobrostany, Wola dobrostańska.
		Janów	Dąbrowica, Lelechówka, Łozina, Majdan, Stradcz, Wereszyca, Wiszenka, Zielów, Żorniska.
18	Grybów	Ciężkowice	Pławna, Zimnawódka, Zborowice.
		Grybów	Banica, Berest, Bieliczna, Binczarowa, Bogusza, Brunary wyżne i niżne, Czarna, Czertyżne, Czyrna, Florynka, Izby, Kąclowa, Kamienna, Kamionka wielka, Królowa ruska, Piorunka, Polany, Ptaszkowa, Śnietnica, Stawisza.
19	Horodenka	.	Lasy całego powiatu z wyjątkiem Żukowa.
20	Jarosław	Pruchnik	Jodłówka z wyjątkiem parc. kat. l. 3, 7, 9, 15, 43/1, 78, 90 i 102, Kramarzówka, Pruchnik wieś, Rączyna, Świebodna z wyjątkiem parc. kat. l. 587/1, 588/2, 589, 646, 716, 780, 791 i 971; Tuligłowy, Węgierka, Wola węgierska.
21	Jasło	Jasło	Harklowa, Kowalowy.
		Żmigród	Brzozowa, Desznica, Folusz, Grab, Hałbów, Jaworze, Kotań, Krempna, Mrukowa, Mytarz, Ożenna, Pagórek-Radość, Pielgrzymka, Rostajne, Samokleski, Świątkowa mała i wielka, Świerzowa ruska, Wola cieklińska, Żydowskie.
22	Kałusz	Kałusz	Jasień, Kamień, Majdan, Trzysłup.
23	Kołomyja	Gwoździec	Wszystkie lasy w powiecie sądowym Gwoździeckim.
		Kołomyja	Sopów.
24	Kosów	.	Wszystkie lasy w powiecie Kosowskim z wyjątkiem lasów położonych w gminach Kuty stare, Kobaki i Rybno.
25	Kraków	Kraków	Bolechowice, Chełm, Kobylany, Półwsie Zwierzynieckie, Przegorzały, Ujazd, Zabierzów, Zelków.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
25	Kraków	Liszki	Balice, Bielany, Kamień, Kleszczów.
26	Krosno	Dukla	Cergowa, Ciechania, Jasionka, Myścowa, Tylawa, Zyndranowa.
		Krosno	Czarnorzeki, Iwonicz, Krasna, Odrzykoń, Węglówka.
27	Limanowa	Limanowa	Janowice-Gruszów-Jasna-Podłopień, Jaworzna, Kamienica, Kamionka mała, Kobyłczyna, Koszary, Krosna, Laskowa, Limanowa, Łososina górna, Męcina, Młynczyska, Młynne, Pisarzowa, Pogorzany, Porąbka, Rupniów, Rzeki, Sechna, Słopnice szlacheckie, Stróża, Szczawa, Szyk, Wilkowisko, Zalesie, Zasadne, Zbłudza, Zmiąca.
		Mszana dolna	Chyżówki, Dobra, Glisne, Gruszowiec, Jurków, Kasina wielka, Konina, Łętowe, Łostówka, Lubomierz, Mszana dolna i górna, Niedźwiedź, Olszówka, Podobin, Półrzeczki, Poręba wielka, Przenosza, Raba niżna, Skrzydlna, Słomka, Wilczyce, Wola skrzydlańska.
28	Lisko	.	We wszystkich gminach bez wyjątku.
29	Lwów	Lwów	Grzybowice, Hołosko wielkie, Lwów z Pohulanką i Kleparowem, Krzywczyce, Kuhajów, Podciemno, Zawadów.
		Szczerzec	Chrusno stare, Miłoszowice, Nowosiółki, Podsadki, Polana, Rakowiec.
		Winniki	Dawidów, Ganczary, Lesienice, Winniczki, Winniki.
30	Myślenice	Maków	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Makowskim.
		Jordanów	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Jordanowskim prócz lasów w Łętowni parc. kat. l. 6694/1, 6694/2 i 5224; w Rabce parc. kat. l. 3257 i w Spytkowicach parc. kat. l. 4081.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
30	Myślenice	Myślenice	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Myślenickim prócz lasów w Brzacowicach, Borzęcie, Droginii, Dolnej Wsi, Głogoczowie, Krzyszkowicach, Krzywaczce, Lubieniu parc. kat. l. 103, Polanie i Sułkowicach.
31	Nadwórna	.	Wszystkie lasy w powiecie Nadwórniańskim z wyjątkiem lasów położonych w gminach: Bednarówka, Dobrotów, Cucyłów, Fiłków, Glinki, Hwozd, Hawryłówka, Kamienna, Krasna, Łanczyn na lewym brzegu Prutu, Łojowa, Majdan górny, Majdan średni, Majdan graniczny, Nadwórna, Nazawizów, Paryszcze, Przerośl, Sadzawka, Siedliska, Strymba, Tarnowica leśna, Weleśnica dolna i górna i Wołosów.
32	Nowy Sącz	Muszyna	Dubne, Jastrzębik, Jędrzejówka, Krynica, Krzyżówka, Leluchów, Łosie, Milik, Mochnaczka niżna i wyżna, Muszyna, Powroźnik, Roztoka wielka, Słotwiny, Szczawnik, Tylicz, Wierzchomla mała i wielka, Wojkowa, Złockie, Żegiestów.
		Nowy Sącz	Bącza, Barnowiec, Bartkowa, Białawoda, Biczyce polskie i niemieckie, Bilsko, Czaczów, Chełmiec polski i niemiecki, Chomranice, Dąbrowa, Gródek, Homczyska, Jamnica ad Kunów, Jaszczurowa, Klęczany, Klimkówka, Kotów, Krasne potockie, Kurów, Gibrantowa, Lipie, Łabowa, Łabowiec, Łososina dolna, Maciejowa, Nowa wieś, Paszyn, Popardowa, Posadowa, Roztoka mała, Rożniów, Składziste, Skrzętka-Rojówka, Tęgoborze, Trzetrzewina, Uhryn, Witowice dolne, Żeleźnikowa.
		Stary Sącz	Brzyna, Czarny potok, Gaboń, Gołkowice polskie i niemieckie, Gostwica, Jazowsko, Kiczna, Kokuszka, Łącko, Łomnica, Myślec, Obidza, Piwniczna, Przysietnica, Roztoka ryterska, Rytro, Sucha, Struga, Wola Kosnowa, Wola krogulecka, Wola Piskulina, Zagorzyn, Zarzecze.
33	Nowy Targ	Czarny Dunajec	Czarny Dunajec, Witów.
		Krościenko	Biała woda, Czarna woda, Czorsztyn, Grywałd, Hałuszowa, Huba, Jaworki, Kluszkowce, Krościenko, Krośnica, Maniowy, Mizerna, Ochotnica, Sromowce wyżne i niżne, Szczawnica, Szlachtowa, Tylka, Tylmanowa.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
33	Nowy Targ	Nowy Targ	Brzegi, Bukowina, Harklowa, Kościelisko, Łopuszna, Mur-Zasichle, Nowy Targ, Obidowa, Ostrowsko, Ponice, Poronin, Rdzawka, Rokiciny, Sieniawa-Bielanka, Schlembarg, Waksmund, Zakopane, Zub-Sucho.
34	Peczeniżyn	.	Wszystkie lasy powiatu.
35	Pilzno	Brzostek	Bączałka część parc. kat. l. 366 wzdłuż granicy Kamienicy górnej; Błażkowa parc. kat. l. 1244, 1245, 1246, 1247, 1252, 1259 do 1265, 1269 i 1275; Dęborzyn parc. kat. l. 371; Dębowa parc. kat. l. 499, 853 i 1061; Głobikówka parc. kat. l. 20, 62 i 176; Januszkowice parc. kat. l. 1/1; Jodłowa wschodnia część parc. kat. l. 4946/1 i parc. kat. l. 4947; Kamienica górna parc. kat. l. 1342/1 i 1350/1; Nawsie brzosteckie parc. kat. l. 108 i 111; Przeczyca parc. kat. l. 332, 372 i 412; Siedliska nad dopływami rzeki Wisłoki; Skurowa parc. kat. l. 285; Smarzowa nad dopływami rzeki Wisłoki.
		Pilzno	Gębiczyna parc. kat. l. 514/1, 898/1, 906, 948/1 i 949; Głobikowa parc. kat. l. 324/3; Gołęczyna parc. kat. l. 677 i 678; Jaworze dolne parc. kat. l. 592/1, 592/2 i 585/1; Jaworze górne parc. kat. l. 82/1 i 551; Połomeja parc. kat. l. 107 i 130; Zwiernik parc. kat. l. 657, 658, 883 do 886.
36	Podgórze	Skawina	Bodzów, Borek fałęcki, Borek szlachecki, Facimiech, Krzęcin, Polanka Haller, Siarczana Góra i parcele kat. l. 496, 497, 1075, 1135, 1242, 1278, 1282, 1283/2, 1299/1, 1441/2, 1443 i 1444 w Tyńcu.
37	Podhajce	Podhajce	Hołhocze, Kozowa, Litwinów, Markowa, Rudniki, Seredne, Sławentyn, Szumlany, Toustobaby, Wolica, Wołoszczyzna, Zasławce, Załurzyn, Zawałów.
38	Przemyśl	Dubiecko	Wszystkie lasy sądu powiatowego Dubiecko.
		Niżankowice	Brylińce, Kniażyce, Koniusza, Kormanice, Sierakośce, Sólca, Stroniowice.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
38	Przemyśl	Przemyśl	Bełwin, Chołowice, Cisowa, Korytniki, Krasice, Krasiczyn, Kruhel mały, Kruhel wielki, Krzeczkowa, Kupna, Łętownia, Maćkowice, Mielnów, Olszany, Prałkowce, Rokszyce, Śliwnica ad Krasiczyn, Tarnawce, Wapowce.
39	Przemyślany	Gliniany	Hanaczów, Hanaczówka, Jaktorów, Łahodów, Słowita, Sołowa, Stanimierz.
		Przemyślany	Wszystkie obszary leśne po obu brzegach Gniłej Lipy.
40	Przeworsk	Przeworsk	Hadle kańczuckie las Jaskinie; Łopuszka wielka skąd biorą początek dopływy rzeczki Mleczki; Tarnawka parc. kat. l. 546, 556, 557, 565, 1095; Zagórze dopływy rzeczki Mleczki.
41	Rohatyn	Rohatyn	Wszystkie obszary leśne prócz lasów w Podwinie i Waśniczynie, następnie lasy w Cześnikach, Dubryniowie, Kleszczównie, Lipicy górnej, Łopusznie i Podgrodziu.
42	Ropczyce	Dębica	Gawrzyłowa parc. kat. l. 377; Gumniska, Podgrodzie parc. kat. l. 1149, 1152, 1155, 1158; Stobierna las koło Guzika.
		Ropczyce	Brzeziny parc. kat. l. 2203, 3054/1, 3054/2 i 3508/1; Gnojnica las Trzemeszna; Konice parc. kat. l. 71, 72, 76, 78, 620/1, 623, 633 i 640; Nawsie parc. kat. l. 1541, 1555, 1569, 3024 i 5558; Rzegocin parc. kat. l. 143, 166, 182 i 652; Wielopole parc. kat. l. 355/1, 379, 417 i 420; Wisniowa parc. kat. l. 2570, 2572, 2574, 2580 i 2590.
43	Rzeszów	Rzeszów	Babica parc. kat. l. 158.
		Tyczyn	Błażowa parc. kat. l. 615, 669, 675, 754, 766/1, 1126 i 1127; Białka parc. kat. l. 1211 i 1216; Brzozówka parc. kat. l. 501/2; Dylągówka las Bukowa strona; Futoma parc. kat. l. 1605, 1176/1 i 1176/2; Grzegorzówka parc. kat. l. 421, 489, 491, 496/2 i 499/3; Hadle szklarskie parc. kat. l. 380, 405 i las Rogóżne i Rożnice; Hucisko Jawornickie parc. kat. l. 589 i 794/2; Hyżne parc. kat. l. 1497/1, 1902/1 i las Ciemnica; Kąkolówka parc. kat. l. 1357/3 i 1357/5; Sołonka, las tego samego nazwiska; Straszydle parc. kat. l. 26, 49 i 4003; Szklary parc. kat. l. 385; Wola rafałowska parc. kat. l. 1202/1 i 1202/2.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
	Sanok	Bukowsko	Czystohorb, Darów, Dołżyca, Duszatyn, Jawornik, Komańcza, Kulaszne, Mików, Mokre, Morochów, Moszczaniec, Osławica, Prełuki, Puławy, Radoszyce, Rzepedź, Szczawne, Tokarnia, Turzańsk, Wisłok wielki, Wysoczany.
		Rymanów	Czeremcha, Daliowa, Głębokie, Jasiel, Jaśliska, Kamionka, Lipowiec, Polany surowiczne, Posada jaśliska, Posada górna, Rudawka jaśliska, Rymanów, Szklary, Wisłoczek, Wola niżna, Wola wyżna, Zawadka rymanowska, Zawoje.
44		Sanok	Liszna, Miedzybrodzie, Olchowce, Sanok, Trepcza, Tyrawa solna, Wujskie, Załuż.
	Skałat	Grzymałów	Bilitówka, Grzymałów, Kałaharówka z Kręciłowem i Wychwatyńcami, Okno, Ostapie, Pajówka, Sadzawki, Wolica.
45		Skałat	Chmieliska, Faszczówka, Połupanówka, Skałat Stary, Turówka.
	Stanisławów	Halicz	Delejów, Dubowce, Jeziorko, Jezupol, Kończaki, Krymidów, Łany, Wodniki Wołczków.
46		Stanisławów	Dobrowlany, Hanusowce, Kołodziejówka, Uzień, Wołczyniec.
47	Stary Sambor	.	Wszystkie gminy powiatu.
48	Stryj	.	Wszystkie gminy prócz Bereźnicy, Bratkowic, Chodowic, Dobrowlan, Dołhego, Dzieduszyc wielkich i małych, Falisza Hołobutowa, Jaroszyc, Kawczegokąta, Kawska, Kłodnicy, Łotatnik, Łukawicy niżnej i wyżnej, Monasterca, Morszyna, Nieżuchowa, Pietniczan, Podhorzec, Sichowa, Siemiginowa, Sokołowa, Stankowa, Strychaniec, Strzałkowa, Uhełny, Wowni i Żulina.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
49	Strzyżów	Frysztak	Cieszyna. parc. kat. l. 1129; Glinik górny parc. kat. l. 1086/1; Glinik średni, Gogołów parc. kat. l. 806, 807, 1994, 1995 i 1996; Jaszczurowa parc. kat. l. 783/1, 783/2 i 784; Jazowa, Kozłówek, Kobyle parc. kat. l. 349, 761/1, 761/2 i 761/36; Oparówka parc. kat. l. 1525/1, Pułanki las, Pańszczyzna wzdłuż granicy Cieszyny; Stępina las, Hełm i Kamieniec; Wola Pietrusza parc. kat. l. 16/2, 1507, 1510, 2716 i 2734.
		Strzyżów	Baryczka parc. kat. l. 900; Czudec parc. kat. l. 2328; Godowa część parc. kat. l. 759 od granicy Bonarówki; Gwoźnica dolna parc. kat. l. 33, 34, 35/1, 230; Jawornik niebylecki parc. kat. 603; Lutcza parc. kat. l. 38, 92, 999, 1610, 1611, 3441, 3443, 4693; Połomyja parc. kat. l. 1766, 1767, 1768; Tropie, Wysoka parc. kat. l. 2417/1 i 4314/1; Wyżne parc. kat. l. 279; Zaborów część parc. kat. l. 551, przy granicy Połomyi i parc. kat. l. 1110/1 i 1187; Żarnowa parc. kat. l. 25, 619; Żyznów parc. kat. l. 134, 367/1, 1566, 1680, 1704 i 1747.
50	Tarnopol	Mikulińce	Baworów, Krzywki, Łuczka, Mikulińce, Myszkowice, Proszowa, Skomorochy, Smolanka, Suszczyn.
51	Tarnów	Tarnów	Dąbrówka Szczepanowska z Lubczą parc. kat. l. 294 i 407; Janowice parc. kat. l. 394, 3387 i 3388; Łowczówek, Pleśnia, Rzuchowa, Wróblowice parc. kat. l. 919/1.
		Tuchów	Bistuszowa, Brzozowa parc. kat. l. 3296/1, 3336, 3338/1, 3338/2, 3338/3; Burzyn parc. kat. l. 490, 1142, 1143, 1146, 1193; Golanka parc. kat. l. 2 i 3; Gromnik część parc. kat. l. 1664/1 nad potokiem Szydłówka i parc. l. 2024; Jodłówka Tuchowska parc. kat. l. 489, 3433/1 i 3391; Joniny parc. kat. l. 2322 i 2323; Lubinka część parc. kat. l. 999 nad potokiem Lubinka; Rychwałd parc. kat. l. 20, 61, 80, 306, 312 i 313; Ryglice parc. kat. l. 4158/1, 5721, 5722 i 5723; Siedliska parc. kat. l. 2536, 2686 i 2694; Siemiechów parc. kat. l. 746 i 747; Uniszowa parc. kat. l. 701 i 703/2.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
52	Tłumacz	Tłumacz	Antonówka, Budryn, Bukowna, Delawa, Dolina, Niżniów, Nowosiółka, Okniany.
		Tyśmienica	Dołhe, Miłowanie, Stryhańce.
53	Trembowla	Budzanów	Wszystkie lasy w okręgu Sądu powiatowego Budzanów z wyjątkiem lasów w Laskowcach i Wierzbowcu.
		Trembowla	Wszystkie lasy w okręgu Sądu powiatowego Trembowla z wyjątkiem lasów Boryczówce, Brykuli nowej i starej, Chmielówce, Darachowie, Hleszczawie, Iławczu, Iwanówce, Nałużu, Pantalisze, Podgórzanach, Tiutkowie i Zazdrości.
54	Turka	.	We wszystkich gminach powiatu.
55	Wadowice	Andrychów	Brzezinka ad Andrychów, Inwałd z wyjątkiem części północnej od gościńca Andrychów, Roczyny, Rzyki, Sułkowice, Targanica, Zagórnik.
		Kalwarya	Baczyn, Benczyn parcele kat. l. 2414, 2416 i 2457 w Brodach, parcele kat. l. 547, 549 i 550 w Bugaju, Harbutowice, Jastrzębia, Kalwarya, Lanckorona, Leśnica, Palcza, parcela kat. l. 1150 w Przytkowicach, parcela kat. l. 84 w Stanisławie górnym, Stronie, parcele kat. l. 436, 445, 764, 765, 1591 w Wysokiej, Zachełmna, Zakrzów.
		Wadowice	Babica parc. kat. l. 3493, 3502, 3540, 3542/1, 3542/2, 3543, 3561/1, 3561/2, 3575/1, 3623, 3630, 3633, 3636, 3638, 3639, 3816, 3819, 3866, 3867, 3870, 3884, 3872, 3932, 3979, 3983/1, 3983/2, 4027, 4028, 4075, 4077, 4154, 4155/1, 4155/2, 4208, 4214, 4216, 4326, 4347 w Choczni; Jaroszowice, Jaszczurowa, Kaczyna, Koziniec, Łękawica, Marcówka, parcele kat. l. 74, 89, 205, 215, 216 w Marcyporębach, Mucharz, Ponikiew, Śleszowice, parcela kat. l. 410 Świnnej Porębie, Tarnawa, parc. kat. l. 10, 14, 216, 220, 224/1, 224/2, 296/1, 296/2, 297, 341, 342, 345, 347/1, 398, 404 w Zawadce.
56	Wieliczka	Dobczyce	Wszystkie lasy położone w okręgu sądowym Dobczyckim.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
57	Zaleszczyki	Tłuste	Beremiany, Chmielowa, Czerwonogród, Latacz, Sadki, Świerzkowce, Szutromińce, Torskie, Uścieczko.
		Zaleszczyki	Błyszczanka, Dobrowlany, Dźwiniacz, Iwanie, Kasperowce, Kołodróbka, Kułakowce, Lesieczniki, Myszków, Sinków, Uhryńkowce, Zazulińce, Żeżawa.
58	Zbaraż	Zbaraż	Czumale, Dobrowody, Opryłowce, Sieniawa, Szyły, Zbaraż stary.
59	Zborów	Zborów	Bubszczany, Pomorzany, Rozhadów, Sławna, Zarudzie.
60	Złoczów	Olesko	Białykamień, Chwałów, Czeremosznia, Hucisko Oleskie, Huta werhobuzka, Olesko, Opaki, Pobocz, Podhorce, Usznia, Werhobuż, Zahorce.
		Złoczów	Bieniów, Bronisławówka z Kazimierzówką, Czyżów, Gołogóry z Wolą gołogórską, Malinowcami i Didyłowem, Jasionowce, Kołtów, Koropiec, Krasnosielce, Kropiwna, Kondratów, Kruchów, Lackie małe, Lackie wielkie, Łuka, Majdan gołogórski, Mitulin, Meryszówka, Obertasów, Podlipce, Płuchów, Remizowce, Ryków, Sassów, Snowicz, Szpikłosy, Trędowacz, Trościaniec mały, Uhorce, Wicyń, Zalesie, Zazule, Zarwanica, Zaszków, Żuków.
61	Żółkiew	Żółkiew	Brzyszcze, Fujna, Glińsko, Hucisko, Polany, Prowała, Skwarzawa nowa i stara, Żółkiew.
62	Żydaczów	Mikołajów	Demnia, Iłów, Rozdół z Olchowcem, Stulsko, Wola wielka.
		Żurawno	Balicze podgórne, Bujanów, Korczówka, Kotoryny, Stara wieś ad Manasterzec, Żurawno.
63	Żywiec	Ślemień	We wszystkich gminach prócz Łękawicy, Rychwałdu i Gilowic.
		Żywiec	We wszystkich gminach prócz Moszczanicy, Oczkowa, Sporysza, Starego Żywca, Wieprza i Zabłocia.

B.

Postanowieniom §§ 10—15 podlegać będą od 1. kwietnia

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Wisła	Chechło	Chrzanów
	Rudawa	
	Rudawa	
		Kraków
	Białka	Biała
Soła	—	Żywiec
	Rycerka	
	Sól	
	Niekulina	
	Żabnica	
	Bystra recte Kamesznica	
	Cięcina	
	Juszczyna	
	Leśna	
	Szczyrk	Biała
	Koszarawa	Żywiec

1907 lasy w obrębie następujących dzikich potoków:

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Młoszowa	Młoszówka	od granicy gminy Myślachowice do gościńca we wsi Młoszowej.
Psary, Karniowice, Dulowa	Psarka	od źródeł potoku do wsi Dulowej.
Nowa góra, Filipowice	Filipówka	od źródeł do wsi Filipowice.
Czerna, Paczałtowice, Miękinia, Czatkowice	Krzeszówka	od granicy Królestwa do Krzeszowic.
Paczałtowice, Żary, Dubie	Zdolski	od granicy Królestwa do wsi Dubie.
Kobylany	Łączki	od granicy Królestwa do wsi Brzezinki.
Karniowice, Kobylany, Bolechowice	Bolechówka	od granicy Królestwa do wsi Kobylany i Bolechowice.
Żeków, Ujazd	Kluczowa woda	od granicy do wsi Ujazd
Mikuszowice, Bystra, Wilkowice	Szkleniec	od granicy śląskiej do wsi Bystra.
Ujsoły	Cicha, Złatna, Glinka, Danielka	od źródeł do ujścia do Soły.
Rycerka dolna i górna	Rycerka	dtto
Sól	Sól	dtto
Raycza	Niekulina	dtto
Żabnica	Żabnica	dtto
Kamesznica	Bystra recte Kamesznica	
Cięcina	Cięcina	od źródeł do wsi Cięciny.
Juszczyna	Juszczyna	od źródeł do ujścia do Soły.
Leśna, Lipowa	Leśna	dtto
Salmopol, Szczyrk, Buczkowice	Szczyrk	dtto
Sopotnia mała i wielka	Sopotnia	od źródeł do ujścia do Koszarawy.

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Soła	Koszarawa	Żywiec
Soła	Koszarawa	Żywiec
Soła	Łękawka	Żywiec
Soła	—	Biała
Dunajec	Czarny Dunajec	Nowy Targ
Dunajec	Biały Dunajec	Nowy Targ
Dunajec	Białka	Nowy Targ
Dunajec	Klikuszowa	Nowy Targ
Dunajec	Kowaniec	Nowy Targ
Dunajec	Łopuszna	Nowy Targ
Dunajec	Knurów	Nowy Targ
Dunajec	Piekiełko	Nowy Targ
Dunajec	Michałów	Nowy Targ
Dunajec	Mizerna	Nowy Targ
Dunajec	Kluszkowski	Nowy Targ
Dunajec	—	Nowy Targ
Dunajec	Ruska	Nowy Targ

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Korbielów, Krzyżowa	Krzyżówka	od źródeł do ujścia Koszarawy
Koszarawa, Przyborów, Jeleśna, Paweł wielki, Hucisko, Mutne	Koszarawa	od źródeł do ujścia Soły
Kocierz, Łękawica, Oltrajnik	Kocierz	od źródeł do ujścia do Łękawki.
Czernichów, Międzybrodzie	—	wszystkie mniejsze dopływy między Żywcem a Porąbką.
Porąbka		
Witów, Chochołów, Kościelisko	—	od źródeł do Chochołowa.
Ząb, Bystra, Ratułów, Ciche, Miętustwo	Bystry vel Wielki Rogożnik	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Zakopane, Mur-Zasichle, Poronin, Biały Dunajec, Szaflary	wszystkie dopływy	od źródeł do Nowego Targu.
Brzegi, Bukowina, Białka	Białka	dopływy z prawego brzegu od źródeł do wsi Białki.
Obidowa, Klikuszowa	Klikuszowa	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Kowaniec, Waksmund	Kowaniec	
Łopuszna	Łopuszna	
Knurów	Knurów	
Maniowy	Piekiełko	
	Michałów	
Mizerna	Mizerna	
Kluszkowce Czorsztyn,	Kluszkowski	
Czorsztyn, Sromowce wyżne i niżne, Krościenko	—	stoki gór wzdłuż Dunajca od Czorsztyna do Szczawnicy.
Biała woda ruska, Czarna woda, Jaworki, Szlachtowa Szczawnica	Skolnica, Sopotnica, Sielski, Stary, Czarna woda	od źródeł do ujścia do Ruski.
Krośnica, Grywałd, Hałuszowa, Krościenko	dorzecze potoku Krośnica	
Kłodne, Tylmanowa	—	stoki gór po obu brzegach Dunajca od Krościenka do Łącka.

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Dunajec	Ochotnica	Nowy Targ
	Kamienica	Limanowa
		Nowy Sącz
	Czarna woda	
	Obidzki	
	Jaworzyna	
	—	
	Jastrzębski	Limanowa
		Nowy Sącz
	Słomka	Limanowa
	Suchy	Nowy Sącz
	Brzezna	
	Niskówka	
	Smolnik	Limanowa
		Nowy Sącz
	Łososina	Limanowa
	—	
	—	Nowy Sącz

G m i n a	Dziki potok	W obrębie
Ochotnica, Młynne	Ochotnica	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Lubomierz, Szczawa, Zasadne, Kamienica, Zalesie, Zbłudza	Kamienica	
Zabrzeż		
Kiczna, Wola kosnowa, Wola piskulina, Zagorzyn, Łącko	Czarna woda	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Obidza	Obidzki	
Gaboń, Skrudzina	Jaworzyna	
Maszkowice, Brzyna, Jazowsko, Kadcza	—	stoki gór wzdłuż Dunajca od Łącka do Starego Sącza.
Młyńczyska, Jastrzębie	Jastrzębski	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Olszanka		
Siekierczyna, Przyszowa, Zagorów, Zawada, Świdnik	Słomka	
Długołęka, Świrkla, Mokra wieś, Gostwica, Stadło	Suchy	
Wola Rzezińska i Brzezna	Brzezna	
Trzetrzewina, Niskowa	Niskówka	
Pisarzowa, Męcina	Smolnik	
Chomranice, Wola Marcinkowska, Klęczany, Marcinkowice		
Półrzeczki, Chyżówka, Jurków, Dobra, Gruszowice Tymbark	górne dorzecze Łososiny	od źródeł aż do Tymbarku.
Słopnice szlacheckie i królewskie	Słopnicki	od źródeł do ujścia.
Sarysz, Mordarka, Limanowa, Starawieś, Łososina górna	Mordarka	dtto
Młynne, Jaworzno, Kamionka mała, Strzeszyce, Krosna, Sechna, Ujanowice	—	obustronne stoki gór wzdłuż Łososiny od Tymbarku do ujścia do Dunajca.
Zbikowice, Łososina dolna, Jakóbkowice, Michalczowa		

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Dunajec	—	Nowy Sącz
		Brzeskie
	Biała	
	Gwoździec	
	—	
	Więckowa	
	Paleśnica	
	Filipowice	
	Majdański	
	—	
		Nowy Sącz
	Bartkowa	
	Dąbrowa	
	Wielopole	
	Kamienica	Grybów
		Nowy Sącz
	Poprad	

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Białowoda, Tęgoborze, Świdnik, Znamirowice, Tabaszowa, Załęże, Witowice	—	stoki gór po lewym brzegu od Marcinkowic do Czchowa.
Będziszyna, Czchów		
Iwkowa, Wojakowa, Porąbka, Dreszków, Połom, Kąty, Łęki	Biała	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Gwoździec, Zawada, Charzewice	Gwoździec	
Olszyny, Roztoka	—	stoki gór między Zakliczynem a Wojniczem na lewym brzegu.
Grabno, Wielka wieś, Milówka	Więckowa	od źródeł do ujścia do Dunajca.
Paleśnica, Olszowa, Bieśnik, Wola stróżka	Paleśnica	
Ruda kameralna, Filipowice	Filipowice	dtto
Rostoka	Majdański	
Piaski	—	stoki gór na prawym brzegu od Nowego Sącza do Czchowa.
Tropie, Wiatrowice, Habalina, Rożnów, Radajowice, Kobyle, Lipie, Sienna, Zbyszyce, Kurów		
Bartkowa, Podole, Przydonica, Miłkowa	Bartkowa	od źródeł do ujścia.
Dąbrowa	Dąbrowa	
Wielopole	Wielopole	
Bogusza, Kamionka, Królowa polska, Królowa ruska, Ptaszkowa	Kamienica	
Falkowa, Nowawieś, Łabowa, Maciejowa, Rybień, Nawojowa, Honiczyska, Poręba mała, Roztoka wielka, Łosie, Uhryń		
Cyganowice, Popowice	Poprad	stoki gór nad Popradem

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Dunajec	Poprad	Nowy Sącz
	dtto	
	dtto	
	dtto	
	Poprad	
Skawa	Wsiowy	Myślenice
	—	
	Malejowa	
	Sidzina	
	Skawica	
	Osielczyk	
	Żarnówka	
	Wieprzec	
	—	
	Lachówka	Żywiec
	Paleczka	Wadowice
		Myślenice
	Tarnawski	Wadowice
	Ponikiewski	

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Wola krogulecka	Życzanów	od źródeł do ujścia.
Przysietnica	Przysietnica	
Rostoka, Rytro	Rostoka	
Piwniczna	Czercze	
Rytro i Suchastruga	Poprad	stoki gór nad prawym brzegiem Popradu.
Kokuszka	Jasienowy	od źródeł do Popradu.
Łomnica	Łomnica	
Wierchomla wielka i mała	Wierchomla	
Żegiestów	Żegiestówka	
Zubrzyk, Żegiestów, Andrzejówka, Milik	Poprad	stoki gór między Wierchomlą a Muszyną wzdłuż Popradu.
Słotwiny, Krynica, Powroźnik, Jastrzębik, Szczawnik. Muszyna, Tylicz, Mochnaczka wyżna i niżna	Muszynka	od źródeł do Popradu.
Spytkowice, Skawa	Wsiowy	od źródeł do wsi Skawy.
Skawa, Wysoka, Jordanów	—	górny bieg Skawy od Skawy do Jordanowa.
Malejowa, Naprawa	Malejowa	od źródeł do Skawy.
Sidzina. Bystra	Sidzina	
Zawoja, Skawica, Juszczyn	Skawica	
Osielec	Osielczyk	
Żarnówka	Żarnówka	
Wieprzec	Wieprzec	
Maków, Sucha, Grzechinia	—	stoki gór między Suchą a Makowem.
Lachowice, Stryszawa, Kuków, Las	Lachówka	od źródeł do Skawy.
Palcza, Baczyn, Zachełmna	Paleczka	
Bieńkówka, Jachówka, Budzów		
Śleszowice górne, Tarnawa dolna, Ponikiew	Tarnawski	
	Ponikiewski	

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Skawa	—	Wadowice
	Wieprzówka	
Skawinka	Harbutówka	Myślenice
Raba	Rabka	Nowy Targ
	dtto	Myślenice
	Rdzawka	Nowy Targ
	Olszówka	Limanowa
	Słonne	Myślenice
	Poręba	Limanowa
	Mszana	
	Kasinka	
		Wieliczka
	Lubień	Myślenice
	Krzczonówka	
	Trzebunia	
	Myślenicki	
	Trzemeśna	
	—	
		Limanowa
Biała	—	Grybów
	Czyrna	

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Zembrzyce, Marcówka, Skawce, Stryszów, Mucharz, Jaszczurowa, Dąbrówka, Łękawica, Świnna-Poręba, Jaroszowice	—	stoki gór wzdłuż Skawy między Suchą a Wadowicami.
Rzyki, Zagórnik, Targanica, Andrychów, Harbutowice	Wieprzówka	od źródeł do Andrychowa.
Sułkowice, Jasienica, Biertowice	Harbutówka	od źródeł do ujścia do Skawinki.
Sieniawa, Bielanka, Chabówka	Rabka	od źródeł do miasteczka Rabki.
Raba wyżna, Rabka	dtto	
Rdzawka, Ponica	Rdzawka	od źródeł do ujścia Raby.
Olszówka	Olszówka	
Słonne	Słonne	
Poręba wielka, Niedźwiedź. Konina, Podobin	Poręba	od źródeł do Mszany dolnej.
Słomka, Mszana dolna i górna, Lubomierz, Łętowa, Łostówka	Mszana	od źródeł do Raby.
Kasina wielka, Wola skrzydlańska, Kasinka	Kasinka	
Węglówka	Lubień	
Krzeczów, Tenczyn, Lubień		
Krzczonów, Tokarnia, Łętownia	Krzczonówka	
Stróża, Trzebunia, Więciorka	Trzebunia	
Bysina, Górna wieś	Myślenicki	
Trzemeśna, Poręba	Trzemeśna	
Myślenice, Pcim, Stróża, Zaryte	—	stoki gór wzdłuż Raby między Mszaną dolną a Myślenicami.
Raba niżna		
Izby, Bieliczna, Banica, Czertyżne, Stawisza, Śnietnica	—	górne dorzecze Biały od granicy węgierskiej do Grybowa.
Czarna, Brunary wyżne i niżne, Jaszkowa, Kąclowa, Biała wyżna	Czyrna	
Czyrna		od źródeł do Biały.

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Biała	Florynka	Grybów
	Binczarowa	
	Pająka	
	Strzylawka	
	Grodecki	
	Siedliska	Tarnów
	Piotrkowice	
	Rychwałd	
	Pleśna	
	—	Grybów
Ropa	—	Gorlice
	Sękowa	
	Wisłoka	Krosno
		Jasło
		Gorlice
		Jasło

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Berest, Kamianna, Polany, Florynka, Wawrzka	Florynka	od źródeł do Biały.
Binczarowa	Binczarowa	
Ptaszkowa, Biała wyżna	Pająka	
Grybów	Strzylawka	
Biała niżna i Gródek	Grodecki	
Siedliska	Siedliska	
Piotrkowice	Piotrkowice	
Rychwałd	Rychwałd	
Pleśna	Pleśna	
Rzuchowa, Szczepanowice, Łowczówek, Pleśna, Garbek, Tuchów, Siedliska, Gromnik	—	obustronne stoki gór wzdłuż rzeki Białej od Tarnowa do Grybowa.
Bogoniowice, Ciężkowice, Zborowice, Sędziszowa, Bobowa, Brzana, Jankowa, Wilczyska, Berdechów		
Wysowa, Ropki, Hańczowa, Regetów wyżny i niżny, Uście ruskie, Kunkowa, Leszczyny, Nowica, Przysłóp, Łosie, Ropa, Szymbark, Bystra, Ropica polska	—	dorzecze Ropy od granicy węgierskiej u źródeł rzeki do Gorlic.
Rychwałd stary, Małastów, Przegonina, Bartne, Ropica ruska	Sękowa	od źródeł do Gorlic.
Myścowa, Polany, Olchowiec, Wilsznia	Wisłoka	od źródeł do Osieka.
Folusz, Pielgrzymka, Mrukowa, Brzezowa, Świerzowa ruska, Świątkowa wielka i mała, Kotań, Krępna, Majscowa, Konty, Jaworze, Żmigród		
Czarne, Wołowiec, Nieznajowa, Długie, Radocyna		
Rozstajne		

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Wisłoka	Jasiołka	Krosno
		Sanok
Wisłok	—	Sanok
San	Osławica	Lisko
		Sanok
	Solinka	Lisko
	Wołosate	
	Dwernik	
	Głęboki —	
	Hulski	
	San górne dorzecze	Turka
		Lisko

G m i n a	Dziki potok	W obrębie
Lipowica, Zakluczyna, Iwonicz, Mszanica, Zyndranowa, Barwinek	Jasiołka	od źródeł do Dukli.
Trzciana, Zawadka rymanowska, Kamionka, Wola wyżna		
Wisłok wielki, Darów, Surowica, Moszczaniec, Polany surowiczne, Wernejówka, Zawoje, Tarnawka, Rudawka rymanowska, Głębokie	—	od źródeł do Sieniawy.
Balnica, Szczerbanówka, Maniów, Wola michowa, Smolnik, Tarnawa górna	Osławica	od źródeł do Zagórza.
Duszatyn, Prełuki, Komańcza, Radoszyce, Dołżyca, Jawornik, Rzepedź, Szczawne, Wysoczany, Kulaszne, Zawadka bukowska, Morochów, Wielopole, Mików		
Solinka, Żubracze, Cisna, Dołżyca, Buk, Krywe, Przysłup, Łopienka, Terka, Bukowiec, Wołkowyja, Górzanka, Zawóz, Polańczyk, Zawój, Jaworzec, Kalnica, Strubowiska, Smerek, Wetlina	Solinka	od źródeł do ujścia do Sanu.
Wołosate, Ustrzyki górne, Stuposiany, Smolnik	Wołosate	
Caryńskie, Nasiczne, Dwernik	Dwernik	
Zatwarnica, Kalinów	Głęboki	
Hulskie	Hulski	
Sianki, Beniowa, Sokoliki, Tarnawa wyżna i niżna, Dźwiniacz, Łokieć	San górne dorzecze	od źródeł do Liska.
Żurawin, Procisne, Chmiel, Sękowiec, Krywe, Rayskie, Chrewt, Horodek, Sokole, Teleśnica sanna, Solina		

Dorzecze	Dopływ	Powiat
San	Olszanka	Przemyśl
	Wyrwa	Dobromil
	Wiar	
Dniestr	Górne dorzecze	Turka
		Stary Sambor
	Mszanice	Turka
		Stary Sambor
	Rypiany	Turka
	Jasienica	Stary Sambor
		Turka
	Gwoździec	
	Topolnica	Stary Sambor
		Drohobycz
	Podbuż	Stary Sambor
	Suszyca rykowa	
	Lenina	
	Bystrzyca	Sambor
	Krzemionka	Stary Sambor
		Sambor
	Bystrzyca	Drohobycz
	Bystrzyca	

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Olszany, Rokszyce, Brylińce, Cisowa, Krzeczkowa	Olszanka	od źródeł do Sanu.
Kwaszenina, Arłamów, Michowa, Wełykie, Huczko, Dobromil	Wyrwa	od źródeł do Dobromila.
Jureczkowa, Wojtkówka, Wojtkowa, Grąziowa, Trójca, Posada rybotycka, Rybotycze, Makowa, Nowosiółki, Hujsko	Wiar	od źródeł do Hujska ad Niżankowice.
Wołcze, Żukotyn, Dniestrzyk, Dniestrzyk dubowy i hołowiecki, Łomna	—	od źródeł do Starego Sambora.
Hołowiecko, Tysowica, Busowisko, Spas, Terszów		
Michnowiec, Lipie	Mszaniec	od źródeł do Hołowiecka.
Mszaniec, Gałówka, Płoskie, Grąziowa, Bystre		
Rypiany, Smereczna	Rypiany	od źródeł do Dniestru.
Łopuszanka, Chomina	Jasienica	
Jasienica zamkowa, Rozłucz, Wołosianka		
Gwoździec	Gwoździec	
Turze, Topolnica, Niedzielna	Topolnica	
Zdzianna		
Łużek górny	Podbuż	
Suszyca	Suszyca rykowa	
Nanczułka wielka i mała, Potok wielki, Lenina wielka i mała, Ławrów, Terszów, Stary Sambor	Lenina	
Zwór, Sprynia, Wola błażowska, Manasterzec	Czechawa	od źródeł do Czechawy.
Wola koblańska, Kobło stare	Krzemionka	od źródeł do wsi Bereźnica.
Zwór		
Stronna	Stronawka	od źródeł Bystrzycy.
Smólna, Bystrzyca, Załokieć, Opaka, Podbuż	Bystrzyca	od źródeł do Podbuża.

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Dniestr	Tumierz	Stanisławów
		Buczacz
	Tłumacz	Tłumacz
	Kutyska	
	—	Buczacz
	—	Horodenka
		Buczacz
		Zaleszczyki
Stryj	Libochora	Turka
	Husne	
	Giwczy	
	Róg	
	Hnyła	
	Zawadka	
	Rybnik	
		Drohobycz
	Jasionka	Turka
	Schodnica	Drohobycz
	Urycz	Stryj

G m i n a	Dziki potok	W o b r ę b i e
Maryampol, Wołczków, Tumierz	Tumierz	od zródeł do ujścia do Dniestru.
Trościaniec		
Oleszów, Bratyszów, Antonówka, Niżniów	Tłumacz	od Pałahicz do ujścia do Dniestru.
Okniany, Kutyska	Kutyska	od źródeł do Dniestru.
Delawa, Dolina, Bukówna	—	stoki gór po obu brzegach Dniestru.
Koropiec, Ścianka, Kośmierzyn, Snowidów, Woziłów, Ostra		
Siekierczyn, Piotrów, Manastyr, Niezwiska, Łuka, Rakowiec, Korniów, Kopaczyńce, Czernelica, Chmielowa, Repużyńce, Kolanki, Michalcze, Potoczyska	—	
Kościelniki, Kubin		
Beremiany, Świerzkowce, Chmielowa, Latacz, Szutromińce, Czerwonogród, Uścieczko, Iwanie, Żezawa, Pieczarna, Zaleszczyki		
Libochora	Libochora	od źródeł do ujścia do Stryja.
Husne wyżne i niżne	Husne	
Komarniki	Giwczy	
Wysocko wyżne	Róg	
Hnyła, Butla, Butelka wyżna i niżna	Hnyła	
Krywe, Dołżki, Zadzielsko, Zawadka, Rosochacz, Myta, Mołdawsko, Ryków, Ilnik	Zawadka	
Zubrzyca, Hołowsko, Krecioła	Rybnik	
Rybnik, Majdan		
Jasionka masiowa, Jasionka steciowa, Kondratów	Jasionka	
Schodnica	Schodnica	
Urycz, Podhorodce	Urycz	

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Stryj	Brzyczka	Stryj
	Wielka i mała Riczka	
	—	Turka
		Drohobycz
	Opór	Stryj
	—	
Świca	Sukiel	Dolina
	—	
	Mizuńka	
Łomnica	—	Kałusz
		Dolina
	Czeczwa	Dolina
Bystrzyca sołotwińska	—	Bohorodczany
	Maniawka	
Bystrzyca nadwórniańska	Bukłowiec	Nadwórna
	Bytkowiec	Bohorodczany
	—	Nadwórna
Prut	Lubiżnia	Nadwórna
	Przemyska	

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Kruszelnica rustykalna i szlachecka	Brzyczka	od źródeł do ujścia do Stryja
Korczyn rustykalny i szlachecki	wielka i mała Riczka	
Łosiniec, Mielniczne, Turka, Jawora, Isaje	—	stoki gór wzdłuż Stryja od Ilnik do Korczyna.
Łastówki, Kropiwnik stary i nowy		
Dołhe, Sopot, Jamelnica		
Orawczyk, Koziowa, Orawa, Pohar, Korostów	Orawa	od źródeł do ujścia do Opora
Hutar, Tucholka, Pławie, Ryków, Hołowiecko	Hołowczanka	
Oporzec, Tarnawka, Sławsko, Wołosianka, Jelenkowate, Chaszczowanie	Oporzec	
Rożanka wyżna i niżna	Rożanka	
Tuchla, Libochora, Hrebenów, Skole	—	obustronne stoki gór od Sławska do Skolego.
Brzaza, Sukiel, Polanica	—	od źródeł do Polanicy.
Ludwikówka, Nowoszyn, Wełdzirz	—	całe dorzecze Świcy od źródeł do Wełdzirza.
Wyszków, Seneczów, Mizuń nowy i stary	Mizuńka	od źródeł do Mizunia.
Jasień, Niebyłów	—	całe dorzecze Łomnicy od źródeł do Perehińska.
Perehińsko		
Lipowica, Suchodół, Łuhy, Ilemnia, Spas, Łopianka, Strutyn wyżny	Czeczwa	całe dorzecze do Strutyna wyżnego.
Porohy, Jabłonka, Bogrówka, Kryczka	—	całe dorzecze od źródeł do wsi Jabłonki
Maniawa	Maniawka	od źródeł do Markowy.
Pasieczna	Bukłowiec	od źródła do ujścia.
Bitków	Bytkowiec	
Zielona, Pasieczna	—	całe górne dorzecze od źródeł do Pasieczny.
Lubiżnia, Delatyn	Lubiżnia	od źródeł do ujścia.
Łuh	Przemyska	

Dorzecze	Dopływ	Powiat
Prut	—	Nadwórna
	Pistynka	Kosów
	Rybnica	
Czeremosz	Czeremosz czarny	
	Czarna	
	Czeremosz biały	
	—	
Bug	Świnia	Żółkiew
	Biała	Rawa

Gmina	Dziki potok	W obrębie
Worochta, Jabłonica, Mikuliczyn, Dora, Delatyn	—	górne dorzecze od źródeł do Delatyna.
Kosmacz, Brustury, Prokurawa, Seszory, Pistyń	Pistynka	od źródeł do Pistynia.
Jaworów, Sokołówka, Horod, Kosów	Rybnica	od źródeł do Kosowa.
Jawornik, Żabie, Krzyworównia, Jasionów górny, Uścieryki	Czeremosz czarny	całe górne dorzecze od źródeł do Uścieryk.
Krasnoilla	Czarna	od źródeł do ujścia.
Hryniawa, Jabłonica, Dołhopole, Stebne	Czeremosz biały	całe górne dorzecze od źródeł do Uścieryk.
Uścieryki, Berwinkowa, Chorocowa, Biłobereżka, Pasieczny, Roztoki, Rożen wielki, Rożen mały, Tudiów, Kuty	—	stoki gór po lewym brzegu Czeremosza wraz z dopływami od Uścieryk do Kut.
Glińsko	Glińsko	w gminie Glińsko.
Brzyszcze z Szabelnią	Bzinka	w gminie Brzyszcze.
Biała piaskowa, Magierów	Biała	w Białej piaskowej i Magierowie.

Za c. k. Namiestnika:
Kleeberg w. r.

Nr. 49.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 2. kwietnia 1908 L. 5119/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. marca b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galic. Sejmu krajowego z dnia 30. września 1907, o poborze należytości mytniczych według trzeciej klasy taryfowej na moście na Bugu w Krystynopolu przez Radę powiatową w Sokalu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bugu w Krystynopolu na drodze powiatowej Krystynopol-Brody.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Bugu w Krystynopolu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty, lub o zniżeniu tejże.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. marca 1908 L. 19.920, w przedmiocie zezwolenia gminie Gorlice na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Gorlice:

I. na dalszy pobór opłat gminnych od słodzonych i niesłodzonych napojów spirytusowych, przyzwolony pierwotnie ustawą z dnia 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68, a następnie przedłużony rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 15, a to na czas do końca roku 1910 w wysokości oznaczonej w rozporządzeniu Wydziału krajowego z dnia 14. marca 1905 Dz. u. kr. Nr. 53, t. j. po 22 halerzy od litra i

II. na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa, przyzwolony pierwotnie ustawą z dnia 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68, a następnie przedłużony rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 15 i 10. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 134, a to na czas do końca roku 1910 w dotychczasowej wysokości po 2 K od hektolitra.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 51.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. marca 1908 L. 32.216, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Śniatynie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Śniatynie, dla dorosłych na 1 K 50 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 75 h dziennie, począwszy od 1. kwietnia 1908 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 25. kwietnia 1908. **Część X.**

Nr. 52.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. kwietnia 1908 L. IV. $\frac{231}{26}$ D/17.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności ruchomych komisyi poborowych przy głównym poborze wojskowym w roku 1908 w Galicyi.

W zastępstwie:
Okęcki w. r.

Komenda uzupełniajaca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
W okręgu c. i k. komendy			
13.	I.	Chrzanów	Chrzanów
			Jaworzno
			Krzeszowice
		Bochnia	Bochnia
		Kraków miasto	Kraków
	II.	Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
		Podgórze	Podgórze
		Kraków powiat	Kraków
20.	I.	Limanowa	Limanowa
			Mszana Dolna
		Grybów	Grybów
		Gorlice	Gorlice
			Biecz
		Nowy Sącz	Muszyna
			Nowy Sącz
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
56.	I.	Myślenice	Maków
			Jordanów
			Myślenice
		Żywiec	Żywiec
		Biała	Oświęcim
			Biała
			Kęty
		Wadowice	Andrychów
			Kalwarya
			Wadowice
			Zator
57.	I.	Pilzno	Pilzno
			Brzostek
		Jasło	Jasło
			Żmigród
		Tarnów	Tuchów
			Tarnów
		Dąbrowa	Dąbrowa
		Brzesko	Brzesko
			Wojnicz
			Zakliczyn

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
1. korpusu w Krakowie.		
28. 29. 30.	1. 2. 4.	
	6. 7.	
	9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 29. 30.	1. 2.
		4. 5. 6. 9. 10. 11. 12. 13.
28. 29. 30.	1. 2. 4.	
	6. 7. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15.	
	16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25.	
27. 28. 29. 30.	1. 2.	
	4. 5. 6.	
	8. 9. 11. 12. 13.	
	14. 15. 16. 18. 19. 20.	
	22. 23. 25. 26. 27.	
	29. 30.	1.
		3. 4. 5. 6. 9. 10. 11. 12. 13. 15.
		17. 19. 20. 22. 23.
		25. 26.
27. 28. 29.		
30.	1. 2.	
	4. 5. 6. 7.	
	8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22.	
	23. 25.	
	26. 27. 29. 30.	1.
		2. 3. 4.
		5. 6. 9.
		10. 11. 12. 13.
		15. 16. 17.
		19. 20.
27. 28. 29.		
	1. 2.	
	4. 5. 6. 7. 8.	
	11. 12. 13.	
	15. 16. 18.	
	19. 20. 21. 22. 23. 25. 26.	
	29. 30.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 9. 10.
		12. 13. 15. 16. 17. 19.
		22. 23.
		25. 26.

W okręgu c. i k. komendy

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
9.	I.	Żydaczów	Mikołajów
			Żydaczów
			Żurawno
		Kałusz	Wojniłów
			Kałusz
		Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
		Stryj	Skole
			Stryj
10.	I.	Brzozów	Brzozów
			Dynów
		Przemyśl	Krzywcza
			Przemyśl
		Dobromil	Dobromil
			Bircza
40.	I.	Strzyżów	Strzyżów
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
		Ropczyce	Dębica
			Ropczyce
	II.	Kolbuszowa	Kolbuszowa
		Rzeszów	Rzeszów
45.	I.	Krosno	Krosno
		Lisko	Lisko
			Ustrzyki
			Lutowiska
			Baligród
		Sanok	Rymanów
			Bukowsko
			Sanok

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
10. korpusu w Przemyślu.		
29. 30.	1.	
	2. 4.	
	6. 7. 8. 9.	
	11. 12. 13.	
	14. 15. 16: 18. 19. 20. 21. 22. 23.	
	25. 26. 27.	
	29. 30.	1. 2. 3.
		5. 6. 9. 10.
		11. 12. 13. 16. 17. 19.
		20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6.	
	8. 9. 11. 12.	
	13. 14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
	29. 30.	1. 2. 3. 5.
		6. 9. 10. 11. 12. 13. 16.
28. 29. 30.	1. 2. 4. 5.	
	7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19.	
	20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 29. 30.	1. 2. 3.
		5. 6. 9.
		10. 11. 12. 13. 15. 16. 17.
28. 29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
27. 28. 29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7.	
	9. 11. 12. 13. 14.	
	15. 16 18.	
	20. 21.	
	23. 25. 26. 27..	
	29. 30.	1. 2.
		5. 6. 9. 10.
		11. 12. 13. 16. 17. 19.

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
77.	I.	Drohobycz	Podbuż
			Drohobycz
			Medenice
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Sambor	Sambor
		Turka	Turka
89.	I.	Rawa	Rawa
		Gródek Jagielloński	Gródek Jagiel.
			Janów
		Mościska	Sądowa Wisznia
			Mościska
		Rudki	Rudki
			Komarno
	II.	Jaworów	Krakowiec
			Jaworów
90.	I.	Nisko	Nisko
		Łańcut	Leżajsk
			Łańcut
		Jarosław	Jarosław
			Pruchnik
			Sieniawa
			Radymno
	II.	Przeworsk	Przeworsk
		Cieszanów	Cieszanów
			Lubaczów
W okręgu c. i k. komendy			
15.	I.	Skałat	Skałat
		Zbaraż	Zbaraż
		Trembowla	Budzanów
			Trembowla
		Tarnopol	Tarnopol

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
29. 30.		
	2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12.	
	14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 25.	
	27. 29. 30.	1. 2. 3. 5. 6. 9. 10.
		12. 13. 16. 17. 19. 20. 22. 23. 24.
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20.	
	22. 23. 25.	
	27. 29. 30.	1.
		3. 5. 6. 9. 10. 11.
		13. 16. 17. 19.
		20. 22. 23. 24. 25.
		13. 16. 17. 19.
		20. 22. 23. 24. 25.
27. 28. 29. 30.	1. 2. 4.	
	5. 6. 7. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21.	
	23. 25. 26. 27.	
	29. 30.	1. 2. 3.
		5. 6. 9. 10.
27. 28. 29. 30.	1. 2.	
	4. 5. 6. 7. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15. 16.	

11. korpusu we Lwowie.

29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12.	
	14. 15. 16. 18. 19. 20. 21.	
	23. 25. 26. 27.	
	29. 30.	1. 2. 3. 5. 6.
		9. 10. 11. 12. 13. 16. 17. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26.

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
24.	I.	Peczeniżyn	Peczeniżyn
			Jabłonów
		Kosów	Kosów
			Żabie
	II.	Kołomyja	Kołomyja
		Śniatyn	Śniatyn
30.	I.	Lwów powiat	Lwów
		Lwów miasto	Lwów
		Sokal	Sokal
	II.	Żółkiew	Mosty Wielkie
			Żółkiew
55.	I.	Przemyślany	Gliniany
			Przemyślany
		Bóbrka	Bóbrka
			Chodorów
		Rohatyn	Bursztyn
			Bołszowce
			Rohatyn
		Podhajce	Podhajce
	II.	Brzeżany	Brzeżany
58.	I.	Stanisławów	Halicz
			Stanisławów
		Bohorodczany	Bohorodczany
		Tłumacz	Tyśmienica
			Tłumacz
			Ottynia
	II.	Horodenka	Horodenka
			Obertyn
		Nadwórna	Nadwórna

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
29. 30.	1.	
	4. 5. 6. 7.	
	9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20.	
	22. 23.	
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 29. 30.	
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13.	
	14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
	29. 30.	1. 2. 3. 5. 6. 9. 10. 11. 12. 13.
29. 30.	1. 2.	
	4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12.	
29. 30.	1. 2. 4.	
	5. 6. 7. 8. 9. 11.	
	12. 13. 14. 15. 16. 18.	
	19. 20. 21. 22. 23.	
	25. 26. 27. 29. 30.	
		1. 2. 3.
		5. 6. 9. 10. 11. 12. 13.
		16. 17. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11.	
29. 30.	1. 2. 4. 5.	
	7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.	
	29. 30.	1. 2.
		5. 6. 9. 10. 11. 12. 13.
		16. 17. 19. 20.
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6.	
	8. 9. 11. 12.	
	14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26.	

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
80.	I.	Złoczów	Złoczów
		Zborów	Zborów
		Brody	Założce
			Brody
	II.	Kamionka Str.	Kamionka
			Busk
95.	I.	Czortków	Czortków
		Husiatyn	Husiatyn
			Kopyczyńce
	II.	Buczacz	Buczacz
		Borszczów	Borszczów
			Mielnica
		Zaleszczyki	Tłuste
			Zaleszczyki

Lwów, dnia 16. kwietnia 1908.

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13.	
	15. 16. 18. 19. 20. 21. 22.	
	25. 26. 27. 29. 30.	
		1. 2. 3. 5. 6. 9. 10. 11. 12. 13. 16. 17.
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9.	
	11. 12. 13. 14. 15.	
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11.	
	13. 14. 15. 16. 18. 19.	
	21. 22. 23. 25. 26. 27. 29. 30.	
29. 30.	1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18.	
	20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 29. 30.	
		1. 2. 3. 5. 6. 9. 10.
		12. 13. 16. 17. 19.
		22. 23. 24. 25. 26. 27.

Nr. 53.

U s t a w a

z dnia 19. marca 1908, o regulacyi potoku Błożewki z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§ 1.

Regulacya potoku Błożewki od Błożwi górnej do ujścia do Strwiąża z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875, Dz. u. kraj. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1906, który preliminuje koszta robót na 1,122.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl § 66 kraj.. ustawy wodnej

z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych w § 3 pod c) wymienionych oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoku Błożewki i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl Art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwacyę, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału, określi statut mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, 19. marca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Dr. Ebenhoch w. r.

Nr. 54.

U s t a w a

z dnia 8. lutego 1908, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie i Łańcucie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Hucisko jawornickie, jakoteż gmina Widaczów mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 8. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 55.

Ustawa

z dnia 7. marca 1908, o zezwoleniu gminie Załoźce (powiat Brody) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie Załoźce zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra spirytusu, którego zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
2. od jednego hektolitra rozolisu, rumu, araku, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 12 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Załoźce.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Załoźce, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Załoźcach.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. marca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 15. maja 1908. **Część XI.**

Nr. 56.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 28. marca 1908 L. 39.889, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 7. października 1907 Dz. ust. kraj. Nr. 136, o uzupełnieniu regulacyi Wisłoka i Pielnicy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 16. marca 1908 L. 10.101.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136, o uzupełnieniu regulacyi Wisłoka i Pielnicy z dopływami.

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi Wisłoka od Beska do Haczowa i potoku Pielnicy od Nowosielec do ujścia z dopływami jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl § 6 ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1904 uzupełniony po myśli reskryptu Ministerstwa rolnictwa z 6. listopada 1906 L. 10.050, który preliminuje koszta robót na 780.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowane uzupełnienie regulacyi obejmuje następujące roboty:

a) ubezpieczenie brzegów rzeki Wisłoka od Beska do Bzianki na długości 9·965 km.;

b) uzupełnienie obwałowania Wisłoka na długości 6·525 km.;

c) uzupełnienie regulacyi i obwałowania potoku Pielnicy od km. 3·0 do mostu drogowego w Zarszynie km. 7·449 na długości 4·449 km.;

d) **regulacyą dopływów Wisłoka: na brzegu prawym:**

1. młynówki Trześniowskiej na długości 1·68 km. wraz z odpływem bocznym długości 0·752 km.;

2. potoku Zmienniczki na długości 1·86 km.;

na brzegu lewym:

3. potoku Rudziny od ujścia do mostu drogowego w Milczy na długości 5·17 km. wraz z rowami bocznymi:

4. z Beska długości 1·82 km.;

5. od Hrabenia długości 3·15 km.;

e) **regulacyą dopływów Pielnicy: na brzegu prawym:**

1. potoku Garłowca Nr. I. na długości 1·87 km.;

2. potoku Kurowego na długości 1·85 km. wraz z Garłowcem Nr. II. długości 1·25 km.;

3. potoku Głębokiego na długości 1·6 km. wraz z Garłowcem Nr. III. długości 3·45 km.;

4. potoku Siedliczki na długości 3·3 km. wraz z rowem granicznym długości 1·04 km.;

na brzegu lewym:

5. rowu z Posady zarszyńskiej na długości 2·284 km. wraz z rowem bocznym z Beska długości 1·04 km.;

f) 5 szluz i 33 przepustów wałowych, mianowicie: 2 szluzy i 5 przepustów w prawym wale Wisłoka, 6 przepustów w lewym wale Wisłoka,

1 szluzę (na Garłowcu I.) i 3 przepusty w prawym wale Pielnicy,

3 przepusty w lewym wale Pielnicy.

1 przepust w prawym wale potoku Zmienniczki,

3 przepusty w lewym wale potoku Rudziny,

1 szluzę (na Garłowcu II.) i 2 przepusty w lewym wale potoku Kurowego,

1 szluzę (na Garłowcu III.) w lewym wale potoku Głębokiego,

2 przepusty w wale prawym i 2 przepusty w wale lewym potoku Siedliczki,

5 przepustów w wale prawym i 1 przepust w wale lewym rowu z Posady zarszyńskiej;

g) sześć szluz do nawodnienia i 1 akwadukt, mianowicie: 1 szluzę ze stopniem na potoku Zmienniczce, 2 szluzy i 1 akwadukt na potoku Rudzinie, 1 szluzę na rowie od Hrabenia, 1 szluzę na potoku Kurowym i 1 szluzę na potoku Głębokim;

h) 9 stopni betonowych na potoku Rudzinie i 17 mostów, a mianowicie: 5 mostów na drogach gminnych i po jednemu na potokach Zmienniczce, Rudzinie, Siedliczce, Garłowcu I. i Garłowcu III,

12 mostów na drogach polnych: 1 na potoku Rudzinie, 3 na rowie bocznym Rudziny z Beska, 3 na rowie od Hrabenia, 1 na Garłowcu I. i na Garłowcu II., 1 na potoku Głębokim i 2 na potoku Siedliczce;

k) 3 brukowane poidła na potoku Zmienniczce w Jasionowie;

l) objekty nie objęte projektem, a uznane przy zastępowaniu wodnoprawnem za potrzebne, mianowicie: brukowany przejazd przez potok Pielnicę w Zarszynie, tudzież ubezpieczenie dna potoków i rowów poniżej mostów kolei państwowej i gościńca podkarpackiego;

m) budowę dodatkowych rowów i objektów (dojazdu do łożyska Wisłoka i kładki na Wisłoku w Bziance) o ile budowa tych objektów wskutek przeprowadzonej regulacyi okaże się potrzebną;

h) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

Koszta robót nieprzewidzianych w projekcie a wyszczególnionych w ustępach l) i m) mają być pokryte z rubryki „wydatki rozmaite i nieprzewidziane“, ewentualnie z oszczędności funduszu regulacyjnego.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośm i trwać ma od wiosny r. 1908 do jesieni r. 1915.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na Wisłoku i Pielnicy z dopływami.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 7. października 1907 Dz. u. kraj. Nr. 136, datki kraju i państwa mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 50% datek funduszu krajowego w kwocie 390.000 K w ośmiu równych ratach rocznych po 48 750 K od roku 1908 do roku 1915;

b) 50% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 390.000 K, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w ośmiu równych ratach rocznych po 48.750 K od roku 1908 do roku 1915.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny itp., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K.

b) inżynier-adjunkt w kwocie 210 K.

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K.

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części powyższej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży wedle wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert. na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział

krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej, co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów, a mianowicie które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów, lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, skarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeśli się interesowani tym nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (Funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonuje się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

7. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Administracyi Państwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień delegatom Administracyi Państwa.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30 marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 57.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 31. grudnia 1907 L. Pr. 16.631/7 (5 Z. W.), którem się ogłasza listę zamianowanych na r. 1908 znawców do ocenienia gruntów i przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych oraz regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie — zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie — mianuje znawcami dla ocenienia gruntów i innych przedmiotów wywłaszczonych pod budowę kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych, oraz regulacyi rzek, na rok 1908 następujące osoby:

A. Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Zygmunta br. Gostkowskiego, właściciela realności w Wesołowie (pow. Dąbrowa); 2. Stanisława Włodka, właściciela dóbr w Przysiekach (pow. Jasło); 3. Dr. Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowicach (pow. Kraków); 4. Karola Gostyńskiego, zarządcę dóbr Potok (pow. Krosno); 5. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie (pow. Mielec); 6. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisówku (pow. Mielec); 7. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni (pow. Myślenice); 8. Juliana Bielańskiego, właściciela dóbr w Straszęcinie (pow. Ropczyce); 9. Władysława Głębockiego, właściciela dóbr w Zbyszycach (pow. Nowy Sącz); 10. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności i urzędnika Towarzystwa rolniczego w Nowym Sączu (pow. Nowy Sącz); 11. Zdzisława Wolskiego właściciela dóbr w Siennowie (pow. Przeworsk); 12. Władysława Artwińskiego, dzierżawcę dóbr w Koszycach wielkich (pow. Tarnów); 13. Zygmunta Kubelkę, zarządcę dóbr ks. Sanguszki w Gumniskach (pow. Tarnów); 14. Karola Czecza, właściciela dóbr Płaszów i Bierzanów (pow. Podgórze); 15. Przecława Sławińskiego, właściciela dóbr w Kleczy górnej (pow. Wadowice); 16. Dr. Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie (pow. Wadowice); 17. Adama Finka, właściciela dóbr Komorniki (pow. Wieliczka); 18. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego zarządcę dóbr w Sporyszu (pow. Żywiec); 19. Ludwika Lewandowskiego, dzierżawcę folwarku Bukowiec (pow. Dąbrowa); 20. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach (pow. Tarnów); 21. Franciszka Kisielewskiego, byłego właściciela dóbr w Tarnowie (pow. Tarnów); 22. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łężkowicach (pow. Bochnia); 23. Henryka Groblewskiego,

właściciela dóbr w Szymbarku (pow. Gorlice); 24. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr Dzikowiec (pow. Kolbuszowa); 25. Józefa Reczyńskiego, zarządcę dóbr w Grębowie (pow. Tarnobrzeg); 26. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr w Krasnem (pow. Rzeszów); 27. Zdzisława de Laveaux, dzierżawcę dóbr w Łętowicach (pow. Brzesko); 28. Karola Skalaka, właściciela folwarku w Przybyszówce (pow. Rzeszów); 29. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr Wadów (pow. Kraków); 30. Józefa Wasilewskiego, b. rządcę dóbr i nadleśniczego we Lwowie.

B. Z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach (pow. Chrzanów); 2. Karola Gostyńskiego, zarządcę dóbr Potok (pow. Krosno); 3. Franciszka Reicharda de Reichardsperg, byłego dyrektora lasów ordynacyi Łańcuckiej w Dąbrówkach (pow. Łańcut); 4. Michała Kabłąka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu (pow. Nowy Targ); 5. Juliana Bielańskiego, właściciela dóbr w Straszęcinie (pow. Ropczyce); 6. Jana Pospischila, nadleśniczego w Rzeczycy długiej (pow. Tarnobrzeg); 7. Franciszka Pauera, nadleśniczego w Wierzchosławicach (pow. Tarnów); 8. Antoniego Czarneckiego, nadleśniczego w dobrach Władysława hr. Branickiego w Suchej (pow. Żywiec); 9. Stefana Krokowskiego, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie (pow. Rzeszów); 10. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku (pow. Nisko).

C. Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie (pow. Kraków); 2. Edwarda Uderskiego, budowniczego w Krakowie (pow. Kraków); 3. Kazimierza Górskiego, inżyniera cywilnego w Nowym Sączu (pow. Nowy Sącz); 4. Feliksa Daniłowicza, autoryzowanego geometrę w Dębicy (pow. Ropczyce); 5. Władysława Rippera, emerytowanego inżyniera Wydziału powiatowego w Wadowicach (pow. Wadowice); 6. Janusza Rypuszyńskiego, autoryzowanego inżyniera i budowniczego w Tarnowie (pow. Tarnów); 7. Tomasza Słomskiego, emerytowanego c. k. Radcę budownictwa, rządowo upoważnionego inżyniera budowy i geometrę w Bochni.

D. Z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, właściciela fabryki w Białej (pow. Biała); 2. Michała Rossknechta, dyrektora browaru w Okocimie (pow. Brzesko).

E. Z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. radcę górniczego i naczelnika okręgowego urzędu górniczego w Krakowie (pow. Kraków); 2. Wiktora Petita, dyrektora kopalni Henryka Laporte'a w Kobylance (pow. Gorlice); 3. Jana Lyssego, kierownika rafineryi nafty w Trzebini (pow. Chrzanów).

F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara Rudno-Rudzińskiego, właściciela dóbr Osiek (pow. Biała); 2. Mieczysława Jaszczurowskiego, właściciela dóbr w Połomie małym (pow. Brzesko); 3. Ludwika Nowakowskiego, pełnomocnika JE. A. hr. Wodzickiego w Kościelcu (pow. Chrzanów); 4. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Drogini (pow. Myślenice); 5. Fryderyka Muchę, arcyksiążęcego inspektora lasów w Ispie (pow. Żywiec); 6. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach (pow. Tarnów); 7. Juliusza Wenuscha, dyrektora dóbr w Nisku (pow. Nisko); 8. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodle (pow. Chrzanów); 9. Michała Gottwalda, nadleśniczego w Budzie stalowskiej (pow. Tarnobrzeg); 10. Oskara Pfistera, inżyniera prywatnego w Białej (pow. Biała); 11. Władysława Turskiego, starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie (pow. Kraków); 12. Maryana Kwiatkowskiego, inżyniera Rady powiatowej w Limanowej (pow. Limanowa); 13. Erwina Zipsera, właściciela fabryki sukna w Mikuszowicach (pow. Biała).

Hausner w. r.

Nr. 58.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zmiany § 68 ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 19.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 68 ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. ust. kraj. Nr. 19, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 68.

Co do tego, komu i w jakim rozmiarze służy prawo uczestniczenia w pożytkach z dobra gminnego, trzymać się należy niezaprzeczonego zwyczaju istniejącego w czasie wejścia w życie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kraj. Nr. 19.

Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, uchwali Rada gminna z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych, postanowienie regulu-

jące to uczestnictwo, przyczem może ustanowić opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Jeżeli dochodzenie komisyjne przy udziale znawcy przeprowadzone przez Zwierzchność gminną lub Wydział powiatowy wykaże, iż dotychczasowy sposób korzystania z dobra gminnego w myśl zwyczaju, lub też sposób tego korzystania uchwalony przez Radę gminną z powodu nieistnienia zwyczaju, może uszczuplić lub udaremnić gospodarcze przeznaczenie dobra gminnego, może Rada gminna ustanowić odmienny sposób korzystania z tego dobra gminnego a mianowicie może postanowić:

1. czas ochrony dla dobra gminnego to jest postanowić, że można użytkować dobro gminne lub jego część tylko w czasie do tego oznaczonym;

2. sposób stopniowego zagospodarowania dobra gminnego, to jest postanowić, że dobro gminne ma być podzielone na kilka części i każda część po kolei przez parę lat bądź to poddawaną uprawie rolnej a potem zasiewaną trawami, bądź to w inny sposób zagospodarowaną;

3. postanowienia zabezpieczające dobro gminne przed wyniszczeniem wskutek pasania na niem pewnych rodzajów inwentarza żywego np. gęsi, przed wybieraniem piasku, gliny, kamienia, wycinaniem drzew i t. d. Zatem albo zakazujące zupełnie podobnego sposobu używania, albo wyznaczające do tego celu pewną tylko część dobra gminnego.

Rada gminna może również mimo odmiennego zwyczaju zaprowadzić opłaty za użytkowanie dobra gminnego, lub też podwyższyć istniejące tego rodzaju opłaty.

Może też Rada gminna część dobra gminnego do zaspokojenia zwyczajowych potrzeb gospodarczych uprawnionych niepotrzebną, wydzierżawiać.

Nadwyżka dochodów z dobra gminnego, pozostająca po opędzeniu podatków i innych wydatków administracyjnych a zwłaszcza wydatków na potrzebną konserwacyę, wpływa po zaspokojeniu osób uprawnionych do kasy gminnej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 59.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zmiany § 69 ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 69 ustawy gminnej z dnia 3 lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 69.

Co do tego, komu i w jakim rozmiarze służy prawo uczestniczenia w pożytkach z dobra gminnego, trzymać się należy niezaprzeczonego zwyczaju istniejącego w czasie wejścia w życie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kraj. Nr. 19.

Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, uchwali Rada gminna z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych, postanowienie regulujące to uczestnictwo, przyczem może ustanowić opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Jeżeli dochodzenie komisyjne przy udziale znawcy przeprowadzone przez Zwierzchność gminną lub Wydział powiatowy wykaże, iż dotychczasowy sposób korzystania z dobra gminnego w myśl zwyczaju, lub też sposób tego korzystania uchwalony przez Radę gminną z powodu nieistnienia zwyczaju może uszczuplić lub udaremnić gospodarcze przeznaczenie dobra gminnego, może Rada gminna ustanowić odmienny sposób korzystania z tego dobra gminnego, a mianowicie może postanowić:

1. czas ochronny dla dobra gminnego, to jest postanowić, że można użytkować dobro gminne lub jego część tylko w czasie do tego oznaczonym;

2. sposób stopniowego zagospodarowania dobra gminnego, to jest postanowić, że dobro gminne ma być podzielone na kilka części i każda część po kolei przez parę lat bądźto poddawaną uprawie rolnej, a potem zasiewaną trawami, bądźto w inny sposób zagospodarowaną;

3. postanowienia zabezpieczające dobro gminne przed wyniszczeniem wskutek pasania na niem pewnych rodzajów inwentarza żywego np. gęsi, przed wybieraniem piasku, gliny, kamienia, wycinaniem drzew i t. d., zatem albo zakazujące zupełnie podobnego sposobu używania, albo wyznaczające do tego celu pewną tylko część dobra gminnego.

Rada gminna może również mimo odmiennego zwyczaju zaprowadzić opłaty za użytkowanie dobra gminnego, lub też podwyższyć istniejące tego rodzaju opłaty.

Może też Rada gminna część dobra gminnego do zaspokojenia zwyczajowych potrzeb gospodarczych uprawnionych niepotrzebną, wydzierżawiać.

Nadwyżka dochodów z dobra gminnego, pozostająca po opędzeniu podatków i innych wydatków administracyjnych a zwłaszcza wydatków na potrzebną konserwacyę, wpływa po zaspokojeniu osób uprawnionych do kasy gminnej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 60.

U s t a w a

z dnia 4. lutego 1908, w przedmiocie zmiany § 74 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 24.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 74 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 24, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 74.

Co do tego, komu i w jakim rozmiarze służy prawo uczestniczenia w pożytkach z dobra gminnego, trzymać się należy niezaprzeczonego zwy-

czaju istniejącego w czasie wejścia w życie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kraj. Nr. 19.

Jeżeli i o ile nie istnieje taki zwyczaj, uchwali Rada miejska z uwzględnieniem istniejących specyalnych tytułów prawnych postanowienie regulujące to uczestnictwo, przyczem może ustanowić opłatę za użytkowanie z dobra gminnego.

Jeżeli dochodzenie komisyjne przy udziale znawcy przeprowadzone przez Magistrat lub Wydział powiatowy wykaże, iż dotychczasowy sposób korzystania z dobra gminnego w myśl zwyczaju, lub też sposób tegoż korzystania uchwalony przez Radę miejską z powodu nieistnienia zwyczaju, może uszczuplić lub udaremnić gospodarcze przeznaczenie dobra gminnego, może Rada miejska ustanowić odmienny sposób korzystania z tego dobra gminnego, a mianowicie może postanowić:

1. czas ochronny dla dobra gminnego, to jest postanowić, że można użytkować dobro gminne lub jego część tylko w czasie do tego oznaczonym;

2. sposób stopniowego zagospodarowania dobra gminnego, to jest postanowić, że dobro gminne ma być podzielone na kilka części i każda po kolei przez parę lat bądź to poddawaną uprawie rolnej a potem zasiewaną trawami, bądźto w inny sposób zagospodarowaną;

3. postanowienia zabezpieczające dobro gminne przed wyniszczeniem wskutek pasania na niem pewnych rodzajów inwentarza żywego np. gęsi, przed wybieraniem piasku, gliny, kamienia, wycinaniem drzew i t. d., zatem albo zakazujące zupełnie podobnego sposobu używania, albo wyznaczające do tego celu pewną tylko część dobra gminnego.

Rada miejska może również mimo odmiennego zwyczaju zaprowadzić opłaty za zużytkowanie dobra gminnego, lub też podwyższyć istniejące tego rodzaju opłaty.

Może też Rada miejska część dobra gminnego do zaspokojenia potrzeb gospodarczych uprawnionych nie potrzebną, wydzierżawiać.

Nadwyżka dochodów z dobra gminnego pozostająca po opędzeniu podatków i innych wydatków administracyjnych a zwłaszcza wydatków na potrzebną konserwacyę wpływa po zaspokojeniu osób uprawnionych do Kasy gminnej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4. lutego 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 16. maja 1908. **Część XII.**

Nr. 61.

U s t a w a

z dnia 22. marca 1908, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, regulująca prawo wydobywania minerałów, które nadają się do użytku z powodu zawartości żywic ziemnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam na podstawie postanowień zawartych w ustawach państwowych z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71 i z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

W Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem żywice ziemne, w szczególności nafta (olej ziemny, olej skalny, petroleum, ropa), wosk skalny (ozokeryt, wosk ziemny), asfalt, jakoteż minerały, które dla zawartości żywic ziemnych (bitumu) mogą służyć do użytku, ulegają, z wyjątkiem bitumenicznych węgli kamiennych, prawu rozporządzalności właściciela gruntu (§ 1 ust. 1 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

Niniejsza ustawa nazywa te minerały minerałami żywicznymi, kopalnie nafty (oleju ziemnego, oleju skalnego, petroleum, ropy) kopalniami oleju ziemnego a kopalnie innych minerałów żywicznych kopalniami wosku ziemnego.

Uprawnienia górnicze na minerały żywiczne nadane już na podstawie przepisów górniczych utrzymuje się w mocy i ma do tychże zastosowanie powszechna ustawa górnicza z 23. maja 1854, Dz. p. p. Nr. 146 (§ 1 ustęp 3 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

II. O prawie wydobywania i o polach naftowych.

§ 2.

Co do nieruchomości, które stanowią przedmiot wykazu księgi gruntowej jakoteż co do oznaczonych części takich nieruchomości, prawo wydobywania minerałów żywicznych (kopalin, żywicę ziemną zawierających) może być odłączone od prawa własności.

Odłączenie prawa wydobywania uskutecznia się przez sądownie lub notaryalnie uwierzytelnione oświadczenie właściciela, że prawo wydobywania minerałów żywicznych ma być odłączone od dotyczącego gruntu i przez otwarcie dla odłączyć się mającego prawa wydobywania wykazu w osobnej księdze publicznej, księdze naftowej.

Ta powierzchnia gruntu, co do której odłącza się prawo wydobywania, nazywa się polem naftowem.

Otwarcie wykazu w księdze naftowej uskutecznia się na podstawie wspomnianego oświadczenia właściciela i urzędowego świadectwa Urzędu górniczego okręgowego, którem albo potwierdzono, że istnienie minerałów żywicznych w dotyczącym gruncie jest stwierdzonem albo też poświadczono, że istnienie takich minerałów w dotyczącym gruncie ze względu na stosunki geologiczne przypuszczać można.

Według tego jak urzędowe świadectwo opiewa, nazywa się pole naftowe w pierwszym wypadku „polem naftowem wytwórczem (produkcyjnem)“, w drugim wypadku „polem naftowem poszukiwawczem“; wykaz pola naftowego produkcyjnego ma być szczegółowo oznaczonym jako „wykaz pola naftowego wytwórczego (produkcyjnego)“, zaś pola naftowego poszukiwawczego jako „wykaz pola naftowego poszukiwawczego“.

Odłączone prawo wydobywania stanowi samoistny przedmiot majątkowy i posiada prawny przymiot rzeczy nieruchomej. Może ono aktami prawnymi między żyjącymi i na wypadek śmierci być pozbytem i obciążonem. Nabycie, przeniesienie, ograniczenie i zniesienie praw rzeczowych na odłączonem prawie wydobywania uskutecznia się przez wpisanie do księgi naftowej (§ 1 ustęp 1 i 3 do 7 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 3.

Prawo wydobywania minerałów żywicznych, przyznane przez właściciela nieruchomości komu innemu, nabywa się tylko przez wpis do księgi naftowej.

W braku innej umowy prawo wydobywania tych minerałów obejmuje także prawo ich poszukiwania.

Prawo wydobywania obejmuje także wyłączne prawo rozporządzania gazami wywiązującymi się przy poszukiwaniu i wydobywaniu minerałów (§ 2 ustawy państwowej z dnia 9 stycznia 1907).

§ 4.

Do księgi naftowej, do wpisów w niej uskutecznić się mających i do postępowania, którego przestrzegać należy w sprawach księgi naftowej, należy odpowiednio stosować powszechną ustawę o księgach gruntowych z 25. lipca 1871, Dz. ust. państw. Nr. 95 (§ 3 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

Do wewnętrznego urządzenia ksiąg naftowych należy odpowiednio stosować postanowienia ustawy z 20. marca 1874, Dz. u. kr. Nr. 29 o wewnętrznem urządzeniu ksiąg gruntowych (§§ 3 do 13) z uwzględnieniem § 18 niniejszej ustawy. Bliższe w tej mierze postanowienia wydane będą w drodze rozporządzenia.

§ 5.

Wykaz pola naftowego poszukiwawczego pod względem dopuszczalności wpisów i skuteczności wpisanych praw stoi na równi z wykazem pola naftowego produkcyjnego (§ 3 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 6.

Wykaz pola naftowego poszukiwawczego należy na prośbę uprawnionego do wydobywania (właściciela pola naftowego) lub któregoś z interesowanych, posiadającego prawo hipoteczne na własności pola naftowego, przemienić na wykaz pola naftowego wytwórczego (produkcyjnego), jeżeli przedłożonem będzie wspomniane w § 2 ustęp 4 urzędowe potwierdzenie Urzędu górniczego okręgowego, że istnienie minerałów żywicznych w dotyczącem polu naftowem jest stwierdzone (§ 4 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 7.

Przy odłączeniu prawa wydobywania minerałów żywicznych od prawa własności gruntu, należy odpowiednio stosować przepisy ustawy z 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18 w ten sposób, że sprzeciwienie się wierzyciela tabularnego zamierzonemu odłączeniu, może Sąd hipoteczny uznać jako bezskuteczne, jeżeli według urzędowego poświadczenia Urzędu górniczego okręgowego, utworzyć się mające pole naftowe samo dla siebie lub w połączeniu z innymi naftowymi terenami, które uprawniony do wydobywania dla ruchu kopalni minerałów żywicznych nabył lub umową sobie zapewnił, odpowiada

przepisom § 31 tej ustawy o wymiarze powierzchni kopalni minerałów żywicznych i jeżeli przez to odłączenie bezpieczeństwo wierzytelności, z powodu której wniesiono sprzeciw, według postanowień § 1374 powszechnej księgi ustaw cywilnych nie jest zagrożone.

Urząd górniczy okręgowy wydając poświadczenie, ma zawsze uwzględniać cały wymiar powierzchni odnośnego terenu naftowego, chociażby ten teren należał do stanu posiadłości kilku ciał hipotecznych.

§ 8.

Do podania o odłączenie, które w myśl § 13 ustawy z 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18 ma być wniesione do Władzy tabularnej, należy dołączyć plan sytuacyjny w rozmiarze katastralnym sporządzony i uwierzytelniony przez autoryzowanego ze strony władz rządowych prywatnego technika. Plan ten obejmować ma granice pola naftowego, przedmioty na powierzchni, potrzebne do oryentowania się, południk i, jeżeli na podstawie odnośnego podania ma być otworzony wykaz pola naftowego wytwórczego (produkcyjnego), także i punkt odkrywki minerału. Oprócz tego należy podać nazwę, pod którą pole naftowe ma być w księdze naftowej zapisane.

Jeżeli przy odłączeniu prawa wydobywania istnienie minerałów żywicznych nie było jeszcze stwierdzone, a gdy stosownie do § 6 tej ustawy następnie wniesiono podanie o przemianę wykazu pola naftowego poszukiwawczego na wykaz pola naftowego wytwórczego (produkcyjnego), należy punkt odkrywki minerału oznaczyć na dołączyć się mającym do podania o przemianę wykazu planie sytuacyjnym, sporządzonym w rozmiarze katastralnym.

Dokładność tych planów sytuacyjnych musi być potwierdzoną przez Władzę górniczą co do oznaczenia granic pola a jeżeli na planie ma być odpowiednio do powyższych postanowień uwidoczniony punkt odkrywki, także i co do oznaczenia tego punktu.

§ 9.

Na podstawie sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionego oświadczenia można dwa lub więcej graniczących ze sobą pól naftowych złączyć w księdze naftowej, jeżeli dotyczące pola naftowe nie są obciążone prawami rzeczowemi lub dostarczono dowodu zezwolenia posiadających prawo rzeczowe.

W ostatnim wypadku musi być także przedłożona umowa z posiadającymi prawa rzeczowe, mianowicie co do porządku, w jakim przejść mają ciężary na złączone pole w tym razie, jeżeli złączone pole naftowe ma przejść na własność jednej fizycznej lub moralnej osoby (gwarectwa, towarzystwa akcyjnego i. t. d.) a zatem tylko jako całość ma być obciążone, a na poszczególnych polach naftowych ciążą rozmaite prawa rzeczowe lub te same

prawa rzeczowe, lecz w innym porządku, we wszystkich innych wypadkach zaś umowa co do stosunku udziałów, w jakim uczestniczyć ma każde poszczególne pole naftowe w ciężarach pola powstać mającego przez złączenie w księdze naftowej.

Wierzyciele, którzy wnoszą sprzeciw przeciw złączeniu względnie przeciw umowie zawartej z większością posiadaczy prawa rzeczowego co do stopni pierwszeństwa lub stosunku udziałów, muszą, jeżeli ich wierzytelność wpisaną jest z pewnym co do kwoty oznaczonym kapitałem, przyjąć spłatę nawet wtenczas, gdyby termin spłacenia ich wierzytelności jeszcze nie nadszedł; wszelako zastrzega się dla nich osobiste prawo do wynagrodzenia szkody przez przedwczesną spłatę poniesionej (§ 5 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

§ 10.

Do realnego podziału pola naftowego i wymiany części pól pomiędzy graniczącemi ze sobą polami naftowemi, ma odpowiednie zastosowanie ustawa z 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18. Wymaganego według §§ 9 i 10 tej ustawy dowodu, że przez wymianę zostanie osiągnięte zaokrąglenie lub lepsze zagospodarowanie posiadłości osób uskuteczniających wymianę, dostarczyć należy przez przedłożenie w tej mierze urzędowego poświadczenia Starostwa górniczego (§ 6 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

§ 11.

Do podania o złączenie dwóch lub kilku graniczących ze sobą pól naftowych, albo o realny podział pola naftowego lub o wymianę części pól pomiędzy graniczącemi ze sobą polami naftowemi, które to podanie wnieść należy do właściwej Władzy tabularnej, musi być dołączony plan sytuacyjny pola złączyć lub podzielić się mającego lub też części pól przedmiotem zamiany będących, w rozmiarze katastralnym sporządzony i uwierzytelniony przez autoryzowanego ze strony władz rządowych technika prywatnego. Dokładność tego planu sytuacyjnego musi być co do podania granic pola potwierdzoną przez Władzę górniczą.

Jeżeli chodzi o złączenie lub podział, wymienić należy w podaniu także nazwę, pod którą złączone pole lub oddzielona część pola wpisaną być ma do księgi naftowej.

§ 12.

Gdy chodzi o kopalnie minerałów żywicznych, które składają się z kilku, do różnych właścicieli należących pól naftowych, winien Sąd, na podstawie potwierdzenia Urzędu górniczego okręgowego łączność tych pól naftowych,

jeżeli one nie są według § 9 tej ustawy w księdze złączone, uwidocznić z urzędu we wszystkich odnośnych wykazach księgi naftowej.

Właściciele pól naftowych, którzy zawarli pomiędzy sobą umowy, normujące wzajemny stosunek prawny, są obowiązani postarać się o wpis istotnych postanowień kontraktu do księgi naftowej. W razie ociągania się, mają być odpowiednio zastosowane postanowienia § 3 ustawy z 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 82.

We wszystkich wypadkach przeniesienia własności pola naftowego, które należy do kopalni żywic ziemnych, składającej się z kilku pól naftowych, wstępuje nabywca w prawa i obowiązki swego poprzednika, wypływające ze stosunku umowy (§ 6 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 13.

Przyjęte przez uprawnionego do wydobywania zobowiązanie do powtarzających się świadczeń cyfrowo lub procentowo oznaczonych udziałów użytkowania żywic ziemnych lub ich wartości, podlega jako ciężar realny wpisowi do księgi naftowej.

Prawo wypływające z ciężaru realnego, może być pozbyte lub obciążone.

Jeżeli ciężar realny polega na świadczeniach w naturze, natenczas do egzekucyi na ten ciężar, stosowane być mają postanowienia §§ 331 do 340 ordynacyi egzekucyjnej w ten sposób, że przy odpowiedniem zastosowaniu § 320 ordynacyi egzekucyjnej dla wykonać się mającej wierzytelności ma być w księdze naftowej zaintabulowane prawo zastawu lub zanotowana wykonalność (§ 7 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 14.

Właściciel nieruchomości może prawo wydobywania minerałów żywicznych, przyznane komu innemu i od prawa własności gruntu odłączone, ograniczyć na pewien okres czasu lub uczynić zawisłem od warunku rozwiązującego.

Przy wpisie prawa wydobywania musi być równocześnie wpisane czasowe ograniczenie, z oznaczeniem dnia kalendarzowego końcowego terminu, albo warunek rozwiązujący wraz z prawem powrotu (kaduka) właściciela nieruchomości.

Także do takich ograniczonych praw wydobywania mają zastosowanie postanowienia końcowego ustępu § 2 (§ 8 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 15.

Jeżeli własność pola naftowego zgaśnie przez upływ umówionego czasu, należy ją na żądanie właściciela nieruchomości wykreślić wraz ze wszy-

stkimi do niej się odnoszącymi ciężarami i ewentualnymi wpisami w wykazie hipotecznym danej nieruchomości, które były spowodowane prawem wydobywania.

W ten sam sposób należy postąpić względem własności pola naftowego podlegającego warunkowi rozwiązującemu, jeżeli jej wygaśnięcie wskutek ziszczenia się tego warunku zostanie udowodnione albo przez zgodne oświadczenie właściciela pola naftowego i właściciela nieruchomości lub przez wyrok sądowy. Jeżeli jednak na wykreślić się mającem polu naftowem są wpisane prawa osób trzecich, to do wykreślenia potrzebne jest także zezwolenie tych osób interesowanych, lub wydany przeciw nim wyrok sądowy. Jeżeli z podaniem o wykreślenie nie przedłożono dowodu zezwolenia tych osób interesowanych, wówczas Sąd winien wyznaczyć audyencyę celem odebrania od nich oświadczeń lub oznaczyć im stosowny termin do oświadczenia się na piśmie i zwrócić ich uwagę na to, że ci, którzy na audyencyi lub w wyznaczonym terminie nie podniosą zarzutów przeciw wykreśleniu, uważani będą za zgadzających się (§ 9 ust. państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 16.

Postanowienia §§ 14 i 15 mają być odpowiednio zastosowane w tych wypadkach, w których prawo wydobywania przez właściciela nieruchomości odstąpione, przeniesionem zostaje dalej przez uprawnionego do wydobywania na pewien oznaczony okres czasu lub pod warunkiem rozwiązującym (§ 10 ust. państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 17.

Posiadający prawo powrotu (kaduka) może zastrzeżone prawo wydobywania i przed jego powrotem ważnie dalej przenieść i zastrzedz sobie zabezpieczenie w księdze naftowej wzajemnych zobowiązań nabywcy, o ile one nadają się do wpisu, a tak jedno jak i drugie z tem ograniczeniem, które w kontrakcie wyraźnie musi być wymienione, że akt prawny staje się skutecznym dopiero z chwilą wejścia w życie prawa powrotu.

Z wyjątkiem tego wypadku jest niedopuszczalnem tworzenie nowych praw, obciążających prawo powrotu, przed wejściem w życie tego prawa powrotu (§ 12 ust. państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 18.

Dla prawa powrotu przysługującego właścicielowi nieruchomości i dla odnośnych wpisów ma być w wykazach księgi naftowej założona osobna karta, która będzie oznaczoną literą D.

§ 19.

Przedłużenie czasowo ograniczonej własności pola naftowego, ma być wpisane do księgi naftowej z oznaczeniem dnia kalendarzowego nowego terminu końcowego, gdyż w razie przeciwnym nie posiadałoby skuteczności prawnej. W tym przypadku zahipotekowane na prawie wydobywania prawa obciążające istnieją i nadal (§ 13 ust. państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 20.

Jeżeli będzie urzędownie stwierdzone, że właściciel pola naftowego swoje odbudowy trwale i w takim stopniu zaniedbuje, iż przez to niebezpieczeństwo dla osób lub dobra powszechnego powstać może albo powstało, i jeżeli pomimo powtórnego wezwania i ukarania za takie zaniedbywanie, nie uczyni zadość przepisom górniczo-policyjnym, ma Starostwo górnicze orzec odebranie pola naftowego, a gdy orzeczenie to stanie się prawomocnem, wdrożyć egzekucyjne oszacowanie i sprzedaż pola naftowego. Przy tem postępować należy w myśl §§ 254 do 258 powszechnej ustawy górniczej.

Wskutek przeprowadzonej egzekucyjnej sprzedaży, wchodzi nabywca we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego właściciela pola naftowego.

Gdy zajdzie jeden z wypadków przewidzianych w § 259 powszechnej ustawy górniczej, natenczas należy uznać pole naftowe za wygasłe, zarządzić wykreślenie tegoż w księdze naftowej i zawiadomić o tem posiadających prawa rzeczowe.

Jeżeli właściciel pola naftowego oświadczy Władzy tabularnej, że je opuszcza, natenczas stosować należy postępowanie przepisane w §§ 263 do 265 powszechnej ustawy górniczej.

Przy każdem wykreśleniu pola naftowego winne być przestrzegane postanowienia §§ 266 i 267 powszechnej ustawy górniczej (§ 12 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

Po prawomocnem wykreśleniu pola naftowego przechodzi prawo wydobywania minerałów żywicznych napowrót na właściciela nieruchomości.

§ 21.

Postanowienia § 20 należy odpowiednio zastosować w tych wypadkach, w których prawo do wydobywania dalej przeniesione zostało na pewien oznaczony czas lub pod warunkiem rozwiązującym (§ 14) z tem, że przedmiot odjęcia oszacowania, egzekucyjnej sprzedaży i wykreślenia w księdze naftowej stanowi przeniesione prawo wydobywania. Po prawomocnem wykreśleniu powraca prawo wydobywania do poprzednika.

§ 22.

W razie wygaśnięcia własności pola naftowego jest właściciel tegoż obowiązany, jeżeli nie ma w tym względzie jakiej innej umowy, oddać powierzchnię gruntu, o ile możności w takim stanie, w jakim ją odebrał.

Pomimo wykreślenia wykazu pola naftowego odpowiada przynależność prawa wydobywania (zakłady, maszyny, narzędzia i t. d.), o ile znajduje się na nieruchomości albo w posiadaniu uprawnionego do wydobywania, przez przeciąg jednego roku po wykreśleniu wykazu na rzecz praw zastawu, które we wykazie pola naftowego w czasie wykreślenia były wpisane lub istniały na mocy ustawy na wykreślonem polu naftowem (§ 11 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 23.

Egzekucya na prawo wydobywania minerałów żywicznych odbywać się będzie według postanowień o egzekucyi na nieruchomościach, jednak przy odpowiedniem zastosowaniu §§ 240 do 247 ordynacyi egzekucyjnej (§ 16 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 24.

Dla ewidencyi prowadzić mają Urzędy górnicze okręgowe księgi stanu posiadania, w których zapisane będą kopalnie żywic ziemnych i uwidocznione uprawnienia wydobywania.

Bliższe postanowienia o urządzeniu tych ksiąg wyda Minister rolnictwa w drodze rozporządzenia.

§ 25.

Właściciel pola naftowego wytwórczego (produkcyjnego) ma prawo, w celu korzystniejszego prowadzenia swej kopalni, zakładać w kopalniach, mających na celu wydobywanie minerałów żywicznych i na gruntach innych właścicieli budowy pomocnicze, o ile to ruchowi obcej kopalni nie przeszkadza ani zagraża.

Właściciel pola naftowego poszukiwawczego nie jest jednak uprawniony do zakładania takich budów pomocniczych.

§ 26.

Jeżeli uprawniony do wydobywania minerałów żywicznych, w którego odbudowach lub gruntach ma być według postanowień § 25 założona budowa

pomocnicza, zaprzecza, jakoby był obowiązanym pozwolić na tę budowę, również rozstrzyga o tem Starostwo górnicze (§ 7 ustęp 2 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

§ 27.

Uprawniony do budowy pomocniczej musi całkowicie wynagrodzić wszelką szkodę, jaka w obcym gruncie lub polu naftowem przez tę budowę będzie wyrządzoną (§ 7 ustęp 3 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

§ 28.

Minerały żywiczne, wydobyte przy założeniu budowy pomocniczej na gruncie lub w polu naftowem innego uprawnionego, należą do właściciela tegoż gruntu lub pola naftowego i winny być temuż wydane.

§ 29.

W razie kolizyi uprawnień kopalń minerałów zastrzeżonych (§ 5 powszechnej ustawy górniczej) z prawem wydobywania żywic ziemnych, mają Władze górnicze na żądanie uprawnionego do wydobywania zarządzić co potrzeba, aby ruch kopalni minerałów zastrzeżonych nie przeszkadzał lub w ogóle nie szkodził wydobywaniu już odkrytych lub dopiero poszukiwanych minerałów żywicznych (§ 22 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

III. O ruchu i zarządzie.

§ 30.

Uprawniony do wydobywania minerałów żywicznych jest obowiązany co najmniej cztery tygodnie naprzód zgłosić w Urzędzie górniczym okręgowym zamiar otwarcia ruchu kopalni. Jeżeli prawo do wydobywania przysługuje więcej uczestnikom, wówczas wspólny pełnomocnik ma wnieść to zgłoszenie (§ 63).

Zgłoszenie musi obejmować:

1. Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania uprawnionego, a w wypadku, gdy wykonanie pewnych robót ma być powierzone przedsiębiorcy, także imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania tego przedsiębiorcy względnie jego pełnomocnika z wyszczególnieniem oddanych mu robót;

2. Dowód uprawnienia wydobywania minerałów żywicznych; tego dowodu dostarcza się w wypadku, gdy właściciel gruntu sam ma prawo wydobywania, przez przedłożenie uwierzytelnionego wyciągu z księgi gruntowej,

zaś w razie odłączenia prawa wydobywania od prawa własności nieruchomości, przez przedłożenie uwierzytelnionego wyciągu z księgi naftowej;

3. Dokładne oznaczenie miejsca przedsiębiorstwa, jak też powierzchni gruntu, na którą ono się rozciąga i jej granic.

Do tego zgłoszenia należy zarazem dołączyć kopię mapy katastralnej, jak też plan sytuacyjny w podwójnem wygotowaniu w skali 1:720; te mapy muszą być sporządzone i uwierzytelnione przez rządowo autoryzowanego prywatnego technika. W planie sytuacyjnym ma być uwidocznione położenie wszystkich przedmiotów, znajdujących się tak na powierzchni zgłoszonego terenu jakoteż poza jego granicami w odległości 50 metrów od granicy.

Urząd górniczy okręgowy jest obowiązany najdalej do czterech tygodni, licząc od dnia nadejścia zgłoszenia, powiadomić uprawnionego do wydobywania lub, gdy jest więcej uczestników, ich pełnomocnika, czy to zgłoszenie przyjmuje do wiadomości względnie jakie zachodzą przeciwko temu przeszkody.

Jeżeli w tym terminie Urząd górniczy nie zawiadomi zgłaszającego, uważanem będzie zgłoszenie jako przyjęte do urzędowej wiadomości.

Samego poszukiwania minerałów żywicznych, jeżeli nie wykonuje się go za pomocą szybu, sztolni lub wiercenia, nie uważa się za ruch kopalni.

§ 31.

Władza górnicza ma zakazać ruch kopalni:

1. Gdy wymiar powierzchni gruntu terenu kopalnianego, to jest nieruchomości, na której ma być wykonywane prawo wydobywania, względnie pola naftowego, sam dla siebie lub w połączeniu z innymi terenami naftowymi, które uprawniony do wydobywania dla ruchu kopalni już nabył lub umową sobie zapewnił,

a) dla kopalni oleju ziemnego wynosi mniej niż 12.000 metrów kwadratowych,

b) dla kopalni wosku ziemnego wynosi mniej niż 30.000 metrów kwadratowych, lub

2. gdzie okaże się, że wykonanie zakładu wiertniczego lub szybowego na terenie kopalnianym wogóle jest niemożebne z powodu braku minimalnych odległości, przepisanych w następnym ustępie tego paragrafu.

Otwory świdrowe na kopalniach oleju ziemnego (licząc od środka otworu świdrowego) muszą być oddalone przynajmniej 30 metrów od granic terenu kopalnianego. To samo tyczy się oddalenia szybów wywozowych (licząc od środka szybu) na kopalniach wosku ziemnego od granic terenu kopalnianego z tem, że oddalenie granic terenu kopalnianego w tej części, gdzie ma być założonym szyb wywozowy, od siebie ma być takie, iż odległość punktów przecięcia linii prostych łączących granice terenu a poprowadzonych przez środek szybu, w żadnym wypadku nie może wynosić mniej niż 100 metrów.

Powyższe postanowienia nie mają zastosowania do tych terenów kopalnianych kopalń żywic ziemnych, o których zamierzonem otwarciu ruchu w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 ex 1886,

a) Władzy górniczej już doniesiono,

b) Władzy górniczej wprawdzie jeszcze nie doniesiono, ale uprawnienie do wydobywania minerałów żywicznych nabytem zostało przed dniem ogłoszenia tej ustawy umowami dzierżawnemi lub eksploatacyjnemi, sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionemi.

Do tych, w poprzednim ustępie określonych terenów kopalń żywic ziemnych stosowane będą postanowienia § 15 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 ex 1886.

§ 31 a.

Jeżeli między terenami kopalnianymi znajdzie się przestrzeń gruntu poniżej 12.000 metrów kwadratowych, nimi otoczona, a żaden z właścicieli sąsiednich terenów naftowych praw naftowych na tej przestrzeni gruntu nie nabył, może właściciel jej żądać od Władzy górniczej orzeczenia, że właściciele sąsiednich terenów naftowych obowiązani są to uczynić w zakreślonym im terminie w stosunku, odpowiadającym długości linii granicznych między terenami, a przestrzenią gruntu, na której prawa naftowe mają być nabyte. W razie niewykonania tego zarządzenia lub w braku zgody na cenę kupna orzeknie Sąd na podstawie dokonanego oszacowania.

§ 32.

Ruch kopalni żywic ziemnych wolno prowadzić tylko na podstawie planu ruchu. Plan ruchu podlega zbadaniu Władzy górniczej i musi być w tym celu przed wykonaniem przedłożony Urzędowi górniczemu okręgowemu. Badanie ma się ograniczać do względów górniczo-policyjnych, ustanowionych w § 72. Wynik badania ma Urząd górniczy okręgowy oznajmić uprawnionemu do wydobywania najdalej w przeciągu czterech tygodni po przedłożeniu planu ruchu.

Jeżeli w tym terminie Urząd górniczy nie zawiadomi zgłaszającego, uważanem będzie zgłoszenie jako przyjęte do urzędowej wiadomości.

§ 33.

Jeżeli Urząd górniczy okręgowy sprzeciwia się planowi ruchu, natenczas ma wezwać uprawnionego do wydobywania lub pełnomocnika do wyjaśnienia

lub zmiany zakwestyonowanego postanowienia o ruchu, albo też według okoliczności zawezwać do rozprawy.

Jeżeli na tej drodze nie dojdzie do porozumienia, to wówczas ma Urząd górniczy okręgowy rostrzygnąć, czy lub z jakiemi zmianami może być wykonanym przedłożony plan ruchu.

Przed urzędowem zatwierdzeniem planu ruchu, nie wolno rozpocząć jego wykonania.

§ 34.

Urzędownie zatwierdzony plan ruchu wolno tylko za zgodą Władzy górniczej uzupełnić lub zmienić.

Gdy jednak wskutek nieprzewidzianych wydarzeń zajdzie potrzeba natychmiastowych zmian zatwierdzonego planu ruchu, wówczas wystarczy, gdy kierownik ruchu w przeciągu najbliższych trzech dni doniesie o nich Urzędowi górniczemu okręgowemu

§ 35.

Jeżeli ruch kopalni jest prowadzony niezgodnie z urzędownie zatwierdzonym planem ruchu, wówczas Władza górnicza może w razie potrzeby ruch zastanowić.

§ 36.

Jeżeli uprawniony do wydobywania chce zastanowić ruch kopalni, wówczas ma o tem co najmniej na cztery tygodnie naprzód donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu.

Jeżeli wskutek nieprzewidzianych wypadków ruch musi być zastanowionym w krótszym terminie lub natychmiast, wówczas doniesienie ma być przedłożone najdalej w przeciągu trzech dni po zastanowieniu ruchu.

§ 37.

Każdy uprawniony do wydobywania jest obowiązany postarać się o założenie dla swej kopalni, w dwóch egzemplarzach map poglądowych, jakoteż map górniczo-mierniczych dla robót podziemnych, a jeżeli kopalnię stanowi otwór świdrowy, profilów wiertniczych i dzienników wiertniczych, jakoteż o ich regularne uzupełnianie. Jeżeli on nie dopełnia tego obowiązku, lub gdy istniejące tego rodzaju mapy i zapiski okażą się jako nie dość dokładne i pewne, może Władza górnicza zarządzić ich założenie i uzupełnienie na koszt uprawnionego do wydobywania.

Starostwo górnicze przepisze skalę dla założyć się mających map i profilów, wymogi dla ich dokładności i okresy czasu, w których one, jakoteż dziennjki wiertnicze mają być uzupełniane.

Jeden egzemplarz map i profilów, względnie dzienników wiertniczych ma być oddany Władzy górniczej do jej użytku, zaś drugi egzemplarz ma być przechowany na kopalni.

§ 38.

Techniczny ruch każdej kopalni żywic ziemnych, począwszy od chwili, w której rozpocznie się wykonywanie planu ruchu, podlegać musi kierownictwu i nadzorowi osób, które posiadają kwalifikacye w myśl niniejszej ustawy, jak też potrzebne znajomości językowe w słowie i piśmie. Jeżeli kopalnia składa się z kilku samoistnych oddziałów ruchu, wówczas postanowienia niniejszej ustawy mają zastosowanie do kierowników ruchu i dozorców ruchu tych oddziałów.

§ 39.

Uprawniony do wydobywania jest obowiązany wymienić Władzy górniczej osoby przyjęte do kierownictwa i dozoru ruchu, przedkładając równocześnie dowody ich uzdolnienia.

Dopiero po uznaniu uzdolnienia przez Władzę górniczą wolno pomienionym osobom objąć poruczone im czynności.

§ 40.

Kierownikami kopalni oleju ziemnego mogą być tylko takie osoby, które

a) będąc zwyczajnymi słuchaczami, ukończyły na jednej z krajowych akademii montanistycznych fachowy wydział górniczy, lub na jednej z krajowych politechnik wydział budowy maszyn albo wydział inżynieryi i poddały się z pomyślnym wynikiem przepisanym egzaminom objętym programem nauki i po ukończeniu teoretycznych studyów odbyły przynajmniej dwuletnią praktykę przy ruchu kopalń oleju ziemnego, albo

b) które z pomyślnym wynikiem ukończyły dział budowy maszyn we wyższej szkole przemysłowej, albo szkołę górniczą, lub fachowy kurs wiertniczy w krajowej szkole górniczej i wiertniczej i wykażą się przynajmniej czteroletnią praktyką, odbytą przy ruchu kopalń oleju ziemnego po ukończeniu teoretycznych studyów a nadto z pomyślnym wynikiem poddały się przepisanemu egzaminowi przed komisyą, ustanowioną przez Starostwo górnicze (§ 49) lub

c) które uzyskały uznanie swego uzdolnienia według § 42 tej ustawy.

§ 41.

Kierownikami kopalń wosku ziemnego mogą być tylko takie osoby, które

a) będąc zwyczajnymi słuchaczami, ukończyły na jednej z krajowych akademii montanistycznych fachową szkołę górnictwa, poddały się z pomyślnym wynikiem przepisanym egzaminom objętym programem nauki i po ukończeniu teoretycznych studyów odbyły przynajmniej trzechletnią praktykę przy ruchu kopalnianym, z tego przynajmniej jeden rok przy kopalniach, w których występują gazy eksplodujące lub

b) które uzyskały uznanie swego uzdolnienia według § 42 tej ustawy.

§ 42.

Minister rolnictwa jest upoważniony dla mniejszych, wśród mniej niebezpiecznych warunków prowadzonych kopalń minerałów żywic ziemnych wyjątkowo uznać za uzdolnione do kierownictwa ruchu takie osoby, które nie zupełnie odpowiadają wymogom, ustanowionym w §§ 40, lit. a) i b) i 41 lit. a), jeżeli one z pomyślnym rezultatem poddały się egzaminowi przed komisyą, ustanowioną przez Starostwo górnicze (§ 49), odbyły przynajmniej ośmioletnią praktykę przy ruchu kopalnianym, z tego przynajmniej 6 lat przy kopalniach żywic ziemnych i gdy z dowodów tej praktyki można będzie powziąć przekonanie o ich uzdolnieniu.

§ 43.

Dozorcami ruchu kopalń oleju ziemnego mogą być tylko takie osoby:

a) które z pomyślnym wynikiem ukończyły fachowy kurs wiertnictwa w krajowej szkole górniczej i wiertniczej i wykazały się przynajmniej jednoroczną praktyką przy ruchu kopalń oleju ziemnego, lub

b) które przynajmniej przez trzy lata praktykowały przy ruchu kopalń oleju ziemnego i z pomyślnym wynikiem poddały się przepisanemu egzaminowi przed komisyą, ustanowioną przez Starostwo górnicze (§ 49).

§ 44.

Dozorcami ruchu kopalń wosku ziemnego mogą być tylko takie osoby:

a) które z pomyślnym skutkiem ukończyły szkołę górniczą i wykazały się przynajmniej jednoroczną praktyką, odbytą po ukończeniu teoretycznych studyów przy kopalniach, w których występują gazy eksplodujące, lub

b) które odbyły przynajmniej trzechletnią praktykę przy kopalniach nawiedzonych gazami eksplodującymi, z tego przynajmniej jeden rok przy kopalniach wosku ziemnego i z pomyślnym wynikiem poddały się przepisanemu egzaminowi przed komisyą, ustanowioną przez Starostwo górnicze (§ 49).

§ 45.

Dozorcami ruchu po myśli tej ustawy, zaliczając do nich także majstrów wiertniczych, są osoby, które podlegając kierownikom ruchu mają dozorować techniczny ruch.

§ 46.

Dozorcy, którym ma być powierzonym nie dozór ruchu w całości, lecz tylko nadzór pewnych poszczególnych gałęzi, jak sztygarze dla wentylacyi lub pomp, dozorcy ramp lub rezerwoarów i t. p. mają wykazać się przynajmniej dwuletniem zajęciem przy tego rodzaju pracach, których nadzór im poruczono.

§ 47.

Zastrzega się orzeczeniu Ministra rolnictwa, o ile studya odbyte w innym zakładzie naukowym, mają być na równi uważane ze studyami, odbytemi w zakładach, wymienionych w §§ 40, 41, 43 i 44.

§ 48.

Starostwo górnicze postanowi w drodze rozporządzenia, jakiemi zajęciami można udowodnić praktyczne uzdolnienie na posadę kierownika ruchu i dozorcy ruchu i w jaki sposób ma być dostarczonym dowód tego uzdolnienia.

§ 49.

Starostwo górnicze w miarę potrzeby ma ustanowić osobne komisye do egzaminowania tych kandydatów na posady kierowników ruchu i dozorców ruchu, którzy w myśl postanowień tej ustawy (§§ 40 lit. b) i 42 względnie 43 lit. b) i 44 lit. b) chcąc osiągnąć uznanie swego uzdolnienia muszą poddać się osobnemu wypróbowaniu. Bliższe postanowienia o składzie tych komisyj, o warunkach dopuszczenia kandydatów do egzaminów, o postępowaniu przy egzaminie i o przedmiotach egzaminu wyda Starostwo górnicze.

Komisye mają wystawiać świadectwa z egzaminów odbytych z pomyślnym wynikiem, które mają zawierać osobiste daty kandydata, jego poprzednie studya, dzień egzaminu i wynik egzaminu.

W tych świadectwach należy zarazem podać, czy kandydat posiada uzdolnienie do kierownictwa, względnie do nadzorowania ruchu kopalń żywic ziemnych bez żadnego ograniczenia, lub czy mu przyznano to uzdolnienie tylko dla pewnych grup kopalń żywic ziemnych, względnie dla pewnych tylko kopalń i dla których.

§ 50.

W razie czasowej, ponad ośm dni trwającej przeszkody zgłoszonego i uznanego kierownika ruchu lub dozorcy ruchu w pełnieniu służby, należy o tem donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu przy równoczesnem wymienieniu jego zastępcy. Jeżeli w Urzędzie górniczym okręgowym nie zgłoszono stale ustanowionego i przez władzę uznanego zastępcy dla osoby nie mogącej pełnić kierownictwa lub dozoru, wówczas orzecze Urząd górniczy okręgowy z uwzględnieniem zachodzących okoliczności, czy i na jak długo jest dopuszczalne zastępstwo przez zgłoszonego zastępcę.

§ 51.

Jeżeli ruchem kieruje lub ruch nadzoruje osoba, której uzdolnienie w tym względzie nie zostało uznane, w takim wypadku może Władza górnicza zażądać bezzwłocznego jej oddalenia, a w razie potrzeby zastanowić ruch na tak długo, dopóki nie będzie przyjętą osoba uznana za uzdolnioną.

§ 52.

W czasie wejścia w życie tej ustawy już ustanowieni i przez Władzę uznani kierownicy ruchu i dozorcy ruchu są zwolnieni od obowiązku przedłożenia dowodu swego uzdolnienia po myśli postanowień §§ 40 i 41 względnie §§ 43 i 44 tej ustawy.

§ 53.

Za dotrzymanie urzędownie zatwierdzonego planu ruchu, jakoteż, o ile obecna ustawa nie wskazuje wyraźnie zobowiązanego, za przestrzeganie ustaw i rozporządzeń dotyczących ruchu kopalń żywic ziemnych są odpowiedzialni kierownik ruchu i uprawniony do wydobywania, ten drugi jednak tylko o tyle, o ile dowodnie ponosi winę zaszłego przekroczenia.

Uprawniony do wydobywania odpowiada solidarnie z kierownikiem ruchu za ściągalność kar pieniężnych, nałożonych na podstawie tej ustawy na kierownika ruchu kopalni.

§ 54.

Uprawniony do wydobywania, mieszkający za granicą, winien ustanowić pełnomocnika w kraju zamieszkałego i wskazać go Władzy górniczej, który ma za niego wszystkie urzędowe doręczenia z wszelkimi skutkami prawnymi odbierać i tegoż wobec Władz i Zarządu kasy brackiej zastępować.

Jeżeli on na wezwanie Władzy górniczej tego obowiązku w ciągu 45 dni nie dopełni, może Władza górnicza aż do chwili wymienienia pełnomocnika przez uprawnionego do wydobywania ustanowić na niebezpieczeństwo i koszt tegoż ostatniego zastępcę do przyjmowania urzędowych doręczeń z wszelkimi skutkami prawnymi.

§ 55.

Obowiązkiem kierownika ruchu jest towarzyszyć delegatom Władzy górniczej, którzy z urzędu objeżdżają kopalnię i udzielać im na żądanie wyjaśnień o ruchu, o stosunkach robotniczych i służbowych i o wszelkich innych sprawach podlegających nadzorowi Władzy górniczej.

§ 56.

Uprawniony do wydobywania jest obowiązany w oznaczonym czasie dostarczyć Władzy górniczej zażądanych do użytku urzędowego wykazów statystycznych.

§ 57.

Odpowiedzialność ciążąca w myśl przepisów tej ustawy na uprawnionym do wydobywania jakoteż poręka za ściągalność grzywien, nałożonych na kierownika ruchu jego kopalni (§ 53), przechodzą w wypadku wydzierżawienia kopalni lub w razie oddania pewnych robót do wykonania przedsiębiorcy, na dzierżawcę kopalni, a za roboty oddane do wykonania przedsiębiorcy, na przedsiębiorcę tych robót.

§ 58.

O każdej zmianie w posiadaniu kopalni żywic ziemnych ma nabywca, przy dołączeniu aktu nabycia, donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu

w ciągu 14 dni po objęciu kopalni, chociażby wpis jego nabycia do ksiąg zaraz nie mógł nastąpić.

Taksamo dzierżawca kopalni ma obowiązek donieść o tem Urzędowi górniczemu okręgowemu w przeciągu 14 dni po objęciu dzierżawy przy dołączeniu umowy o dzierżawę.

IV. O wspólnem prowadzeniu ruchu kopalni i o prawnych stosunkach współuczestników prawa wydobywania.

§ 59.

Stosunki prawne dwóch lub kilku współuczestników prawa wydobywania należy oceniać według umowy między nimi zawartej lub innego oświadczenia woli, a w braku tegoż według ogólnych przepisów ustawowych (§ 8, ustęp 1 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

§ 60.

Prawa do wydobywania minerałów żywicznych nie wolno bez zezwolenia Starostwa górniczego dzielić na udziały mniejsze jak jedna czterdziesta część całości.

Gdzie obecnie istnieje podział na mniejsze udziały, tam dalszy podział tych udziałów w księdze naftowej bez zezwolenia Starostwa górniczego nie jest dozwolony.

Skoro nastąpi połączenie mniejszych udziałów, to ich dalszy podział poniżej jednej czterdziestej części całości bez zezwolenia Starostwa górniczego nie jest dozwolony.

Jeżeli udział, którego nie wolno dalej dzielić, przypadnie w drodze spadku więcej osobom a te się nie zgodzą, kto ma objąć udział za spłatą współinteresowanych, wówczas Sąd ma oznaczyć wartość szacunkową udziału i wystosować do reszty uczestników prawa wydobywania, tudzież do wszystkich wierzycieli, którzy do tego czasu uzyskali prawo zastawu na dotyczącym udziale, uwiadomienie z podaniem ustalonej wartości szacunkowej, że wolno im w ciągu czterech tygodni po doręczeniu tego zawiadomienia, w celu objęcia tego udziału w drodze kupna, wnieść ofertę, która jednakże musi dosięgać przynajmniej wartości szacunkowej.

Z pomiędzy kilku ofert ma Sąd przyjąć ofertę najwyższą; pomiędzy równie wysokiemi ofertami rozstrzyga pierwszeństwo wniesienia.

Jeżeli w ciągu czterotygodniowego czasokresu nikt z interesowanych nie wniesie stosownej oferty, wówczas udział ten ma być sprzedanym w myśl postanowień o dobrowolnej sprzedaży (§ 14 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 61.

Kilku współuczestników pola naftowego może ułożyć swe prawne stosunki także na podstawie postanowień §§ 137 do 167 powszechnej ustawy górniczej.

Podział majątku gwarectwa dopuszczalny jest jednak, odmiennie od § 140 powszechnej ustawy górniczej, tylko na 100 kuksów, a zamiast zanotowania założenia gwarectwa w księdze górniczej w myśl § 137 ustęp 2 powszechnej ustawy górniczej nastąpić winno zanotowanie w księdze naftowej (§ 8 ustęp 2 i 3 ustawy państwowej z 11. maja 1884).

§ 62.

Postanowienia § 187 powszechnej ustawy górniczej o solidarnej odpowiedzialności współwłaścicieli przedsiębiorstwa górniczego za wypełnienie obowiązków ciążących na nich według ustawy górniczej mają być odpowiednio stosowane do uczestników prawa wydobywania minerałów żywicznych (§ 15 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 63.

We wszystkich wypadkach, w których kilka osób prowadzi kopalnię minerałów żywicznych, są one obowiązane, o ile ich zastępstwo nie jest unormowane ustawą, zamianować notaryalnie lub sądownie uwierzytelnionym dokumentem pełnomocnika, w kraju zamieszkałego, który jest uprawnionym do odbierania z zupełnym prawnym skutkiem wszystkich do uczestników wystosowanych doręczeń urzędowych, jakoteż do zastępowania ich wobec Władz i kasy brackiej (§ 8 ustęp 4 państwowej ustawy z 11. maja 1884). W razie niedopełnienia tego obowiązku w ciągu 45 dni na wezwanie Władzy górniczej, ma zastosowanie drugi ustęp § 54.

Wezwanie do zamianowania wspólnego pełnomocnika ma być wystosowane do wszystkich uczestników a ma być uważane za doręczone, jeżeli je przynajmniej dwóch uczestników otrzymało.

V. O stosunku uprawnionych do wydobywania do właścicieli gruntu.

§ 64.

Jeżeli do prowadzenia ruchu kopalni właściciela pola naftowego, a w szczególności do założenia dróg, mostów, kładek, kolei żelaznych, kanałów, koryt

wodnych i wodociągów, rurociągów dla oleju ziemnego, stawów, budów pomocniczych, budynków, maszyn, zbiorników, przewodów elektrycznych i transmisyj koniecznem jest użycie obcego gruntu, wówczas musi właściciel gruntu odstąpić go w tym celu właścicielowi pola naftowego, przyczem mają zastosowanie §§ 99 i 100 powszechnej ustawy górniczej.

Jeżeli interesowani nie mogą się pogodzić co do odstąpienia gruntu lub co do wynagrodzenia, wówczas stosowane być ma postępowanie unormowane w §§ 101 do 103 powszechnej ustawy górniczej (§ 20 państwowej ustawy z 9. stycznia 1907).

§ 65.

Przewidziane § 64 niniejszej ustawy używanie obcego gruntu przyznaje się na czas istnienia wykazu poszukiwawczego pola naftowego tylko dla założenia dróg, mostów, kładek, koryt wodnych, wodociągów, rurociągów dla oleju ziemnego, zbiorników, przewodów elektrycznych i transmisyj (§ 21 ustęp 2 państwowej ustawy z 9. stycznia 1907).

§ 66.

O ile nie ma osobnej umowy między stronami interesowanemi, zasady powszechnej ustawy górniczej mają zastosowanie co do wynagrodzenia za uszkodzenia powierzchni gruntu (§ 11 państwowej ustawy z 11. maja 1884).

§ 67.

W braku innej umowy, stawianie budynków na polu naftowem (§ 2) pomimo sprzeciwu właściciela pola naftowego jest o tyle tylko dopuszczalne, o ile prawidłowe poszukiwanie lub wydobywanie minerałów żywicznych przez to nie staje się niemożebnem lub istotnie utrudnionem.

To postanowienie nie narusza stosunków prawnych, ustalonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

§ 68.

Do komisyj w sprawie podań o pozwolenie na budowę na polu naftowem należy powoływać oprócz osób wymienionych w ustawach budowniczych także właściciela pola naftowego (a w razie gdy jest więcej uprawnionych, ich wspólnego pełnomocnika) i Urząd górniczy okręgowy.

Władza budowlana ma przed udzieleniem zezwolenia na budowę zasięgnąć opinii Władzy górniczej w tym kierunku, czy przeciwko zamierzonej budowie nie zachodzą przeszkody ze względów publicznych a w szczególności

ze względów gospodarstwa społecznego, i na podstawie tego zaopiniowania wydać kompetentne orzeczenie.

VI. O stosunku uprawnionych do wydobywania do ich urzędników, dozorców i robotników, jak też o kasach brackich.

§ 69.

Postanowienia IX. rozdziału (§§ 200—209) powszechnej ustawy górniczej „o stosunku posiadaczy kopalń do swych urzędników i robotników“ i odnoszące się do nich §§ 247 i 248 powszechnej ustawy górniczej §§ 206 i 248 w brzmieniu, ustalonem ustawą z 3. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 75, — następnie ustawa z 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115, o zatrudnianiu młodocianych robotników i kobiet tudzież o czasie trwania pracy dziennej i o spoczynku niedzielnym w górnictwie, mają zastosowanie także do wydobywania minerałów żywicznych (§ 18 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 70.

Postanowienia X. rozdziału powszechnej ustawy górniczej „o kasach brackich“ mają zastosowanie do wydobywania minerałów żywicznych z tem ograniczeniem, że tylko dla tych kopalń, których przedmiotem jest wydobywanie wosku skalnego (ozokerytu, wosku ziemnego) i asfaltu, istnieć albo założone być muszą kasy brackie, urządzone stosownie do przepisu ustaw z 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, z 17. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 14, z 30. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1892 i z 17. września 1892, Dz. u. p. Nr. 178.

Natomiast należy do robotników, dozorców i urzędników, zatrudnionych w kopalniach nafty (oleju ziemnego, oleju skalnego, petroleum, ropy) stosować postanowienia ustaw z 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 ex 1888 i z 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczeniu od wypadków i na wypadek choroby.

Minister rolnictwa zostaje upoważniony po wysłuchaniu Wydziału krajowego, w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych ponownie zastosować w drodze rozporządzenia postanowienia X. rozdziału powszechnej ustawy górniczej, względnie ustaw o kasach brackich, także na kopalnie nafty, jeżeliby w stosunkach tych przedsiębiorstw taka zaszła zmiana, że to zarządzenie byłoby w interesie osób tamże zatrudnionych (§ 19 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

VII. O nadzorze Władz górniczych nad kopalniami żywic ziemnych i postępowaniu tych Władz.

§ 71.

Poszukiwanie minerałów żywicznych, o ile się odbywa szybem, sztolnią albo wierceniem (§ 30), jakoteż wydobywanie tych minerałów, wraz z wszystkiemi do tego służącemi urządzeniami przedsiębiorstwa, podlega nadzorowi policyjnemu Władz górniczych, które są powołane do załatwiania spraw, przekazanych im tą ustawą i które wydawać mają potrzebne rozporządzenia, by zapewnić sobie wykonanie poczynionych zarządzeń.

Jeżeli obecna ustawa nic innego nie postanawia, stanowi pierwszą instancyę Władz górniczych Urząd górniczy okręgowy.

Postępowanie Władz górniczych normują §§ 226 do 234 powszechnej ustawy górniczej ze zmianami poczynionemi ustawą z 21. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 77 i § 89 niniejszej ustawy.

§ 72.

Policyjny nadzór Władz górniczych rozciąga się na bezpieczeństwo robót kopalnianych, pieczę nad życiem i zdrowiem robotników, na ochronę powierzchni gruntu w interesie bezpieczeństwa osób, mienia i publicznej komunikacyi i na zabezbieczenie przeciw szkodliwemu dla ogółu oddziaływaniu kopalni.

§ 73.

Starostwo górnicze wydać może dla całego swego okręgu administracyjnego lub dla poszczególnych części tegoż, rozporządzenia policyjne tyczące się przedmiotów w § 72 określonych.

Obwieszczenie tych rozporządzeń nastąpi w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Przed wydaniem takich rozporządzeń ma Starostwo górnicze dać Radzie naftowej (§ 81) sposobność do objawienia swego zdania o nich.

§ 74.

W razie spostrzeżenia stanu nieodpowiadającego wymogom bezpieczeństwa winna Władza górnicza, w miarę okoliczności z przybraniem znawców,

oznaczyć sposób, w jaki i czas, w którym ten stan ma być usunięty, albo też, jeżeli zachodzi tego potrzeba, natychmiast zarządzić usunięcie tego stanu na koszt uprawnionego do wydobywania.

Władza górnicza ma prawo na ten cel żądać od uprawnionego do wydobywania zaliczek pieniężnych, a w razie potrzeby ściągnąć je w drodze politycznej egzekucyi.

§ 75.

Jeżeli w kopalni zachodzi niebezpieczeństwo w kierunkach w § 72 wskazanych, lub wydarzy się, czy to wewnątrz kopalni, czy na powierzchni nieszczęśliwy wypadek, który spowodował śmierć lub ciężkie uszkodzenie jednej lub więcej osób, natenczas Władza górnicza przeprowadzi z przybraniem w razie potrzeby politycznej Władzy powiatowej potrzebne dochodzenia i wyda odpowiednie zarządzenia policyjne.

W razie niebezpieczeństwa zwłoki, ma władza, której siedziba jest bliższą miejsca wypadku, lub ta, która o niebezpieczeństwie lub wypadku pierwej otrzymała wiadomość, poczynić zarządzenia niecierpiące zwłoki i mieć staranie o bezzwłoczne tychże wykonanie. Co do dalszych zarządzeń należy postępować według przepisu w poprzednim ustępie wskazanego.

§ 76.

Policyjne zarządzenia wydane na podstawie §§ 71, 74 i 75 należy oznajmić uprawnionemu do wydobywania i kierownikowi lub ich zastępcy, przez doręczenie rozporządzenia władzy.

Jeżeli kopalnia żywic ziemnych jest wydzierżawioną albo wykonanie pewnych robót oddane jest przedsiębiorcy, natenczas zamiast uprawnionego do wydobywania zawiadomić należy o wydanych zarządzeniach dzierżawcę kopalni, względnie przedsiębiorcę robót.

Wrazie niebezpieczeństwa zwłoki wystarcza pisemny nakaz delegata władzy do kierownika lub tegoż zastępcy.

Delegat Władzy górniczej udziela tego nakazu przez wpisanie do księgi objazdowej, która utrzymywaną być ma w tym celu na każdej kopalni.

Jeżeli zachodzi potrzeba obwieszczenia robotnikom, należy je odczytać wywiesić w stosownem miejscu.

§ 77.

Wszelkie koszta wykonania zarządzeń i zleceń, wydanych na postawie §§ 71, 74 i 75 tej ustawy, ponosi uprawniony do wydobywania kopalni; eżeli się wykonanie wydanych zarządzeń okazało potrzebnem z powodu wy-

darzeń, określonych w § 75 natenczas zastrzega się uprawnionemu do wydobywania regres do tych, którzy ponoszą winę nieszczęśliwego wypadku.

Jeżeli kopalnia żywic ziemnych jest wydzierżawioną albo wykonanie pewnych robót oddanem jest przedsiębiorcy, natenczas przysługuje ten regres dzierżawcy kopalni, a względnie przedsiębiorcy robót.

§ 78.

Robotników i środków pomocniczych potrzebnych do wykonania tych zarządzeń (§§ 71, 74 i 75) ma dostarczyć uprawniony do wydobywania.

Wrazie nieszczęśliwych wypadków albo w wypadkach wspólnego niebezpieczeństwa właściciele sąsiednich kopalń obowiązani sa do niesienia pomocy.

§ 79.

Gdy na kopalni zajdzie niebezpieczeństwo ze względu na przedmioty w § 72 określone, winien kierownik ruchu albo jego zastępca donieść o tem bezzwłocznie Władzy górniczej, politycznej Władzy powiatowej i miejscowej policyi.

Tak samo należy donieść, jeżeli w podziemiu albo na powierzchni kopalni zajdzie wypadek nieszczęśliwy, który stał się przyczyną śmierci lub ciężkiego uszkodzenia jednej lub więcej osób.

§ 80.

Do kopalń żywic ziemnych ma odpowiednie zastosowanie § 224 powszechnej ustawy górniczej, według którego w razie, gdyby bezpieczeństwo albo dalszy byt kopalni były zagrożone wskutek nieudolności kierownika, Władze górnicze są uprawnione aż do usunięcia tego stanu niewłaściwego przez interesowanego właściciela kopalni, ustanowić na koszt i niebezpieczeństwo tegoż, ukwalifikowanego kierownika ruchu a w razie potrzeby udać się do Władzy politycznej o użycie środków przymusowych.

VIII. O Radzie naftowej.

§ 81.

Dla wydania opinij w kwestyach, dotyczących technicznego ruchu kopalń minerałów żywicznych, a w szczególności środków ostrożności, jakich przy tem przestrzegać należy celem zapobieżenia niebezpieczeństwu dla osób i mie-

nia, wreszcie w kwestyach popierania górnictwa pod względem ekonomiczno-społecznym, ustanawia się przy Starostwie górniczem Radę naftową.

Rada naftowa składa się ze Starosty górniczego i z 11 członków: Dwóch członków deleguje Wydział krajowy, siedmiu wybierają te zawodowe stowarzyszenia, które na każdy okres funkcyonowania oznacza Minister rolnictwa, dwóch członków mianuje Minister rolnictwa.

Przewodniczącym jest Starosta górniczy, albo w razie przeszkody zastępca przez niego oznaczony. Ich uznaniu pozostawia się przyzwać do obrad od wypadku do wypadku, także innych ekspertów, a pomiędzy nimi także robotników.

Rada naftowa zbiera się na zaproszenie Starosty górniczego w miarę potrzeby, a co najmniej raz jeden w każdym roku kalendarzowym.

Koszta posiedzeń Rady naftowej pokrywane będą ze środków krajowych.

Bliższe postanowienia o składzie, urządzeniu i zakresie działania Rady naftowej wyda Minister rolnictwa w drodze rozporządzenia po wysłuchaniu Wydziału krajowego.

IX. O karach za przekroczenia przepisów ustawy naftowej.

§ 82.

Karanie za przekroczenia przepisów tej ustawy przysługuje Starostwu górniczemu a w ostatniej instancyi Ministerstwu rolnictwa, o ile do tych przekroczeń nie mają zastosowania postanowienia powszechnej ustawy karnej.

§ 83.

Odmówienie delegatowi Władzy górniczej, objeżdżającemu kopalnię w charakterze urzędowym żądanych przezeń wyjaśnień w sprawach górniczej policyi o ruchu kopalni, o stosunkach robotniczych i o stosunkach służbowych (§ 55) jak też niedostarczenie we właściwym czasie pomimo wydanego upomnienia wykazów statystycznych, które w myśl § 56 przedłożyć się powinno, karane będą grzywną od 10 do 100 Koron.

§ 84.

Grzywnie od 20 do 100 Koron, a w razie powtórzenia się do 200 Koron podlegają:

1. Objęcie kierownictwa ruchu albo dozoru bez poprzedniego uznania uzdolnienia przez Władzę górniczą (§ 39);

2. Zastanowienie ruchu bez poprzedniego albo w razie nieprzewidzianych wypadków bez następnego doniesienia (§ 36);

3. Zaniedbanie sporządzenia albo prawidłowego uzupełnienia, jako też przedłożenia przepisanych map, profilów i dzienników wiertniczych (§ 37);

4. Zaniedbanie doniesienia o oddaniu pewnych robót przedsiębiorcy (§ 30); również zaniechanie doniesienia o pośredniem nabyciu albo wydzierżawieniu kopalni żywic ziemnych (§ 58);

5. Nieprowadzenie księgi objazdowej (§ 76).

§ 85.

Grzywnie od 50 do 200 a wrazie powtórzenia się aż do 400 Koron podlega:

1. Prowadzenie ruchu bez poprzedniego doniesienia (§ 30);

2. Prowadzenie ruchu bez planu ruchu albo przed urzędowem zatwierdzeniem tegoż (§§ 32 i 33). Oprócz tego winna Władza górnicza w wypadkach 1 i 2 ruch kopalni natychmiast zastanowić;

3. Samowolne odstępowanie od urzędownie zatwierdzonego planu ruchu bez doniesienia o tem we właściwym czasie (§ 34);

4. Dalsze prowadzenie ruchu, pomimo, że go Władza górnicza zastanowiła (§ 35);

5. Ruch bez ustanowienia uznanego, odpowiedzialnego kierownika ruchu albo uznanego dozorcy ruchu i przyjęcie do kierownictwa i dozoru kopalni takich osób, których Władzy górniczej nie wymieniono, albo których uzdolnienia ta Władza nie uznała (§§ 38—52);

6. Zaniechanie nakazanego obwieszczenia górniczo-policyjnego zarządzenia (§ 76);

7. Zaniechanie doniesienia o zaszłem niebezpieczeństwie albo o nieszczęśliwym wypadku na kopalni (§ 79);

8. Odmówienie pomocy w nieszczęśliwych wypadkach albo w wypadkach wspólnego niebezpieczeństwa (§ 78).

§ 86.

Przekroczenia rozporządzeń górniczo-policyjnych wydanych przez Starostwo górnicze (§ 73), albo zarządzeń górniczo-policyjnych, wydanych na podstawie §§ 71, 74 i 75, karane będą grzywną od 10 do 200, a wrazie powtórzenia się do 400 Koron.

§ 87.

Jeżeli uprawniony do wydobywania (dzierżawca, przedsiębiorca, § 57) albo kierownik nie wykona w odpowiednim terminie poszczególnych, prawo-

mocnych, przez Władze górnicze we wykonywaniu nadzoru nad kopalniami żywic ziemnych wydanych poleceń, można ich do tego zniewolić grzywną od 10 do 200 Koron.

§ 88.

O nałożeniu grzywny zawiadomić należy ukaranych, a jeżeli grzywna nałożoną została z powodu nieprzestrzegania zarządzeń, mających na celu bezpieczeństwo, dodać należy do zawiadomienia także wezwanie, by się postarano o przestrzeganie zarządzeń bezpieczeństwa.

Jeżeli wydanych zarządzeń nie wykonano i zajdą warunki w §§ 20 i 21 przewidziane, natenczas wyda Starostwo górnicze orzeczenie na odjęcie pola naftowego, a względnie na odjęcie uprawnienia do wydobywania.

§ 89.

Nałożone grzywny mają być umieszczone w Starostwie górniczem i wpływają do kasy brackiej odnośnej kopalni, a jeżeli według przepisów niniejszej ustawy (§ 70) nie ma kasy brackiej na kopalni, wpływają do tej kasy chorych, w której ubezpieczeni byli na wypadek choroby robotnicy na kopalni zatrudnieni.

Grzywny, zebrane w Starostwie górniczem stosownie do przepisu § 51 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886, albo stosownie do postanowień regulaminów służbowych, przydzieli Ministerstwo rolnictwa tym kasom chorych w stosunku na nie przypadającym, w których okręgu znajdują się kopalnie, na których zaszły karane przekroczenia.

X. Postanowienia przejściowe.

§ 90.

O ile przy wejściu w życie niniejszej ustawy prawo wydobywania minerałów żywicznych wpisane jest do księgi gruntowej, należy z urzędu utworzyć dla tego prawa wykaz w księdze naftowej podług następujących postanowień:

Jeżeli według potwierdzenia Urzędu górniczego okręgowego, do którego się Sąd najprzód ma udać, istnienie minerałów żywicznych w dotyczącym gruncie jest stwierdzonem, utworzony będzie wykaz pola naftowego wytwórczego (produkcyjnego).

Opiewa wyjaśnienie Urzędu górniczego okręgowego w ten sposób, że istnienie minerałów żywicznych w dotyczącym gruncie ze względu na stosunki geologiczne przypuszczać można, natenczas utworzonym będzie wykaz pola naftowego poszukiwawczego.

Oświadczy zaś Urząd górniczy okręgowy, że istnienie minerałów żywicznych w dotyczącym gruncie nie jest ani stwierdzone ani przypuszczalne, natenczas oznaczy się wykaz specyalnie jako „niepotwierdzony“. Zresztą mają do niepotwierdzonych wykazów i do wpisanych do nich pól naftowych zastosowanie postanowienia wydane dla wykazów pól naftowych poszukiwawczych i postanowienia dla pól naftowych poszukiwawczych.

O ile do udzielenia urzędowego wyjaśnienia Urzędu górniczego okręgowego potrzebne są oględziny na miejscu, ponosić ma koszta, temi oględzinami spowodowane, uprawniony do wydobywania.

Przeniesienie z księgi gruntowej wpisów, odnoszących się do stosunku uprawnienia naftowego, ma nastąpić podług tej zasady, że uprawnienie do wydobywania przedstawia się jako rzecz nieruchoma i w księdze naftowej traktowanem być ma na równi z prawem własności, następnie, że zobowiązanie do powtarzających się świadczeń w myśl § 13, dla którego to zobowiązania w księdze gruntowej wpisana jest hipoteka kaucyjna, wpisanem być ma do księgi naftowej jako ciężar rzeczowy, jeżeli uprawniony do poboru o to prosi a zobowiązany jakoteż wierzyciele wpisani na uprawnieniu do wydobywania po hipotece kaucyjnej na to się godzą.

Prawa obciążające, wpisane do księgi gruntowej na nieruchomości, z pierwszeństwem przed prawami naftowemi, przenieść należy w braku innej umowy przy odpowiedniem zastosowaniu ustawy z 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18 i § 7 niniejszej ustawy, na pole naftowe z tym dodatkiem, że pole naftowe tylko pomocniczo o tyle odpowiada za wzmiankowane prawa obciążające, o ile wierzyciele nie znajdą zaspokojenia z nieruchomości.

W myśl § 8 ustawy z 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18, może właściciel nieruchomości albo właściciel pola naftowego spłacić wierzyciela pretensyi, która ma być przeniesioną. Jeżeli zapłatę uskutecznia właściciel pola naftowego, ma prawo żądać odstąpienia prawa przysługującego wierzycielowi (§ 1423 powszechnej księgi ustaw cywilnych).

Co do sposobu przeniesienia przesłuchać należy osoby interesowane.

Na podstawie wyniku przeprowadzonych dochodzeń i przesłuchań ma Sąd orzec o odłączeniu w księdze gruntowej prawa wydobywania od prawa własności, o utworzeniu wykazu w księdze naftowej i o wpisach do tego wykazu uskutecznić się mających, tudzież o sprostowaniu i wykreśleniu wpisów, które już więcej nie powinny znajdować się w księdze gruntowej.

Przy prawach wydobywania żywic ziemnych oddzielonych od własności gruntu z czasowem ograniczeniem albo pod warunkiem rozwiązującym, odpowiada także prawo powrotu właściciela nieruchomości za prawa obciążające, wpisane na nieruchomości a poprzedzające prawa naftowe, w miarę ich porządku hipotecznego. Nie można jednak prowadzić egzekucyi na prawo powrotu przed wejściem w życie tego prawa (§ 23 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

§ 91.

Przy czynnościach urzędowych, przepisanych w § 90 ma Sąd zbadać przez zasięgnięcie potwierdzenia Urzędu górniczego okręgowego, czy utworzyć się mające pole naftowe tworzy samo dla siebie kopalnię żywic ziemnych lub też czy jest tylko częścią składową kopalni żywic ziemnych, złożonej z kilku pól naftowych. W ostatnim wypadku względem pól naftowych w związku ze sobą będących nastąpi urzędowanie przepisane w § 12 ustęp 1.

W ten sam sposób postępować należy względem pól naftowych, które z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy już istnieją w księdze naftowej (§ 24 ustawy państwowej z 9 stycznia 1907).

§ 92.

Względem wykazów księgi naftowej, utworzonych podług § 90 mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 8 o obowiązku przedłożenia planu sytuacyjnego i podania nazwy pola naftowego. Jeżeli uprawniony do wydobywania nie przedłoży potrzebnego planu sytuacyjnego, natenczas ma się o niego postarać Sąd na koszt uprawnionego do wydobywania.

§ 93.

Według § 25 ustawy z 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, są w postępowaniu podług § 90 niniejszej ustawy krajowej, wolne od stempla i opłat podania, protokoły, załączniki, wygotowania urzędowe i wpisy do księgi gruntowej, tudzież umowy stron co do przemiany hipoteki kaucyjnej na ciężar rzeczowy, o ile one są przeznaczone tylko do przeprowadzenia tego postępowania. Korespondencye w tem postępowaniu w stosunkach między Sądami a interesowanemi stronami, wolne są od opłaty pocztowej.

§ 94.

Prawo wydobywania minerałów żywicznych, wpisane do ksiąg gruntowych przed wejściem w życie niniejszej ustawy, uważać należy pod względem pozbywania i obciążenia, także przed utworzeniem wykazu pola naftowego (§ 90), jako samoistny przedmiot majątkowy z prawnym przymiotem rzeczy nieruchomej (§ 2 ostatni ustęp).

Co do egzekucyi na prawa, o których jest mowa w poprzednim ustępie, obowiązuje postanowienie § 23 (§ 26 ustawy państwowej z 9. stycznia 1907).

XI. Postanowienia końcowe.

§ 95.

Ta ustawa wchodzi w życie w dniu jej ogłoszenia, o ile nie zawiera postanowień, przejętych z ustawy z 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71 i 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7.

Z tym dniem tracą moc obowiązującą postanowienia ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 ex 1886, z jedynym wyjątkiem, w ostatnim ustępie § 31 tej ustawy oznaczonym.

§ 96.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 22. marca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Klein w. r. **Korytowski** w. r.

Bienerth w. r. **Ebenhoch** w. r.

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z 10. kwietnia 1908, L. 3408/07, dotyczące utworzenia „Stowarzyszenia górniczego dla galicyjskich c. k. Salin".

Ze względu na to, że Stowarzyszenie górnicze dla zachodnio-galicyjskich c. k. Salin, które utworzyć się miało dla c. k. kopalń soli w Wieliczce i Bochni na podstawie tutejszego zarządzenia z 31. lipca 1906, L. 3132/05 (vide obwieszczenie w Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 117) nie mogło się ukonstytuować, ponieważ zastosowanie się do § 6 ustawy z 14. sierpnia 1896, Dz. u. p. Nr. 156, było niemożliwe, przeto zarządza się niniejszem na zasadzie

§ 1 powołanej ustawy przydzielenie c. k. kopalń soli w Wieliczce i Bochni wraz z zakładami i urządzeniami służącymi do produkcyi soli a podlegającymi nadzorowi c. k. Władz górniczych do „Stowarzyszenia górniczego dla wschodnio-galicyjskich c. k. Salin“ z siedzibą w Kałuszu, utworzonego tutejszem zarządzeniem z 31. lipca 1906, L. 2640 (vide obwieszczenie w Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 118).

To uzupełnione stowarzyszenie górnicze ma zatem obejmować wszystkie galicyjskie c. k. saliny, t. j. kopalnie soli i warzelnie soli wraz ze zakładami i urządzeniami służącemi do wytwarzania soli, a podlegającymi nadzorowi c. k. Władz górniczych, a to c. k. Skarb salinarny jako właściciela salin istniejących w Wieliczce, Bochni, Lacku, Drohobyczu, Stebniku, Bolechowie, Dolinie, Kałuszu, Delatynie, Łanczynie i Kosowie i wszystkich przy dotyczących kopalniach względnie warzelniach i przynależnych zakładach i urządzeniach zatrudnionych robotników.

Odtąd stowarzyszenie to ma nosić nazwę: „Stowarzyszenie górnicze dla galicyjskich c. k. Salin“, a siedzibę jego ustanawia się w Bochni.

Ze względu na tę ostatnią okoliczność będzie to stowarzyszenie pozostawać pod nadzorem c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie, który odnośną czynność wykonywać będzie w porozumieniu z c. k. Urzędami górniczymi okręgowymi w Drohobyczu i Stanisławowie.

Kraków, dnia 10. kwietnia 1908.

C. k. Starosta górniczy:
Dr. Edmund Riel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 29. maja 1908. **Część XIII.**

Nr. 63.

U s t a w a

z dnia 7. marca 1908, o zezwoleniu gminie Gwoździec (powiat Kołomyja) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Gwoździec zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu, którego zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 14 koron.
2. Od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, śliwowicy, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 koron.
3. Od jednego hektolitra piwa po 2 koron.
4. Od jednego hektolitra miodu po 12 koron.
5. Od jednego litra maliniaku i wiśniaku po 20 hal.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Gwoździec.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Gwoździcu a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Gwoździcu.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. marca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 64.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. marca 1908 L. IX. 869/27 (4), o uznaniu XXXI. rewiru rybackiego za własny Zdzisława hr. Tarnowskiego w Dzikowie.

Ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1906 Nr. 88 na str. 238, a dokonany Edyktem Namiestnictwa z dnia 29. maja 1895 L. 41.560 podział dorzecza Wisły na rewiry rybackie zmienia się jak następuje:

XXXI. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od Granicy między gminami Kajmów i Miechocin do granicy między gminami Wielowieś i Kosmierzów w obrębie gmin i obszarów dworskich Miechocin, Tarnobrzeg, Dzików, Zakrzów, Sielec i Wielowieś, uznaje się za rewir własny Zdzisława hr. Tarnowskiego w Dzikowie.

Za c. k. Namiestnika:
Kleeberg w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. kwietnia 1908 L. 24.880, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Sokal-Tartaków-Perespa tudzież Sokal-Uhrynów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Sokalu na lat 5: a) koncesyę z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Tartaków-Perespa; b) koncesyę z dnia 30. marca 1902 (Dz. u. kr. Nr. 31)

do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów a to w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 66.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. kwietnia 1908 L. 37.630, w sprawie zezwolenia gminie Brzesko na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina, moszczu i jabłecznika.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Brzesko na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina, moszczu i jabłecznika na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1908 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 17. czerwca 1908. **Część XIV.**

Nr. 67.

U s t a w a

z dnia 23. kwietnia 1908, o zezwoleniu Reprezentacyi powiatowej w Horodence na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 120.000 kor. na budowę szpitala w Horodence.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Horodence zezwala się w myśl postanowień § 24 ust. o Repr. pow. z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21, na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 120.000 kor. (sto dwadzieścia tysięcy koron).

Art. II.

Zrealizowanie pożyczki nastąpić może za osobnem zezwoleniem Wydziału krajowego.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. kwietnia 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 68.

Ustawa

z dnia 6. kwietnia 1908, o regulacyi potoku Rudawy z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya potoku Rudawy od mostu w Woli justowskiej do mostu drogowego w Dulowy z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1906, który preliminuje koszta budowy na 3,600.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa, w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Fundusz regulacyjny ma być utworzony:

a) z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów w kwocie 1,620.000 koron;

b) z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl § 6 ust. 2 i § 4 ust. 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów, w maksymalnej kwocie 1,620.000 koron;

c) z datków interesowanych powiatów w wysokości dziesięciu procent preliminowanych kosztów, a mianowicie z datku powiatu Krakowskiego w kwocie 202.500 koron i z datku powiatu Chrzanowskiego w kwocie 157.500 koron.

Powiatom konkurującym zastrzega się prawo ściągnięcia przypadających na nie datków konkurencyjnych od właścicieli nieruchomości i zakładów, które od wylewów mają być ochronione, a to po myśli § 66 ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, według wartości tych nieruchomości i zakładów.

Jeżeli po ukończeniu robót objętych projektem okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności datków kraju, państwa i powiatów oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. Z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów;

2. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoku Rudawy i dopływów;

3. z corocznych datków kraju, tudzież powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i powiatów na konserwacyę i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa po skończeniu budowy.

§ 6.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której podobnie jak reprezentacyom powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego przyznany zostanie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 6. kwietnia 1908.

Franciszek Józef w. r.

Dr. Ebenhoch w. r.

Nr. 69.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 1. czerwca 1908 L. 64.684, którem ogłasza się w porozumieniu w Wydziałem krajowym na podstawie upoważnienia c. k. Ministerstwa rolnictwa z 7. maja 1908 L. 13.690, zmiany §§ 3 i 5 rozporządzenia wykonawczego do ustawy z 25. maja 1906 Dz. u. kr. Nr. 89, o regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami, ogłoszonego obwieszczeniem z 10. września 1906 L. 118.013, Dz. u. kr. Nr. 137.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

§§ 3 i 5 tego rozporządzenia w ich dotyczczasowem brzmieniu uchyla się, a mają one brzmieć jak następuje:

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwanaście i trwać ma od roku 1906 do roku 1917. W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na rzece Wereszycy i dopływach w § 2 wymienionych.

§ 5.

Oznaczony w § 3 ustawy z dnia 25. maja 1906 Dz. u. kr. Nr. 89, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 816.000 K w dwunastu ratach rocznych, a mianowicie w latach 1906 do 1908 i w roku 1917 po 40.800 K, a w latach 1909 do 1916 po 81.600 K;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 816.000 K w dwunastu ratach rocznych, a mianowicie w latach 1906 do 1908 i w roku 1917 po 40.800 K a w latach 1909 do 1916 po 81.600 K;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 408.000 K w dwunastu ratach rocznych, a mianowicie w latach 1906 do 1908 i w roku 1917 po 20.400 K a w latach 1909 do 1916 po 40.800 K.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej przypadające na członków prestacye, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

Nr. 70.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. maja 1908 L. IX. 726/28 (14), o uznaniu VI. rewiru Dunajca za własny Stanisława Drohojowskiego w Czorsztynie.

Ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1906 Nr. 88 na str. 222 a dokonany edyktem Namiestnictwa z 28. grudnia 1894 L. 99.034 podział dorzecza Dunajca na rewiry rybackie zmienia się jak następuje:

VI. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy gmin Maniowy i Czorsztyn do ujścia Pieńskiego potoku w Pieninach w obrębie gmin: Czorsztyn, Sromowce wyżne i Sromowce niżne uznaje się za własny rewir Stanisława Drohojowskiego w Czorsztynie.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 6. czerwca 1908 L. 72.444, tyczące się ustanowienia stacyj kolejowych Dąbrowa i Szczucin, stałemi stacyami dla ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Na podstawie § 10 ustawy z 29. lutego 1880 r., Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 14, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Krakowie, ustanawia na linii Tarnów-Szczucin stacye Dąbrowa i Szczucin stałemi stacyami do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 L. 92.582, (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie to wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej".

Z c. k. Namiestnictwa.

Nr. 72.

Ustawa

z dnia 26. maja 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie król. stołecznego miasta Krakowa za zaciągnięcie za poręką kraju Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem pożyczki w sumie 23,600.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Upoważnia się gminę król. stołecznego miasta Krakowa do zaciągnięcia w drodze emisyi 4% obligacyi komunalnych, pożyczki do wysokości 23,600.000 koron, spłacalnej najpóźniej w ciągu lat 60, a to na cele wymienione szczegółowo w art. II. tej ustawy z zachowaniem przepisów zawartych w artykule III. i IV. tejże ustawy.

Art. II.

Z funduszu uzyskać się mającego w sposób ustanowiony w Art. I. mają być pokryte następujące wydatki:

1. na zakupno i urządzenie gruntów pofortyfikacyjnych, tudzież na kupno innych gruntów, wreszcie na osuszenie błoni miejskich 2,350.000 koron;

2. na zakupno młynów królewskich i młynówki Rudawy oraz na uregulowanie Rudawy 300.000 koron;

3. na rozszerzenie gazowni miejskiej i zupełną spłatę reszty na zakupno tejże gazowni zaciągniętej w r. 1886 pożyczki w austryackiem Towarzystwie kredytowem ziemskiem 1,328.111 koron 54 h;

4. na rozszerzenie elektrowni miejskiej 1,900.000 koron;

5. na budowę i urządzenie zakładu czyszczenia miasta i na rozszerzenie strażnicy pożarnej 1,000.000 koron;

6. na budowę skrzydła gmachu Magistratu 100.000 koron;

7. na budowę szpitala epidemicznego, zakładu desinfekcyjnego i aresztów miejskich 400.000 koron;

8. na budowę domów robotniczych 250.000 koron;

9. na bruki i uporządkowanie ulic 700.000 koron;

10. na uzupełnienie sieci kanałów miejskich 500.000 koron;

11. na zupełną spłatę pożyczek miejskich a to:

a) na spłatę reszty pożyczki zaciągniętej w r. 1892 w czeskiej Kasie oszczędności w Pradze na inwestycye miejskie 2,711.818 K 68 h;

b) na spłatę reszty pożyczki zaciągniętej w r. 1900 w Banku krajowym na budowę wodociągu miejskiego 3,395.366 K 76 h;

c) na spłatę reszty pożyczki zaciągniętej w r. 1903 w Kasie oszczędności miasta Krakowa na kupno realności L. 155 Dz. III. 173.138 K 96 h;

d) na spłatę reszty pożyczki zaciągniętej w r. 1904 w Kasie oszczędności miasta Krakowa na kupno realności L. 147 i 157 Dz. I. 177.780 K 28 h;

e) na spłatę ciężącej na realności L. 147 i 157 Dz. I. reszty pożyczki hipotecznej Banku krajowego we Lwowie 134.608 K 18 h;

f) na spłatę reszty pożyczek zaciągniętych w r. 1904 na inwestycye miejskie i konwersyę długów miasta w sumie łącznej 8,100.000 koron w centralnym Banku czeskich kas oszczędności w Pradze i w Kasie oszczędności miasta Krakowa 6,926.760 K 01 h;

12. na pokrycie dalszych z przeprowadzeniem inwestycyi miejskich i zrealizowaniem pożyczki połączonych wkładów i wydatków 1,252.415 K 59 h.

Art. III.

Wykonanie wymienionych w Art. II. inwestycyi i operacyi, jakoteż emisya potrzebnych na cele rzeczone kwot pożyczkowych, nastąpić ma stopniowo i na podstawie specyalnej dla każdej sprawy uchwały Rady miejskiej, zatwierdzonej przez Wydział krajowy.

W sprawach tych uchwała Rady miejskiej, aby miała ważność, musi być powziętą w komplecie wymaganym podług § 67 statutu miasta Krakowa z dnia 6. października 1901 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 108, i to po wysłuchaniu wniosków odpowiednich sekcyi i po rozpoznaniu szczegółowych projektów, planów i kosztorysów.

Sposób użycia każdej częściowej pożyczki ma być wykazywany Wydziałowi krajowemu.

Art. IV.

Jeżeliby wskutek uchwały Rady miejskiej lub z powodu odmówienia przez Wydział krajowy zatwierdzenia dotyczących uchwał Rady miejskiej, wykonanie którejkolwiek z wymienionych w Art. II. inwestycyi, tudzież konwersya którejkolwiek z wymienionych pod 3., tudzież pod 11. lit. a) do f) pożyczek nie przyszły do skutku, należy potrącić przeznaczoną na to kwotę z ogólnej sumy pożyczki.

Art. V.

Za pożyczkę niniejszą w sumie 23,600.000 K poręcza kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. VI.

Raty amortyzacyjne od tej pożyczki obowiązaną jest Rada król. stołecznego miasta Krakowa przez cały czas okresu umorzenia wstawiać do budżetu i obowiązaną jest przy uchwaleniu budżetu uchwalić stosowne środki pokrycia niedoboru budżetowego. Gdyby Rada miejska tego obowiązku nie dopełniła, Wydział krajowy wstawi raty amortyzacyjne od niniejszej pożyczki w budżet gminy miasta Krakowa i nałoży stosowne dodatki gminne do podatków na pokrycie pożyczkowych rat amortyzacyjnych, względnie na pokrycie niedoboru budżetowego.

Budżet przez Radę miejską uchwalony (§ 60 ustęp 20 statutu miasta Krakowa w brzmieniu ustawy z 12. kwietnia 1905 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 70), przedłoży Magistrat król. stoł. miasta Krakowa Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 15. grudnia.

Zamknięcie rachunków z ubiegłego roku, przez Radę miejską sprawdzone i przyjęte, przedłoży Magistrat Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 1. września.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 26 maja 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 8. lipca 1908. **Część XV.**

Nr. 73.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z 6. maja 1908 L. 55.285, o spoczynku niedzielnym w aptekach publicznych.

Na podstawie § 8 ustawy z 18. grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 z roku 1907, normującej sprawy zawodu aptekarskiego, wydaje c. k. Namiestnictwo następujące zarządzenia o spoczynku niedzielnym w aptekach publicznych:

1. Jeżeli w miejscowości istnieje tylko jedna apteka, w której prócz odpowiedzialnego kierownika niema innego pomocnika uprawnionego do samodzielnego wydawania leków, wolno kierownikowi apteki, za zezwoleniem bezpośrednio przełożonej władzy politycznej w niedzielę po południu, w czasie, w którym zazwyczaj jest najmniejszy ruch w aptece, wydalić się z niej dla wypoczynku w samem miejscu siedziby, lub tegoż najbliższej okolicy.

W takim razie musi pozostać w aptece zaufania godna osoba, którą mogłaby odbierać zlecenia stron, jako też recepty w tym czasie napływające, pouczać strony o terminie powrotu aptekarza, postarać się, w razie nagłej potrzeby o jego powrót, a ewentualnie umożliwić lekarzowi bezpośrednie pobranie leku w razie nagłego zapotrzebowania.

W każdym razie wolno aptekarzowi wydalać się w takich przypadkach po za miejsce siedziby tylko o tyle, by w razie potrzeby mógł w najkrótszym czasie i to najdalej do jednej godziny napowrót w aptece się jawić, w celu wydania nagle zapotrzebowanego leku.

2. Jeżeli w miejscowości istnieje tylko jedna apteka zatrudniająca prócz odpowiedzialnego kierownika jednego pomocnika uprawnionego do samodzielnego wydawania leków, wolno pod takimi samymi warunkami aptekarzowi korzystać z ulgi w punkcie 1 niniejszego rozporządzenia określonej.

O ileby kierownik takiej apteki nie chciał korzystać z tej ulgi, winien w każdym razie rozłożyć służbę w ten sposób, by pomocnik w każdą drugą

niedzielę był wolnym od pracy w aptece od godziny 8 rano, do godziny 8 rano dnia następnego.

3. Jeżeli w miejscowości istnieje jedna apteka zatrudniająca prócz odpowiedzialnego kierownika dwóch, lub więcej pomocników uprawnionych do samodzielnego wydawania leków, jako też, jeżeli w miejscowości istnieją dwie lub więcej aptek, ma być służba w ten sposób rozdzieloną, by każdy ze współpracowników był w każdą drugą niedzielę wolnym od zajęć w aptece w czasie od 8 rano do godziny 8 rano dnia następnego.

4. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile po myśli § 67 ustawy z 18. grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 z roku 1907, nie podpadają pod kompetencyę c. k. Sądów, będą karane na podstawie § 41 przytoczonej ustawy.

5. Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 15. lipca 1908. **Część XVI.**

Nr. 74

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. maja 1908, w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Łonie do okręgu sądu powiatowego Przemyślany i sądu obwodowego Brzeżany w Galicyi wschodniej

Na podstawie ustaw z dnia 11. czerwca 1868 Dz. u. p. Nr. 59 i z dnia 26. kwietnia 1873 Dz. u. p. Nr. 62, wydziela się gminę i obszar dworski Łonie z okręgu sądu powiatowego Gliniany i sądu obwodowego Złoczów i przydziela się do okręgu sądu powiatowego Przemyślany i sądu obwodowego Brzeżany.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1908.

Klein w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 5. sierpnia 1908. **Część XVII.**

Nr. 75.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 26. czerwca 1908 L. 65.415, w sprawie zezwolenia na transportowanie opodatkowanego cukru i oleju mineralnego w obrocie między krajami korony węgierskiej względnie Bośnią i Hercegowiną a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa na gościńcu Szepes-Ófalu przez Ó-Major do Sub-Lechnitz względnie do Vörös-Klastrom i na drodze dla pieszych z Sub-Lechnitz względnie Vörös-Klastrom przez Dunajec do Sromowiec niżnych.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z 4. czerwca 1908 L. 35.778, podaje się niniejszem odnośnie do tujejszego rozporządzenia z dnia 2. października 1905 L. 119.799 zawartego w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 116 z r. 1905 do wiadomości, że opodatkowany cukier i olej mineralny podlegający w obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa oznajmieniu w ilościach większych niż pięć względnie dwa kilogramy, wolno transportować na gościńcu prowadzącym z Szepes-Ófalu przez Ó-Major do Sub-Lechnitz względnie do Vörös-Klastrom i na drodze dla pieszych z Sub-Lechnitz względnie Vörös-Klastrom przez Dunajec do Sromowiec niżnych.

Dozorowanie gościńca z Szepes-Ófalu do Sub-Lechnitz względnie Vörös-Klastrom tudzież drogi dla pieszych z tych miejsc aż do brzegu Dunajca poruczone jest król. węgierskiemu oddziałowi straży skarbowej w Szepes-Ófalu.

Najbliżej położonym oddziałem galicyjskim jest oddział straży skarbowej w Krościenku.

Lwów, dnia 26. czerwca 1908.

Prokopowicz w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. czerwca 1908 L. 61.132, w sprawie zezwolenia gminie Stryj na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Stryj na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat 5 począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 77.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. lipca 1908 L. 11.583/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w III. kwartale 1908.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. lipca b. r. zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego w sprawie dalszego poboru w III. kwartale 1908 dodatków do podatków w dotychczasowej wysokości, pod warunkami, unormowanymi Najwyższem postanowieniem z 1. lipca 1898 i z zastrzeżeniem definitywnego oznaczenia krajowych dodatków do podatków na rok 1908 na podstawie przez Sejm uchwalić się mającego budżetu krajowego.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatku od domów wolnych od podatków po 72 h od każdej korony całej przypisanej należytości podatkowej państwowej;

2. dodatek do podatków bezpośrednich osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 z wyjątkiem podatku oso-

bisto-dochodowego po 78 hal. od każdej korony całej przypisanej należytości podatkowej państwowej nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. u. p. Nr. 220.

3. W mieście Krakowie tudzież w powiatach politycznych Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków, wymienionych powyżej w ustępie 1. w wysokości 64 h, zaś od podatków wymienionych powyżej w ustępie 2. w wysokości 70 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości podatkowej państwowej.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. lipca 1908 L. W. 68.974, w sprawie zezwolenia gminie Dolina na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Dolina na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku przyzwolony pierwotnie ustawą z 25. kwietnia 1883 Dz. u. kr. Nr. 51, a po raz ostatni przedłużony do końca roku 1908 rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 24. listopada 1903 Dz. u. kr. Nr. 117 w wysokości oznaczonej w tem rozporządzeniu a to co do piwa tylko na rok 1909, zaś co do napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku na czas dwu lat t. j. od 1. stycznia 1909 do końca grudnia 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 29. sierpnia 1908. **Część XVIII.**

Nr. 79.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 3. sierpnia 1908 L. 12.270/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 14. lipca 1908 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 27. lutego 1907, o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Czortkowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie zezwala się pobierać w roku 1907 dodatki powiatowe w wysokości 46% od państwowych podatków bezpośrednich; z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 80.

Ustawa

z dnia 19. lipca 1908 L. 27.220, o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Bochni połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Każdy właściciel położonego w obrębie gminy miasta Bochni domu obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy, lub dotyczącym placu, połączyć dom swój z rzeczonym wodociągiem.

Połączenie domów z wodociągiem nastąpić ma podług przepisów regulaminu technicznego (§ 11) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie, w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§ 2.

Właściciel domu ponosi koszta połączenia od granicy swej posiadłości i koszta wewnętrznego urządzenia.

Koszta doprowadzenia wody do wspomnianej wyżej granicy ponosi gmina.

§ 3.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu dwóch lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy, lub odnośnym placu.

Jeśli właściciel nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina wykonać je na jego koszt i niebezpieczeństwo.

Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociągu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§ 4.

W wypadkach na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności, gdy koszta połączenia w stosunku do wartości domu będą za wysokie, może Rada miejska uwolnić od obowiązku w § 1 określonego, jeśli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę jest zapewnione, czy to z powodu blizkości studni publicznej, czy też w inny sposób.

Przeciw odmownej uchwale Rady rekurs jest niedopuszczalny.

Na żądanie właścicieli i po zbadaniu stosunków miejscowych, może Rada miejska również zezwolić na urządzenie kosztem właścicieli i dla zakładów przemysłowych lub kolonij robotniczych, położonych w obrębie gminy, stosownej liczby studzien wodociągowych, zamiast połączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim.

§ 5.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem wodociągu miejskiego, jego utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt, licząc od dnia oddania wodociągu na użytek publiczny, podatku gminnego aż do wysokości pięciu procentów (5%) zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

§ 6.

Za używanie wody z wodociągu miejskiego może gmina pobierać opłaty według taryfy wydać się mającej (§ 11).

§ 7.

W granicach zakreślonych w § 5 i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§ 6) ma Rada miejska corocznie ustanowić wysokość gminnego podatku od czynszów najmu.

§ 8.

Podatek gminny (§ 5) i opłaty za używanie wody (§ 6) ponosić mają lokatorowie, względnie używający wody.

Za podatek gminny odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności, z prawem regresu do swych lokatorów.

Opłaty zaś za używanie wody (§ 6) ściągane będą wprost od pobierających wodę.

Sposób uiszczania tych należytości określi regulamin (§ 11).

§ 9.

Podatek gminny i opłaty (§ 8) ściągane będą w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§ 10.

Odpisanie rządowego podatku domowo-czynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§ 5).

§ 11.

Regulamin techniczny (§ 1), taryfę opłat (§ 6), sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§ 8) i wogóle rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy uchwali Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak do ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu, taryfy lub wogóle rozporządzenia wykonawczego.

§ 12.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 13.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Bad Ischl, dnia 19. lipca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 81.

U s t a w a

z dnia 19. lipca 1908 L. 27.220, o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Bochni wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi i zezwalająca gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Bochni obowiązany jest na wezwanie Magistratu odpływ ścieków z opadów atmosferycznych ze swej

realności połączyć zapomocą kanału domowego z publicznym kanałem miejskim, do odprowadzania opadów atmosferycznych przeznaczonym, jak również obowiązanym jest połączyć zapomocą osobnego kanału domowego odpływ wody użytkowej i nieczystości z publicznym kanałem miejskim, na ten cel osobno zbudowanym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

§ 2.

Koszta budowy kanałów domowych aż do 10 metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów publicznych okazała się potrzeba poprowadzenia kanałów domowych przez obcy grunt lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązany jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanałów domowych na swej realności. Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanałów domowych ponosi obowiązany do budowy tychże kanałów domowych właściciel domu, a to w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu. Jeżeli jednak budowa kanałów przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, koszta i odszkodowanie ponosi gmina.

§ 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowych kanałów ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeżeli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl § 1 wezwania, natenczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z 28. kwietnia 1882 Dz. u. kr. Nr. 77.

§ 4.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem kanalizacyi miejskiej, jej utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt od dnia oddania kanałów na użytek publiczny, podatku gminnego w wysokości 1% zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

Powyższy podatek gminny mają uiszczać właściciele domów, położonych przy tej ulicy publicznej lub przy tym placu publicznym, gdzie kanał został oddany na użytek publiczny.

Od domów, które później powstaną, jak również od domów, obok których kanał publiczny dopiero później będzie oddany do publicznego użytku, należy pobierać rzeczony podatek gminny tylko do końca powyższego pięćdziesięcioletniego czasokresu.

§ 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§ 6.

Podatek gminny (§ 4) ściągany będzie w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§ 7.

Odpisanie rządowego podatku domowo-czynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§ 4).

§ 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 9.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Bad Ischl, dnia 19. lipca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 8. lipca 1908 L. 69.045, o opustach w podatkach bezpośrednich.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 i roz-

porządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 12. czerwca 1908, L. 42.104, należą się w roku 1908 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%,

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków czasowo uwolnionych od podatku domowego, opust w wysokości 12·5%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego została zniżona na rok 1908 podobnie, jak za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę — 36,632.889 K 26 h.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, wymienionych w § 100 ustęp 1. i 5. powołanej ustawy, ma być przypisany i pobierany w roku 1908 tak jak w roku ubiegłym w wysokości 10%.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na odnośne podatki.

Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić, poda każdy Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 8. lipca 1908.

Nr. 83.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. lipca 1908 L. 72.648, w sprawie zezwolenia gminie Nadwórna na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Nadwórna na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1909 do końca r. 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 84.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. maja 1908 L. 49.571, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Kolbuszowa-Sokołów i Kolbuszowa-Sędziszów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Kolbuszowej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 4. września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89) do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Kolbuszowa-Sokołów i Kolbuszowa-Sędziszów, w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. maja 1908 L. 48.915, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Cieszanowie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 48) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dachnów-Lubaczów, w wysokości i pod warukami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. maja 1908 L. 47.618, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża ponownie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 20. maja 1892 (Dz. u. kr. Nr. 33), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku przy drodze powiatowej Jabłonków-Busk-Rakobuty, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 87.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1908 L. 59.446, w sprawie przedłużenia gminie miasta Stanisławowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Stanisławowa na lat trzy koncesyę z dnia 25. lipca 1905 (Dz. u. kr. Nr. 96), do pobierania opłat myta kopytkowego, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 88.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1908 L. 68.950, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Trembowli koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Trembowli na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 48), do pobierania opłat myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów na jednej stacyi w Zieleńcu, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 89.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. sierpnia 1908 L. 76.579, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej na drodze gminnej I. kl. Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Wieliczce na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej na drodze gminnej I. kl. Czasław-Wiśniowa-Wierzbanowa, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 90.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. sierpnia 1908 L. 73.533, w sprawie zezwolenia gminie Rymanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rymanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, w wysokości oznaczonej w ustawie z 20. czerwca 1898, Dz. u. kr. Nr. 52, do końca r. 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 91.

Ustawa

z dnia 3. czerwca 1908, zmieniająca ustęp A/1 § 2 ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, o regulacyi rzek wykonać się mającej w myśl § 5 ustępu 1 ustawy z dnia 11. czerwca 1901, Dz. p. p. Nr. 66, w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Ustęp A/1 § 2 ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, zostaje uchylony w dotychczasowem brzmieniu i ma opiewać, jak następuje:
„A/1 Skawa od Jordanowa do ujścia do Wisły“.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa.

Wiedeń, dnia 3. czerwca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Fiedler w. r. **Ebenhoch** w. r.

Nr. 92.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. sierpnia 1908 L. 75.759, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żółkwi.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żółkwi dla dorosłych na 1 K 36 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 68 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1908 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 14. września 1908. **Część XIX.**

Nr. 93.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. sierpnia 1908 L. VII/a 73.927, którem się ogłasza prowizoryczny regulamin portowy dla portu komunikacyjnego i zimowego w Nadbrzeziu, zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo handlu reskryptem z dnia 29. maja 1908 L. 38.862 ex 1907.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Prowizoryczny regulamin portowy

dla portu komunikacyjnego i zimowego w Nadbrzeziu.

§ 1.

Przeznaczenie portu.

Port nad Wisłą w Nadbrzeziu ma służyć:

a) jako schronisko i port zimowy dla statków c. k. Zarządu budownictwa wodnego,

b) jako port komunikacyjny do przeładowywania towarów z parostatków na kolej, względnie odwrotnie, oraz do przeładowywania towarów z wozów zwykłych na statki i odwrotnie,

c) jako port ochronny i zimowy dla prywatnych statków o ile miejsce w basenie portowym na to pozwala.

§ 2.

Podział portu.

Zachodnia połowa portu (po prawej stronie od wjazdu) wraz z warstatem i wyciągiem dla statków jest przeznaczona dla parku statków zarządu budownictwa wodnego.

Przeładowywanie towarów ze statków do wagonów kolejowych i odwrotnie ma się odbywać wyłącznie we wschodniej połowie portu (położonej po lewej stronie wjazdu portowego).

Przeładowywanie towarów ze statków na zwykłe wozy i odwrotnie ma się odbywać na czołowej (południowej) stronie części portu.

Do przeładowywania towarów przeznaczona wschodnia połowa portu składa się z 2 części, — z niższej platformy, która może być używaną także przy średnim stanie wody — i z wyższej platformy, której nawet najwyższe wody nie mogą zalewać.

Na obu platformach są tory kolejowe, magazyny, przeładownie, place składowe tudzież przyrządy potrzebne do przeładowywania towarów.

§ 3.

Nadzór portu.

Przestrzeganie regulaminu portowego i czuwanie nad zastosowaniem przepisów portowych jest obowiązkiem ustanowionego w tym celu c. k. Zarządcy portu, który przy wykonywaniu służby w przepisanym mundurze służbowym ma być uważany za straż publiczną.

Do jego zarządzeń tyczących się wykonywania służby należy się bezzwłocznie zastosować i przytem okazywać mu poszanowanie, winne jego charakterowi służbowemu.

W razie niebezpieczeństwa zwłoki służy Zarządcy portu prawo wydania wszelkich zarządzeń w porcie bezwarunkowo koniecznych.

Nadzór i wykonywanie służby przy przesuwaniu wagonów oraz zamówienie wagonów i prowadzenie całej komercyalnej służby należy do ustanowionego w tym celu organu c. k. kolei państwowej.

§ 4.

Używanie portu.

Wszystkie krajowe i zagraniczne statki będą dopuszczone do portu, o ile miejsce na to pozwala.

Tratwom wzbroniony jest wjazd do portu.

Materye łatwo zapalne i wybuchowe winne być usunięte ze statków przed wpłynięciem do portu; jedynie tylko materye potrzebne do oświetlania statków mogą na nich pozostać.

§ 5.

Wjazd i wyjazd statków z portu.

Wjazd statków do portu lub wyjazd ich z portu jest dozwolony tylko podczas dnia t. j. 30 minut przed wschodem słońca do 30 minut po zachodzie słońca.

Eraryalne statki mogą w razie potrzeby także prędzej lub później wjeżdżać lub wyjeżdżać.

Statkom nie wolno wjeżdzać do portu, jeżeli na maszcie, przy wjeździe do basenu portowego wywieszony jest balon, pomalowany czerwono-biało. Natomiast wtedy tylko wolno wyjeżdżać z basenu portowego.

Spuszczenie balonu jest tylko wówczas dozwolone, gdy wyjeżdżający statek opuścił już kanał portowy.

Dla statków eraryalnych wjeżdżających lub wyjeżdżających ewentualnie podczas zmierzchu oznaczać będzie wolny wjazd do basenu portowego białe światło wywieszone na maszcie sygnałowym.

Statki powinny zasadniczo unikać spotykania się w kanale wjazdowym.

Statki spotykające się przed wjazdem do portu lub w basenie portowym mają wymijać się na prawo. Wiosłowe lub żaglowe statki mają być holowane przez kanał wjazdowy barkasą portową. Kierownicy takich statków winni przed wjazdem do kanału portowego odnieść się z prośbą do zarządu portowego o holowanie zapomocą barkasy portowej.

§ 6.

Porządek przybijania statków i wyładowania towarów.

Porządek wjazdu do portu i przybijania do miejsc wyładowywania oraz wyładowywanie towarów ma następywać w miarę zgłoszenia statków. Zarządca portu ma porządek ten regulować.

Zarządcy portu przysługuje prawo zarządzić w miarę potrzeby przestawienie statku już umocowanego na inne miejsce.

§ 7.

Umocowanie statków.

Załoga statku obowiązaną jest statek swój silnie przytwierdzić linami i łańcuchami do pierścieni żelaznych, umieszczonych na murach portowych.

Każdy kierownik statku jest obowiązany zezwolić na przeciągnięcie lin i łańcuchów sąsiedniego statku przez statek lub na umocowanie się sąsiedniego statku do jego statku, wreszcie na urządzenie odpowiedniej i bezpiecznej komunikacyi pomiędzy jego a sąsiednim statkiem.

Tak samo obowiązany jest każdy kierownik statku zezwolić na konieczną komunikacyę przez swój statek przy naładowaniu, jakoteż wyładowywaniu towarów.

§ 8.

Zachowanie się w porcie.

Zakazuje się zebrań hulaszczych, hałasowania, chodzenia z niezakrytem światłem, lub żarzącymi węglami oraz wszelkich czynności, któreby dla własnego lub obcego statku mogły spowodować niebezpieczeństwo. Zapalać i utrzymywać ogień i światło wolno, z wyjątkiem statków parowych, tylko na zamieszkałych statkach dla celów domowych i to jedynie za poprzedniem zezwoleniem Zarządcy portu.

W porcie nie wolno się kąpać i ryb łowić. Obcym łodziom nie wolno jeździć po basenie portowym.

Przedmiotów, które zanieczyszczają wodę w basenie portowym, lub które mogą utrudnić jazdę w basenie portowym — jak popiół, śmiecie i t. p., nie wolno wrzucać do basenu portowego.

Wszelkiego rodzaju odpadki śmieci, odpadki z kuchni i t. p., należy zbierać w ciągu dnia do naczyń dobrze się zamykających, poczem załoga statku ma je wyrzucać w sposób oznaczony przez Zarządcę portu.

Wychodków, które wprost do wody uchodzą — nie wolno w porcie używać.

Ludzkie odchody mają być zbierane w dobrze zamkniętych naczyniach ustawionych na każdym statku i wyrzucane do dołów kloacznych, przeznaczonych na ten cel przez Zarządcę portu.

Użycie wody z basenu portowego do picia lub gotowania jest niedozwolone.

§ 9.

Zachowanie się w razie pożaru.

W razie wybuchu pożaru w porcie lub na którymkolwiek statku jest cały w porcie obecny personal obowiązany do niesienia pomocy i ma się stosować do zarządzeń Zarządcy portu.

Zagrożone w razie pożaru statki mają być usunięte i przygotowane do zabrania przedmiotów ratowanych.

Tak samo należy jak najspieszniej usunąć z rejonu pożarowego wagony kolejowe.

§ 10.

Nadzór nad statkami.

Właściciel każdego naładowanego lub nienaładowanego statku winien ustanowić na nim odpowiednią straż.

Zarządca portu jest upoważniony żądać od właściciela statku usunięcia nieodpowiedniej straży.

§ 11.

Wydobywanie lodu w porcie.

Wydobywanie lodu z basenu portowego do celów przemysłowych jest wogóle wzbronione, a może być zezwolone tylko na osobną prośbę u zarządu portu.

§ 12.

Obrębywanie lodu około statków oraz przerębywanie lodów w basenie portowym.

Lód około statku w porcie leżącym ma obrębywać załoga statku.

Do przerębywania lodu w basenie portowym może Zarządca portu używać załogi, znajdujących się w porcie statków. Za współudział w przerębywaniu lodu nie należy się wynagrodzenie.

§ 13.

Pobyt obcych osób i przyjmowanie ich w porcie.

Osobom nieuprawnionym nie wolno wchodzić do portu. Kierownikowi statku lub stróżowi tegoż nie wolno niepowołanych osób na pokładzie statku przyjmować w gościnę.

§ 14.

Oświetlenie portu.

W godzinach porannych i wieczornych należy port w miarę potrzeby oświetlać. Latarnie do oświetlenia portu niezbędnie potrzebne mają się świecić przez całą noc.

§ 15.

Pobyt statków w porcie.

W czasie okresu żeglugi statki nie mają prawa zatrzymywać sie w porcie po uskutecznieniu wyładowania lub naładowania towarów.

Dłuższy pobyt statków w porcie, które już wyładowały lub załadowały towar jest tylko w ważnych wypadkach (naprawy etc.) i to wyłącznie za poprzedniem zezwoleniem Zarządcy portu dozwolony.

W tym wypadku mają statki uiszczać wyższą należytość przewidzianą w § 16, pod c).

§ 16.

Należytości portowe.

Za podstawę wymiaru należytości za pobyt statków w porcie — z wyjątkiem parostatków — służy powierzchnia wody, zajęta przez statek.

Powierzchnię tę wymierza się według największej długości i szerokości statku.

Wysokość poborów:

a) Statki, które w czasie od dnia 15. listopada do dnia 15. marca do portu wjeżdżają i w tymże przezimować zamierzają, mają uiszczać za przezimowanie należytość w wysokości po 15 h za każdy m^2 zajętej przez nie powierzchni w basenie portowym. Parostatki opłacają łączną należytość w kwocie 50 koron;

b) Statki, które podczas okresu żeglugi t. j. od 16. marca do 14. listopada do portu bywają wstawiane mają opłacać należytość dzienną w wysokości 0·2 h za m^2 (dwie dziesiętne halerza za jeden metr kwadratowy) zajętej przestrzeni wody. Parostatki mają jednak uiszczać należytość ryczałtową dziennie w wysokości 50 h.

c) Statki, które wyładowały, lub załadowały towary, a mimo to z przyczyn w § 15 podanych pozostają w porcie, mają opłacać należytość dzienną w wysokości 1 halerza za m² zajętej powierzchni wody. Parostatki opłacają w tym wypadku należytość dzienną ryczałtową w wysokości 3 korony.

Eraryalne statki nie opłacają żadnej należytości, ani za przezimowanie, ani za pobyt w porcie podczas okresu żeglugi.

§ 17.

Cło i odnośna służba.

Obszar portowy i wszystkie do niego należące ubikacye, warstaty, magazyny — podpadają kontroli cłowej. Przepisy cłowego i monopolowego rozporządzenia z 11. lipca 1835 roku; o rewizyach mają zatem do nich zastosowanie.

Nadzór nad ruchem towarów w porcie, cłowo-urzędowa rewizya podróżnych i ich pakunków, jak również dotyczący nadzór statków i ich załóg należy do obowiązków c. k. urzędu cłowego, zaś zewnętrznych nadzór nad obszarem portowym do obowiązków c. k. Straży skarbowej.

Zakres działania urzędników cłowych, następnie urzędników i funkcyonaryuszów straży skarbowej co do nadzorowania do portu wjeżdżających lub wyjeżdżających statków lub też statków w porcie przebywających, określają postanowienia rozporządzenia cłowego i państwowo-monopolowego z 11. lipca 1835 roku.

§ 18.

Zażalenia.

Odwołanie przeciw zarządzeniom Zarządcy portu należy wnosić do c. k. Starostwa w Tarnobrzegu jako władzy politycznej I. instancyi.

§ 19.

Postanowienia policyjno-karne.

Przekroczenia tych przepisów karane będą, o ile do nich nie mają zastosowania postanowienia powszechnego kodeksu karnego, po myśli rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857 Dz. p. p. Nr. 198, przez właściwą władzę polityczną grzywną od 2 do 200 K, lub aresztem od 6 godzin do 14 dni.

Niezależnie od nałożonej kary może być kierownikowi statku, który uznany został winnym, odebrany na pewien czas lub na zawsze patent na

kierownika statku, jeżeli się władza przekona, że kierownik statku jest niezdolnym lub też, że jego pozostawienie nie da się pogodzić z porządkiem i bezpieczeństwem żeglugi.

O ile co do kierowników statków, względnie co do spedytorów, posiadających uprawnienie przemysłowe, z powodu poprzednich kilkakrotnych ukarań za nieprzestrzeganie przepisów, tyczących się wykonywania ich przemysłu może nastąpić odebranie uprawnienia przemysłowego, postanawiają przepisy ustawy przemysłowej.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 15. września 1908. Część XX.

Nr. 94.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 10. września 1908 L. 118.528, w sprawie obrotu świń wewnątrz kraju i wywozu tych zwierząt z kraju do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa.

A.

Obrót świń wszelkiej kategoryi wewnątrz kraju i wywóz świń rzeźnych do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa jest wolny, gdyż w ogólności nie podlega żadnym specyalnym ograniczeniom, lecz tylko właściwym postanowieniom ustawy o chorobach stadnych z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 35, oraz ustawy o zapobieganiu i tępieniu pomoru świń z 7. września 1905 Dz. p. p. Nr. 163, tudzież przepisom rozporządzeń wykonawczych z 12. kwietnia 1880 Dz. p. p. Nr. 36, wraz z dodatkami i z 6. listopada 1905 Dz. p. p. Nr. 164, względnie wydanem od czasu do czasu na tej podstawie zarządzeniom władz z powodu poszczególnych wypadków zarazy.

B.

Wywóz świń użytkowych i hodowlanych z Galicyi do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa dozwolony jest pod warunkami wymienionymi pod „C.“ punkt II. niniejszego obwieszczenia.

* * *

C.

Celem zapobieżenia zawlekaniu pomoru (zarazy) świń, względnie rozwlekaniu tej zarazy przez obrót świń i umożliwienia wywozu także nieroga-

cizny użytkowej i hodowlanej poza granice kraju, zarządza się na zasadzie § 2 ustawy o tępieniu pomoru wraz z rozporządzeniem wykonawczem, oraz reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 9. lipca 1907 L. 24.648/3446 co następuje:

I.

Wszystkie świnie w wieku ponad 4 tygodnie, jakoteż świnie młodsze jeżeli się je wyprowadza z miejsc pochodzenia wymienionych w dołączonym wykazie mają być oznaczone marką uszną systemu Dudzińskiego i utrzymywane w ewidencyi według instrukcyi wydanej reskryptem z 6. sierpnia b. r. L. 91.028 (Dz. u. kr. Nr. 97 ex 1907).

Skutkiem tego posiadacze świń w miejscowościach wymienionych w dołączonym wykazie obowiązani są:

1. zgłaszać w ciągu 48 godzin ustnie lub pisemnie prowadzącemu ewidencyę o każdym przybytku i ubytku w stanie nierogacizny, jakoteż o wszelkiej zamierzonej trwałej zmianie stanowiska świń;

2. oddawać mu paszporty, którymi były kryte świnie wprowadzone z innych miejscowości niemniej paszporty pobrane w miejscowej gminie, w razie, jeżeli świnie nimi kryte nazad do gminy wróciły, tudzież przypadkowo odpadłe jakoteż zużyte marki uszne;

3. być pomocnym prowadzącemu ewidencyę przy zakładaniu marek usznych a wreszcie

4. dozwolić jemu jakoteż kontrolującej żandarmeryi i organom politycznych władz na każde ich żądanie i w każdej chwili wstępu do wszystkich lokalności stajennych i udzielać im wyjaśnień o wszelkich stosunkach tyczących się stanu i pochodzenia świń.

Posiadaczowi świń nie wolno umieszczać innych cech i znaków dla celów prywatnych na tem uchu świni, na którem z urzędu ma być założona marka uszna.

Posiadacze świń jakoteż prowadzący kataster są osobiście odpowiedzialni za wszelkie nadużycia markami, za ich podrabianie, rozmyślne odjęcie lub psucie i t. d.

Marki do znaczenia świń są własnością skarbową i będą dostarczane kosztem Skarbu państwa.

Do legitymowania świń w miejscowościach wymienionych w dołączonym wykazie używane być mają blankiety paszportowe koloru zielonego, które gminy (obszary dworskie) nabywać będą w c. k. Starostwach w sposób dotychczasowy.

Gminy i obszary dworskie obowiązane są wykonywać względnie dopilnować wykonywania tych środków.

II.

Świnie użytkowe i hodowlane wolno wyprowadzać z Galicyi do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa:

a) z wolnych od zarazy gmin i obszarów dworskich wymienionych w dołączonym wykazie, jeżeli jest udowodnione:

α) że zwierzęta przeznaczone do wywozu przed wyprowadzeniem przebywały bez przerwy już jako poznaczone markami usznemi, względnie od urodzenia w jednej z miejscowości względnie powiecie, wymienionych we wspomnianym wykazie najmniej 40 dni, i że dotycząca miejscowość w ciągu tego czasu była wolną od pomoru;

β) że nierogacizna taka nie pochodzi z zakupna podczas krążenia (im Herumziehen), lecz — o ile właściciel nie wyprowadza jej wprost ze swej zagrody — nabytą została w miejscu pochodzenia świń przy ścisłem przestrzeganiu przepisów wyszczególnionych pod „C.“, punkt IV. niniejszego obwieszczenia, względnie na publicznym targu pozostającym pod dozorem lekarza weterynaryjnego i jeżeli zarówno miejscowość targowa jak i stacya kolejowa w której ma być nadaną, leżą w obrębie obszaru, gdzie obowiązuje znaczenie świń markami usznemi;

γ) że świnie pochodzą z powiatów politycznych, w których leży stacya nadawcza, lub z powiatów sąsiednich, a w razie pochodzenia z dalszych powiatów politycznych zaopatrzone będą paszportami, w których wiarygodność okoliczności wymienionych pod α) i β) potwierdzona będzie przez weterynarza urzędowego powiatu, z którego świnie pochodzą.

W obszarze, gdzie obowiązuje znaczenie świń markami usznemi, winni prowadzący kataster (ewidencyę), na paszportach na świnie użytkowe i hodowlane, posiadające wymagane warunki wywozu poza granice kraju, umieszczać zawsze potwierdzenie opatrzone pieczęcią i własnoręcznym swym podpisem, że dotycząca nierogacizna według katastru opatrzona marką uszną, względnie od urodzenia rzeczywiście przebywała bez przerwy w ostatnich 40 dniach w miejscowości wydania paszportu i że miejscowość ta w tym czasie była wolną od pomoru, oraz że zwierzęta nie pochodzą z zakupna podczas krążenia (im Herumziehen).

Komisye targowe, weterynarze powiatowi i inni lekarze weterynaryjni mają przy każdej nadarzającej się sposobności, a zwłaszcza w czasie pełnienia nadzoru fachowego w miejscowościach targowych, leżących w obrębie tego obszaru przekonywać się o prawdziwości dat, pieczęci, podpisów, jak niemniej wzmiankowanych potwierdzeń, umieszczanych na paszportach na świnie użytkowe i hodowlane, nabyte na targu w celu wywozu poza granice kraju i wykonanie tej czynności potwierdzać na odwrotnej stronie paszportów.

b) z wolnych od zarazy gmin (obszarów dworskich), obszaru, gdzie nie obowiązuje znaczenie świń markami i prowadzenie ewidencyi, pod warunkiem

że świnie przeznaczone na wywóz będą urzędownie opatrzone na koszt strony markami usznemi, trzymane zupełnie osobno przez 40 dni w obserwacyi weterynarno-policyjnej, względnie jego zastępcy i po upływie tego czasu okażą się zupełnie niepodejrzanemi o zarazę, tudzież jeżeli miejscowość skąd się je wyprowadza, od 40 dni była wolną od pomoru.

Chcący wyprowadzić świnie użytkowe lub hodowlane z obszarów wspomnianych pod b) do innych krajów koronnych winien pisemnie lub ustnie zgłosić to we właściwem c. k. Starostwie i złożyć odpowiednią kwotę na marki uszne. Starostwo zarządzi bez zwłoki co potrzeba celem poznaczenia i wzięcia w obserwacyę świń zgłoszonych do wywozu.

Na paszportach wydanych na takie świnie mają być okoliczności wzmiankowane pod b) stwierdzone przez właściwego c. k. weterynarza powiatowego, względnie jego zastępcę, dostawa zaś takich świń do stacyi nadawczej ma się odbywać na wozach pod dozorem policyjnym na koszt strony.

Świń użytkowych lub hodowlanych legitymowanych paszportami, nie odpowiadającymi warunkom przytoczonym pod „a“, względnie „b“ i wogóle wbrew powyżej wyszczególnionym wymogom nie wolno pod żadnym pozorem wyprowadzać albo dopuścić do transportu kolejowego celem wywozu do innych krajów koronnych.

Posyłki świń użytkowych i hodowlanych odpowiadające warunkom wymaganym w niniejszem obwieszczeniu załadowane do wagonów przy zachowaniu weterynarno-policyjnych przepisów, mają być ze stacyi nadawczej bez doładowywania i przeładowywania (z wyjątkiem przypadków elementarnych) po drodze przewiezione wprost do stacyi odbiorczej, a przekartowywanie takich posyłek w celu zmiany miejsca pierwotnego ich przeznaczenia, może się odbywać tylko za specyalnem pozwoleniem c. k. Namiestnictwa.

Jako taksę za oględziny świń użytkowych i hodowlanych, nadawanych celem wywozu poza granice kraju ustanawia się 10 halerzy od sztuki, które mają być ściągane od stron w sposób przepisany rozporządzeniem z 26. listopada 1898 l. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Lekarz weterynaryjny, interweniujący przy ładowaniu świń w stacyi nadawczej, ma oprócz wyniku oględzin zaznaczyć na paszportach, że świnie przeznaczone są do użytku lub chowu (zu Nutzungs- bzw. Zuchtzwecken) i potwierdzić wiarygodność dat i klauzul umieszczonych na paszportach, a o odejściu każdej posyłki takich świń zawiadomić telegraficznie na koszt strony władzę polityczną pierwszej instancyi miejsca przeznaczenia zwierząt, podając ilość świń, stacyę końcową, nazwisko i miejsce zamieszkania adresata.

III.

Pod względem wywozu świń rzeźnych z miejscowości zamkniętych z powodu pomoru (zarazy) świń miarodajne są przepisy § 6 rozporządzenia wykonawczego z 6. listopada 1905 Dz. p. p. Nr. 164.

IV.

W całej Galicyi zabrania się:

1. puszczania świń samopas t. j. bez należytego nadzoru (wałęsania się);

2. tak zwanego handlu domokrążnego nierogacizną bez różnicy wieku, przez który to handel rozumie się kupowanie, sprzedawanie lub prowadzenie świń, chodząc, jeżdżąc od miejscowości do miejscowości i od zagrody do zagrody.

Nie uważa się jednak za handel domokrążny, jeśli rolnik lub hodowca nie trudniący się handlem świń, gdziekolwiek nabędzie nierogaciznę i wyprowadzi ją wprost na swe obejście w celu użytkowym lub hodowlanym lub też wykarmianą u siebie przywiezie do stacyi kolejowej wprost z miejsca swej siedziby, celem wysłania koleją we własnym zarządzie, albo za pośrednictwem agencyi sprzedaży zwierząt c. k. Towarzystw rolniczego w Krakowie i gospodarskiego galicyjskiego we Lwowie.

Jednak rolnicy, względnie hodowcy zamierzający wysłać koleją wykarmioną nierogaciznę mają u wydającego paszport postarać się o poświadczenie na paszporcie, że wyprowadzający zwierzę rzeczywiście u siebie wykarmił.

Również zakupienie nierogacizny przez rzeźników i masarzy na jednem obejściu i przewiezienie jej wprost do rzeźni, tudzież zakupienie przez handlarzy większej ilości świń wyłącznie na jednem obejściu i przewiezienie jej wprost do najbliższej stacyi kolejowej, celem załadowania, nie uważa się za handel domokrążny.

Rzeźnik, masarz lub handlarz chcący w ten sposób nabyć nierogaciznę winien przedtem zgłosić się u naczelnika dotyczącej gminy (przełożonego obszaru dworskiego) a przed wyprowadzeniem kupionych świń, co się odbywać winno zawsze na wozach, ma postarać się o poświadczenie wydającego paszport na odwrotnej stronie paszportu, które to poświadczenie ma zawierać imię, nazwisko i numer domu sprzedawcy i nabywcy, datę kupna, tudzież miejsce przeznaczenia świń.

Do transportu kolejowego będą dopuszczone tylko świnie kryte paszportami opatrzonymi jednem z wyżej przytoczonych poświadczeń wydającego paszport, względnie co do świń zakupionych na targu, stampilią komisyi targowej i podpisem organu pełniącego nadzór fachowy na targu;

3. wchodzenia do obcych chlewów, stajen i ubikacyj w których się trzyma świnie, handlarzom świń, ich pomocnikom, zgońcom, rzeźnikom, ma-

sarzom, miśkarzom i wogóle osobom, które przez swe zatrudnienie mają do czynienia z cudzą nierogacizną;

4. pędzenia trzody chlewnej przez większe przestrzenie kraju.

Zwierzęta te wolno z zachowaniem przepisów weterynarno-policyjnych pędzić pieszo z miejscowości jednego powiatu politycznego tylko do miejscowości tego samego lub sąsiedniego powiatu politycznego.

Do powiatów politycznych dalej położonych, wolno świnie tylko przewozić koleją lub wozami o zaprzęgach końskich.

Świnie przypędzone z jednego powiatu politycznego na targowicę, znajdującą się w sąsiednim powiecie politycznym lub przewiezione na targowicę koleją albo wozami z dalszych powiatów, mogą być z tej targowicy odpędzone do którejkolwiek miejscowości bezpośrednio przylegającego powiatu, jeżeli są zaopatrzone legalnymi paszportami z klauzulą podpisaną przez weterynarza pełniącego nadzór targowy, że ich stan zdrowia jest zupełnie niepodejrzany.

Powyższe postanowienia wchodzą w wykonanie dnia 16. września b. r.

Obwieszczenie z dnia 2. listopada 1907 L. 135.458 Dz. u. kr. Nr. 138 zostało już uchylone obwieszczeniem z dnia 14. lipca 1908 L. 92.805, ogłoszonem w „Gazecie Lwowskiej“ z dnia 17. lipca 1908 Nr. 162 *).

Przekroczenia niniejszego obwieszczenia karane będą po myśli § 16 ustawy o tępieniu pomoru świń z 7. września 1905 Dz. u. p. Nr. 163, względnie § 45 ustawy z 24. maja 1882 Dz. u. p. Nr. 51.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnictwo.

---

*) NB. Okólnik i instrukcya z 6. sierpnia 1907 L. 91.028 oraz okólnik z 2. listopada 1907 L. 135.458 pozostają nadal w mocy.

Wykaz

gmin i obszarów dworskich, które leżą w pasie, gdzie ma być wprowadzona ewidencya i znaczenie świń markami usznemi. (Do L. Nam. 118.528 ex 1908).

Powiat polityczny	Powiat sądowy	Gminy i obszary dworskie	Uwaga
Chrzanów	÷	Wszystkie gminy i obszary dworskie należące do powiatu politycznego	
Kraków	÷	dtto	
Bochnia	Bochnia	Barczków, Bessów, Bieńkowice, Cerekiew, Drwinia, Dziewin, Grobla, Niedary, Popędzyna, Świniarów, Trawniki, Uście solne, Wola Drwińska, Wrzępia, Wyżyce.	
	Niepołomice	Brzezie, Chobot, Chrość, Dąbrowa, Niepołomice, Podborze, Podłęże, Staniątki, Szarów, Wola Batorska, Wola Zabierzowska, Zabierzów.	
Brzesko	Radłów	Dąbrówka Morska, Dołęga, Górka, Kopacze, Księże, Kwików, Niedzieliska, Pojawie, Rajsko, Rylowa, Rząchowa, Strzelce Wielkie, Strzelce Małe, Szczurowa, Wola Przemykowska, Zaborów.	
Dąbrowa	Dąbrowa	Bolesław, Borki, Brzezówka, Ćwików, Dąbrowica, Dąbrówki Breńskie, Delastowice, Grądy, Kanna, Kupienin, Kuzie, Laskówka Dalastowska, Łęka Zabiecka, Łęka Szczucińska, Lubasz, Maniów, Mędrzechów, Odment, Pawłów, Radwan, Samocice, Skrzynka, Słupiec, Strojców, Suchy Grunt, Świdrówka, Świebodzin, Szczucin, Tonie, Wójcina, Wola Szczucińska, Wulka Grądzka, Wulka Mędrzechowska, Zabrnie, Załuze.	
	Żabno	Bieniaszowice, Biskupice, Borusowa, Demblin, Goruszów, Gręboszów, Hubenice, Jadowniki Mokre, Jagodniki, Janikowice, Karsy, Kłyż, Kozłów, Lubiczko, Miechowice Małe, Miechowice Wielkie, Nowopole, Paluszyce, Pierszyce, Podlipie, Siedliszowice, Sikorzyce, Ujście Jezuickie, Wietrzychowice, Wola Gręboszowska, Wola Rogowska, Wola Żelichowska, Zalipie, Zawierzbie, Żelichów.	

Powiat polityczny	Powiat sądowy	Gminy i obszary dworskie	Uwaga
Mielec	Mielec	Borki Nizińskie, Borowa, Brzyście, Gawłuszowice. Gliny Małe, Jaślany, Kębłów, Kliszów, Krzemienica, Młodochów, Ostrówek, Padew, Kolonia, Padew Narodowa, Pławo, Przykóp, Różniaty, Sadkowa Góra, Wojków, Wola Zdakowska, Zaduszniki, Zarównie.	
	Radomyśl	Breń Osuchowski, Czermin, Gliny Wielkie, Górki, Hohenbach, Kawęczyn, Łysaków, Łysakówek, Otałęż, Surowa, Szafranów, Wola Otałęzka, Wola Wadowska, Ziempniów.	
Tarnobrzeg	Rozwadów	Antoniów, Chwałowice, Majdan Zbydniowski, Nowiny, Pilchów, Brandwica, Charzewice, Dąbrowa Rzeczycka, Jastkowice, Motowa Wola, Motycze Poduchowne, Motycze Szlacheckie, Orzechów, Pniów, Radomyśl n. Sanem, Rozwadów, Rzeczyca Długa, Rzeczyca okrągła, Skowierzyn, Turbia, Witkowice, Wola Rzeczycka, Wrzawy, Żabno, Zaleszany, Zbydniów.	
	Tarnobrzeg	Baranów, Chmielów, Cygany, Dąbrowica, Domacyny, Dymitrów Duży, Dymitrów Mały, Dzików, Furmany, Gorzyce, Jadachy, Kajmów, Koćmierzów, Machów, Miechocin, Mokrzyszów, Nadbrzezie, Nagnojów, Ocice, Ostrówek, Siedleszany, Siedlce, Skopanie, Sobów, Sokolniki, Stale, Suchorzów, Tarnobrzeg, Trześń, Wielowieś, Zakrzów, Wola Gołego, Zalesie Gorzyckie, Zarzekowice, Żupawa.	
Nisko	Nisko	Groble, Jeżowe, Kończyce, Kopki, Koziarnia, Łętownia, Nowa Wieś. Nowosielec, Pławo, Przędzel, Rudnik, Stróża, Tarnogóra, Wulka Łętowska.	
	Ulanów	Bieliniec, Bieliny, Borki, Bukowina, Dąbrowica, Dąbrówka, Domostawa, Glinianka, Golce, Huta Deręgowska, Jarocin, Kąty, Kłyzów, Kurzyna Mała, Kurzyna Wielka, Majdan Golczański, Mostki, Pysznica, Rauchersdorf, Studzieniec, Szyperki, Ulanów, Wulka Bielińska, Wulka Tanewska, Zarzecze, Żdżary.	

Powiat polityczny	Powiat sądowy	Gminy i obszary dworskie	Uwaga
Łańcut	Leżajsk	Baranówka, Brzoza Królewska, Brzyska Wola, Dornbach, Giedlarowa, Gillershof, Hucisko, Jastrzębiec, Jelna, Königsberg, Kuryłówka, Leżajsk, Łukowa, Ożanns, Przychojec, Ruda, Czuchów, Sarzyna, Siedlanka, Staremiasto, Wierzawice, Wola Zarczycka.	
Jarosław	Sieniawa	Adamówka, Ciepl ce, Dąbrowica, Dobcza, Dobra, Krasne, Majdan Sieniawski, Pawłowa, Piskorowice, Rudka, Słoboda.	
Cieszanów	Cieszanów	Chlewiska, Cieszanów, Gorajec, Freifeld, Huta Różaniecka, Huta Stara, Kadłubiska, Lipsko, Łowcza, Lubliniec Nowy, Lubliniec Stary, Łukawica, Moszczanica, Narol miasto, Narol wieś, Niemstów, Nowe Sioło, Płażów, Ruda Różaniecka, Ułazów, Wola Wielka, Żuków.	
	Lubaczów	Cewków, Dachnów, Dzików Nowy, Dzików Stary, Futory, Milków.	
Rawa Ruska	Rawa Ruska	Bełzec, Hrebenne. Huta Lubycka, Kornie, Lubycza Kniazie, Lubycza Królewska miasteczko, Lubycza Królewska wieś, Mosty małe, Rzyczki, Teniatyska.	
	Uhnów	Dyniska, Domaszów, Józefówka, Karów, Korczmin, Korczów, Krzewica, Machnów, Micnałówka, Nowosiółki-Kardynalskie, Nowosiółki-przednie, Ostobusz, Poddubce, Rzeczyca, Salasze, Staje, Szczepiatyn, Tarnoszyn, Uhnów, Ulhówek, Wasyłów, Wierzbica, Woronów, Zastawie, Żurawce.	
Sokal	Bełz	Bęzejów, Budynin, Cebłów, Chłopiatyn, Dłużniów, Horodyszcze Warężkie, Hulcze, Kościaszyn, Leszczków, Liski, Liwcze, Machnówek, Myców, Oserdów, Piwowszczyzna, Przemysłów, Przewodów, Rusin, Siebieczów, Sulimów, Tuszków, Waręż miasto, Waręż wieś, Wierzbiąż, Winniki, Worochta, Wyżłów, Żabcze, Żniatyn.	

Powiat polityczny	Powiat sądowy	Gminy i obszary dworskie	Uwaga
Sokal	Sokal	Baranie Peretoki, Bobiatyn, Bojanice, Byszów, Chorobrów, Cieląż, Hatowice, Horbków, Horodłowice, Ilkowice, Komarów, Konotopy, Kopytów, Korczyn, Leszczatów, Łubów, Łuczyce, Mianowice, Moszków, Nuśmice, Opulsko, Perespa, Perwiatycze, Pieczygory, Rozdzałów, Sawczyn, Skomorochy, Sokal, Spasów, Starogród, Steniatyn, Świtarzów, Szarpańce, Szmitków, Tartaków miasto, Tartaków wieś, Tartakowiec, Torki, Sudorkowice, Ubrynów, Ulwówek, Wojsławice, Wolica Komarowa, Zboiska, Zubków.	
Kamionka strumiłowa	Radziechów	Hamunin, Józefów, Kulików, Mukanie, Niemiłów, Ordów, Peratyn, Płowe, Radziechów, Romanówka, Sabinówka, Sienków, Środopolce, Stojanów, Suszno, Tetewczyce, Wolica Baryłowa, Wulka Suszańska.	
Zborów	Zborów	Białogłowy, Nesterowce, Neterpińce.	
Tarnopol	Tarnopol	Czerniechów, Ditkowce, Dubowce, Hładki, Horodyszcze, Ihrowica, Iwaczów Dolny, Iwaczów Górny, Jankowce, Kurniki Szlachcinieckie, Łozowa, Małaszowce, Mdzaniec, Nosowce, Obarzańce, Pleskowce, Płotycz, Stechnikowce, Szlachcińce, Zarudzie	
Brody	÷	Wszystkie gminy i obszary dworskie należące do powiatu politycznego.	
Zbaraż	÷	dtto	
Skałat	÷	dtto	
Husiatyn	÷	dtto	
Czortków	Czortków	Dawidkowce.	
Borszczów	÷	Wszystkie gminy i obszary dworskie należace do powiatu politycznego.	

Lwów, dnia 10. września 1908.

Z c. k. Namiestnictwa.

Nr. 95.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. sierpnia 1908, L. 75.760, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Złoczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Złoczowie dla dorosłych na 1 K 56 h, a dla dzieci do lat 7 na 78 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1908 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 96.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. sierpnia 1908 L. 78.719, w sprawie zezwolenia gminie Drohobycz na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Drohobycz na pobór w 1908 r. 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 97.

U s t a w a

z dnia 6. sierpnia 1908, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Kamionce strumiłowej na przyjęcie gwarancyi dochodu czystego od części kapitału zakładowego kolei lokalnej Lwów-Stojanów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu w Kamionce strumiłowej zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu Kamioneckiego wobec funduszu krajowego obowiązku uiszczania przez lat 75, licząc od chwili udzielenia koncesyi na lokalną kolej żelazną Lwów-Stojanów, rat w wysokości 4·55% rocznie, potrzebnych na oprocentowanie tudzież planem wskazane umorzenie sumy 700.000 K, stanowiącej część kapitału zakładowego rzeczonej kolei.

Art. II.

Warunki zobowiązania wymienionego w Art. I. określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a Wydziałem krajowym imieniem funduszu krajowego.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Bad Ischl, dnia 6. sierpnia 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 3. października 1908. **Część XXI.**

Nr. 98.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. sierpnia 1908 L. 79.363, w sprawie przedłużenia gminie miasta Brody koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Brody na dalsze trzy lata koncesyę z dnia 7. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 47) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 99.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. sierpnia 1908 L. 81.443, w sprawie zezwolenia gminie Sułkowice na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na podstawie § 81 ustawy z dnia 18. marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sułkowice na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku w wysokości oznaczonej ustawą z 15. kwietnia 1899, Dz. u. kr. Nr. 45, na przeciąg lat 2 począwszy od r. 1909 do końca r. 1910, tudzież na pobór takiej opłaty od piwa przez rok 1909 w dotychczasowej wysokości, przez rok zaś 1910 po 2 K od jednego hektolitra, pod warunkiem, że gmina obowiązaną będzie zabezpieczyć dochód z tych opłat tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 100.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. sierpnia 1908 L. 81.444, w sprawie zezwolenia gminie Nadwórna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryl z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Nadwórna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa przyzwolony pierwotnie ustawą z dnia 26. stycznia 1888 Dz. u. kr. Nr. 23, a przedłużony ostatnim razem rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 16. stycznia 1906 Dz. u. kr. Nr. 18, na przeciąg lat 2 począwszy od r. 1909 do końca r. 1910 w wysokości oznaczonej w powyżej powołanej ustawie i pod warunkiem, że gmina obowiązaną będzie zabezpieczyć dochód z tych opłat tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowymi dzierżawcami prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 101.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. sierpnia 1908 L. 78.720, w sprawie zezwolenia gminie Chodorów na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1893 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Chodorów na pobór 60% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat 5 począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 102.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. sierpnia 1908 L. 87.960, w sprawie zezwolenia gminie Jaworów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jaworów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa w wysokości i pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 19. lutego 1900 Dz. u. kr. Nr. 27, do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 103.

U s t a w a

z dnia 30. lipca 1908, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Chrzanowie na przyjęcie imieniem powiatu gwarancyi za wkładki i ich należyte oprocentowanie w założyć się mającej powiatowej kasie oszczędności w Chrzanowie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Chrzanowie zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu gwarancyi za wkładki i ich należyte oprocentowanie w założyć się mającej powiatowej kasie oszczędności w Chrzanowie.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Bad Ischl, dnia 30. lipca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 104.

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 31. sierpnia 1908 L. 116.581, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej Żabno stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Na podstawie § 10 ustawy z 29. lutego 1880 Dz. u. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 Dz. u. p. Nr. 14, c. k. Na-

miestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Krakowie, ustanawia na linii Tarnów-Szczucin stacyę Żabno stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie to wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej“.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 31. sierpnia 1908.

Nr. 105.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 4. września 1908 L. 118.423, tyczące się obrotu zwierzętami z Serbią.

Odnośnie do rozporządzenia ministeryalnego z 29. sierpnia 1908 Dz. p. p. Nr. 182, tyczącego się prowizorycznego aktywowania traktatu handlowego zawartego z Serbią, c. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z 29. sierpnia 1908 L. 35.616 oznajmiło, że reskrypt c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 7. lipca 1906 L. 31.842 (tutejsze obwieszczenie z 1. sierpnia 1906 L. 96.733 został uchylony, a od 1. września 1908 począwszy i nadal, pod względem wprowadzania i przeprowadzania zwierząt, surowych płodów zwierzęcych i produktów z Serbii do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa względnie przez te królestwa i kraje — zarządza się co następuje:

I.

Wprowadzanie i przeprowadzanie:

a) konserwów w hermentycznie zamkniętych puszkach;

b) wełny fabrycznie wypranej i opakowanej w zamkniętych worach;

c) wyschniętych lub solonych kiszek w zamkniętych pakach lub beczkach;

d) topionego łoju i tłuszczu wieprzowego;

e) jaj, twarogu, sera i masła, nie podlega ze względów weterynarno-policyjnych żadnemu ograniczeniu.

II.

Wprowadzanie:

a) wełny nie wypranej fabrycznie, lub w ogóle nie wypranej, jednak opakowanej w zamkniętych worach;

b) rogów, kości, racic, skór, włosów bydlęcych i kozich, szczeci świńskiej, wszystkich tych artykułów w stanie suchym, następnie

c) nietopionego łoju w beczkach lub żołądkach,

dozwolone jest wówczas, jeżeli w stacyi wchodowej będzie udowodnione świadectwem wydanem przez państwowego weterynarza, że te surowe płody zwierzęce pochodzą ze zwierząt zdrowych, że Serbia wolną jest od księgosuszu i że w gminie pochodzenia nie panuje żadna inna, w danym wypadku niebezpieczna choroba zaraźliwa zwierzęca, co do której istnieje obowiązek donoszenia.

III.

Wprowadzanie:

a) solonych skór;

b) przyrządzonego mięsa a mianowicie mięsa peklowanego, szynek i słoniny;

c) zwierząt jednokopytowych;

d) żywego drobiu na targi konsumcyjne, lub do tuczenia do odpowiednio urządzonych i na ten cel specyalnie przeznaczonych zakładów tuczenia, pozostających pod weterynarno-policyjnym nadzorem;

e) bitego drobiu

dozwolone jest pod następującymi warunkami:

W stacyi wchodowej musi być udowodnione świadectwem wydanem przez weterynarza państwowego, że zwierzęta są zdrowe względnie, że surowe płody zwierzęce i produkty pochodzą ze zwierząt zdrowych, że Serbia wolną jest od księgosuszu i że w gminie pochodzenia nie panuje żadna inna, za pośrednictwem dotyczących zwierząt, względnie produktów zwierzęcych przenosząca się zaraźliwa choroba zwierząt, co do której istnieje obowiązek donoszenia.

Solone skóry mogą być nadto dopuszczane tylko w celu natychmiastowego przerobienia w zakładach fabrycznych. O nadejściu tego rodzaju posyłek będzie Ministerstwo rolnictwa zawiadamiać wprost dotyczące władze powiatowe w drodze telegraficznej.

Wprowadzanie peklowanego mięsa, szynek i słoniny — niezależnie od zastosowania przepisów ustawowych i administracyjnych normujących obrót

tymi artykułami — dozwolone jest tylko wtedy, gdy przesyłka pochodzi bezpośrednio ze Serbii.

Odnośnie do zwierząt jednokopytowych musi być poświadczone, że Serbia wolną jest od księgosuszu i że gmina pochodzenia i gminy z nią sąsiadujące wolne są od 40 dni od innych, temu rodzaju zwierząt udzielających się chorób zaraźliwych zwierzęcych, co do których istnieje obowiązek donoszenia.

Świadectwa na posyłki żywego drobiu zawierać mają potwierdzenie, że w gminie pochodzenia od 14 dni nie wydarzyła się żadna zaraźliwa choroba drobiu.

Dopóki wykaz poprzednio wspomnianych targów konsumcyjnych i zakładów tuczenia (lit. d.) nie będzie ogłoszony może być żywy drób wprowadzany do miejsc przeznaczenia wskazanych przez wprowadzającego przy przejściu granicy.

Wprowadzenie zwierząt jednokopytowych i żywego drobiu zależy nadto od tego, że dobry stan zdrowia tych zwierząt stwierdzony będzie badaniem weterynarza urzędowego już przy przejściu przez granicę.

Posyłki żywego drobiu, u którego w miejscu przeznaczenia sprawdzoną zostanie zaraźliwa choroba mogą być poddane natychmiastowej rzezi na niebezpieczeństwo strony.

IV.

Świeże mięso z bydła rogatego i świń może być tylko z takich zwierząt wprowadzane, które przy interwencyi tutejszych organów weterynaryjnych zabito w osobnym oddziale rzeźni w Belgradzie a ilość zabitych zwierząt, jaka może być wprowadzona do obu połów Monarchii, w czasie od 1. września do 31. grudnia 1908, oznacza się na 11.667 sztuk bydła rogatego i 23.334 świń.

Mięso takie wolno wprowadzać jedynie albo wprost, w wagonach oplombowanych przez weterynarzy z urzędu, lub na okrętach pod kontrolą do najbliższej stacyi wchodowej a stąd wprost w wagonach w ten sam sposób oplombowanych do wyznaczonych austryackich i węgierskich miejsc konsumcyjnych, z których żadne nie leży w obrębie Galicyi.

W czasie transportu nie wolno zmieniać miejsca przeznaczenia posyłki.

Inne produkty uzyskane przy zabiciu dotyczących zwierząt, mogą być wprowadzone pod tymi samymi warunkami do rzeczonych miejsc konsumcyi także tylko przy oplombowaniu poszczególnych kawałków.

Zwierzęta muszą być w Belgradzie przed i po rzezi poddane oględzinom i uznane za niepodejrzane przez weterynarzy do tego ustanowionych, względnie musi być mięso uznane za zdatne do spożycia i opatrzone stampiglią.

Do posyłek takich dołączony ma być certyfikat oględzin wydany po myśli sanitarno-policyjnych przepisów państwa, do którego się je wprowadza.

W miejscu przeznaczenia winne organa weterynaryjne odjąć plomby nałożone przez weterynarzy z urzędu. Wprowadzone mięso podlegać ma tym samym ustawowym przepisom sanitarnym, jakie obowiązują dla mięsa tutejszo-krajowego.

Zabite świnie wprowadzać można ze słoniną lub bez niej, natomiast bydło rogate tylko w formie, jaka żądaną jest w dotyczących miejscach konsumcyi.

V.

Świadectwa na wprowadzić się mające z Serbii posyłki zwierząt, surowych płodów zwierzęcych i produktów — jeżeli nie są wydane w języku urzędowym kraju przeznaczenia — zaopatrzone być muszą w tłumaczenie na ten język, widymowane przez weterynarza państwowego.

VI.

Przeprowadzanie:

a) wełny niewypranej fabrycznie lub wogóle niewypranej, jednakże zapakowanej w zamkniętych worach;

b) kości, rogów, racic, skór, włosów bydlęcych i kozich, szczeciny świńskiej, wszystkich tych artykułów w stanie suchym, następnie

c) łoju topionego w beczkach lub żołądkach;

d) świeżego mięsa w plombowanych wagonach, dalej mięsa przyrządzonego, jakoteż bitego drobiu,

dozwolone będzie tylko wówczas, jeżeli w stacyi wchodowej na podstawie świadectwa wydanego przez weterynarza państwowego okaże się, że wspomniane surowe płody zwierzęce pochodzą ze zwierząt zdrowych.

Przewóz bitego drobiu dopuszczalny jest i bez przedłożenia wspomnianego świadectwa.

Wagony, w których przewozi się surowe mięso, muszą być w ten sposób urządzone, aby jeżeli okaże się w czasie transportu potrzeba odnowienia środków chłodzących, niepotrzebne było otwieranie oddziałów, w których mieści się mięso.

VII.

Przeprowadzanie:

a) solonych skór,

b) żywego drobiu,

c) zwierząt jednokopytowych,

dozwolone jest pod następującymi warunkami:

W stacyi wchodowej musi być udowodnione świadectwem wydanem przez weterynarza państwowego, że zwierzęta są zdrowe, względnie, że solone skóry pochodzą ze zwierząt zdrowych, że Serbia wolną jest od księgosuszu i że w gminie pochodzenia nie panuje żadna inna zaraza, która mogłaby się przenieść przez dotyczące zwierzęta lub solone skóry, a co do której istnieje obowiązek donoszenia.

Żywy drób może być przewożony tylko w plombowanych wagonach lub w plombowanych klatkach, o ile te ostatnie są tak urządzone, że niemożliwe jest wypadanie z nich słomy, resztek karmy i odchodów.

Nadto zależy przewóz wspomnianych zwierząt od tego, że przy przejściu przez granicę dobry ich stan zdrowia stwierdzony zostanie badaniem urzędowego weterynarza.

VIII.

W razie przeprowadzania — o ile równocześnie nie istnieją warunki dopuszczające do wprowadzenia — zależy pozwolenie wstępu od tego, czy powołane organa serbskie uwiadomiły o tem przynależne organa urzędowe w stacyi wchodowej, że rząd kraju w którym transport ma wystąpić, nie wzbroni przejścia przez swoją granicę.

Jeżeli mimo to posyłka przy ponownem wystąpieniu na granicy kraju sąsiedniego lub kraju przeznaczenia zostanie zwróconą, należy z transportem postąpić w myśl obowiązujących przepisów weterynarno-policyjnych.

IX.

Do przyjmowania wyżej nazwanych zwierząt i surowych płodów względnie produktów zwierzęcych, celem wprowadzenia względnie przeprowadzenia, przeznaczone są stacye wchodowe: Orsowa, Belobreska, Báziás, Temeskubin, Zimony (Zemuń), Klenak, Mitrowicza (Mitrovica) i Vardiste.

X.

Wprowadzanie i przeprowadzanie wszystkich tych zwierząt, surowych płodów zwierzęcych i produktów, powyżej specyalnie nie wymienionych, jest wzbronione.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane po myśli §§ 44 i 45 ogólnej ustawy o zarazach zwierzęcych, a do transportów wprowadzonych wbrew zakazowi, będą mieć zastosowanie postanowienia § 46 tej ustawy.

Powyższe przepisy wchodzą natychmiast w wykonanie.

Podając to do powszechnej wiadomości uchyla się równocześnie obwieszczenie z 1. sierpnia 1906 L. 96.733.

C. k. Namiestnictwo.

Lwów, dnia 4. września 1908.

Nr. 106.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 28. września 1908 L. 130.329, o grożącem niebezpieczeństwie cholery.

C. k. Namiestnictwo uznając niebezpieczeństwo zawleczenia cholery do kraju za groźne ze względu na szerzenie się tej choroby w Rosyi, ogłasza niniejszem na podstawie postanowień punktu 28 „Instrukcyi o cholerze" wydanej reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 5. sierpnia 1886 L. 14.067, republikowanej obwieszczeniem tutejszem z 19. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 48, że z chwilą ogłoszenia niniejszego obwieszczenia obowiązują przepisy zawarte w tej instrukcyi, a tyczące się postępowania w czasie niebezpieczeństwa zawleczenia cholery do kraju, jako też w razie jej pojawienia się w granicach kraju.

W szczególności należy:

1. Przeprowadzić natychmiast, ile możności jak najdalej idącą asanacyę gmin, zakładów publicznych i domów prywatnych przez usunięcie wszelkich nieczystości i dbanie o czystość nadal, zabezpieczenie ludności dobrej i zdrowej wody do picia i do użytku domowego, jako też świeżego powietrza w zakładach publicznych i domach prywatnych.

2. Zwracać szczególną uwagę na stan zdrowia osób, pochodzących z okolic cholerą nawiedzonych w miejscu ich każdoczasowego pobytu.

Właściciele hoteli i zajazdów jako też osoby, które przejezdnych obcych na mieszkanie przyjmują, mają obowiązek o przyjeździe takich obcych i o ich stanie zdrowia natychmiast miejscowej władzy policyjnej donosić. Osoby takie muszą być poddane pięciodniowej obserwacyi ich stanu zdrowia, bez ograniczenia jednak ich osobistej wolności, a wrazie zamierzonej przez nich zmiany miejsca pobytu w ciągu tej obserwacyi, należy zawiadomić o tem Zwierzchność gminną nowego miejsca przeznaczenia w celu dokończenia pięciodniowej obserwacyi. W razie pojawienia się podejrzanych objawów chorobowych u takich osób, należy natychmiast zawiadomić o tem Zwierzchność gminną.

3. Ogłosić w każdej miejscowości w sposób właściwy, że obowiązek donoszenia Zwierzchności gminnej (przełożonemu obszaru dworskiego) o każdym wśród wymiotów, rozwolnienia i kurczów, pojawiającym się przypadku zachorowania cięży na lekarzach ordynujących, przełożonych zakładów przemysłowych i publicznych, właścicielach domów, osobach wynajmujących mieszkania i w ogóle na wszystkich osobach, które dowiedziałyby się o takich przypadkach zachorowania.

4. W razie otrzymania takiego doniesienia winna Zwierzchność gminna (przełożeństwo obszaru dworskiego) zawiadomić o tem bezzwłocznie w drodze telegraficznej lub przez umyślnego konnego posłańca właściwą władzę polityczną I. Instancyi, ze swej zaś strony postarać się o odosobnienie mieszkania, w którem się chory znajduje aż do chwili przybycia zastępcy władzy politycznej, ewentualnie przez postawienie warty przed domem zapowietrzonym.

5. Obowiązkiem każdej Zwierzchności gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) jest postarać się zawczasu o jakiś odosobniony i w najniezbędniejsze sprzęty zaopatrzony lokal, w którym możnaby umieszczać chorych cholerycznych, jakoteż o odpowiedni zapas niegaszonego wapna i czystego płynnego kwasu karbolowego w celu przeprowadzenia dezinfekcyi mieszkań i sprzętów zapowietrzonych.

Wszelkie przekroczenia tych przepisów o ile nie podpadają postanowieniom ustawy karnej, karane będą na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857 Dz. p. p. Nr. 198, grzywną do 200 koron lub aresztem do dni 14.

Lwów, dnia 28. września 1908.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 107.

U s t a w a

z dnia 6. czerwca 1908, o wyłączeniu przysiółka Kruhel pełkiński w powiecie Jarosławskim ze związku gminy administracyjnej Pełkinie i wcieleniu do gminy Kruhel pawłosiowski tego samego powiatu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Kruhel pełkiński w powiecie Jarosławskim wyłącza się ze związku gminy administracyjnej Pełkinie i wciela się do gminy administracyjnej Kruhel pawłosiowski tegoż samego powiatu.

Art. II.

W trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej ustawy mają być Rady gminne w Pełkiniu i Kruhelu pawłosiowskim rozwiązane i mają być przeprowadzone nowe wybory do Rad gminnych w obydwu gminach.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. czerwca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 8. października 1908. **Częśc XXII.**

Nr. 108.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa rolnictwa z 5. maja 1908 odnoszące się do wykonania galicyjskiej ustawy krajowej z 22. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 61, regulującej prawo wydobywania minerałów użytecznych z powodu zawartości żywicy ziemnej.

Celem wykonania galicyjskiej ustawy krajowej z 22. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 61, regulującej prawo wydobywania minerałów użytecznych z powodu zawartości żywicy ziemnej, rozporządza się co następuje:

§ 1.

Władze górnicze winne poświadczenia, które stosownie do postanowień ustawy z dnia 22. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 61, wydawać mają co do pojawienia się minerałów, zawierających żywicę ziemną (§ 2, 6 i 90), co do wymiaru powierzchni pól naftowych (§ 7), co do przynależności pól naftowych (§ 12) i co do ich właściwości jako przedmiotów samoistnych lub jako części składowych kopalń żywicy ziemnej (§ 91) wystawiać na życzenie sądów, względnie stron interesowanych, na podstawie dokładnych wywiadów, jakimi urząd rozporządza wskutek szczegółowych badań stosunków topograficznych i geologicznych i które ma z aktów, kart, zapisków, dokumentów lub innych urzędowych środków pomocniczych, albo też na podstawie oględzin miejscowości, które zarządzi się celem stwierdzenia owych okoliczności.

Oględziny miejscowości celem wydania wspomnianych poświadczeń zarządzi się tylko w tym wypadku i tylko o tyle, o ile stwierdzenie okoliczności, które ma się poświadczyć, nie dałoby się przeprowadzić drugą drogą podaną w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu. Władze górnicze winne według możności, dla oszczędzenia czasu i kosztów tak ułożyć oględziny

miejscowości, które w danym razie okażą się potrzebne, aby kilka oględzin mogło być przedsięwziętych kolejno i w toku jednej podróży. O przedsięwzięciu oględzin miejscowości należy zawiadomić interesowanego właściciela pola naftowego (uprawnionego do wydobywania) celem ewentualnego uczestniczenia w nich.

§ 2.

Jeżeli urząd górniczy okręgowy ma celem wystawienia potwierdzenia w myśl § 7 kraj. ustawy naftowej oznaczyć wymiar powierzchni pola naftowego, samego dla siebie, lub też w połączeniu z innymi terenami naftowymi, które uprawniony do wydobywania bądź nabył, bądź zapewnił sobie w drodze umowy, winien przy tem oznaczaniu tylko wówczas brać w rachubę powierzchnię odnośnych terenów, jeśli te ostatnie łączą się z sobą terytoryalnie.

§ 3.

Urzędy górnicze okręgowe winny, powziąwszy wiadomość, że kopalnia składa się z kilku pól naftowych (§ 12 ustęp 1 kraj. ustawy naftowej), albo że wpisy w księdze naftowej, mające za przedmiot uprawnienie do wydobywania nie zgadzają się z faktycznymi stosunkami prawnymi odnośnej kopalni, zawiadomić o tem z urzędu ten sąd, do którego należy prowadzenie księgi naftowej.

§ 4.

Księgi stanu posiadania, prowadzone w myśl § 24 kraj. ustawy naftowej w urzędach górniczych okręgowych dla zapisywania kopalń żywicy ziemnej i uwidoczniania uprawnienia do wydobywania, mają odpowiadać następującym przepisom:

Wpisy do księgi stanu posiadania mają być uskuteczniane w dwóch księgach głównych, z których jedna, tom I. (formularz 1), służyć ma do uwidocznienia praw wydobywania, nieodłączonych od prawa własności nieruchomości, a druga, tom II. (formularz 2 do 4) do uwidocznienia odłączonych praw wydobywania (pól naftowych). Księga główna (tom II) rozpada się na trzy działy, które oznaczyć należy literami A do C. Dział A (formularz 2) przeznaczony jest na wpisanie pól naftowych poszukiwawczych, dział B (formularz 3) na wpisanie pól naftowych wytwórczych a dział C (formularz 4) na wpisanie tych pól naftowych, które w księgach naftowych wciągnięto do wykazów niepotwierdzonych. Każda księga główna składać się ma z potrzebnej ilości arkuszy, sporządzonych według odnośnych formularzy, połączonych w jedną księgę i foliowanych. Po dwie przeciwległe strony księgi

stanowić mają kartę księgi (folium); karty księgi oznaczyć należy cyframi arabskiemi. Dla każdego prawa wydobywania (pola naftowego) należy przeznaczyć jedną kartę księgi.

Odnośnie do wypełniania pojedynczych rubryk ksiąg głównych, względnie ich działów, o ile sposób wypełniania nie wynika już z nagłówka, powinno się przestrzegać następujących przepisów: liczbę wykazu księgi gruntowej, względnie naftowej należy wpisać według dotyczących uwiadomień, które sądy w każdym poszczególnym wypadku poszlą urzędowi górniczemu okręgowemu.

Czasowe ograniczenie prawa wydobywania należy wpisać, oznaczając według kalendarza jego termin końcowy, a w razie, jeśli zastrzeżono warunek rozwiązujący, należy je wpisać wraz z tym warunkiem i z prawem powrotu.

Jako przynależność kopalni należy wciągnąć: Budynki na powierzchni ziemi, należące do kopalni i inne przedmioty służące do użytku kopalni, przy polach naftowych wytwórczych także budowle pomocnicze i t. d.

Przynależność wzajemną kilku pól naftowych uwydatnia się w ten sposób, iż na poszczególnych stronach księgi, na których zanotowano części składowe kopalni, przytacza się według tomu i fol. wszystkie inne wykazy księgi, o które w danym razie chodzi.

Jeżeli kopalnia jest własnością spółki akcyjnej, to należy zanotować tylko jej firmę, jeżeli jest własnością gwarectwa, należy podać prócz firmy także stronę księgi gwarectw, na której gwarectwo wpisano, jeżeli natomiast należy do spółki kopalnianej (§ 60 krajowej ustawy naftowej) to należy wpisać poszczególnych uczestników spółki wraz z ich udziałami. W razie, jeżeli prawo wydobywania wydzierżawiono, należy wpisać także dzierżawcę jako uprawnionego do wydobywania.

Oprócz dat, wskazanych rubrykami należy pod nagłówkiem „uwagi“ zanotować także inne ważniejsze wydarzenia, dotyczące kopalni, wyprzedzając je podaniem liczby i roku aktu urzędowego, jakoto połączenie hipoteczne kilku pól naftowych, oddzielenie pojedynczych części pola, zezwolenie na podział prawa wydobywania na udziały mniejsze niż $^1/_{40}$ całości, przemianę wykazu niepotwierdzonego na wykaz pola naftowego poszukiwawczego lub wytwórczego, jak również przemianę wykazu pola naftowego poszukiwawczego na wykaz pola naftowego wytwórczego, dalej istniejące w danym razie ograniczenia własności, prawa dzierżawy i służebności i t. p. oraz wykreślenie prawa wydobywania.

Późniejsze zmiany w prawie wydobywania należy w regule uwidocznić na tej karcie księgi, na której one wynikły; jeżeli wskutek zaszłej zmiany trzeba będzie przenieść prawo wydobywania na inne miejsce księgi stanu posiadania, to należy uwidocznić to w przeznaczonej na ten cel drukowanej

szpalcie na tej stronie księgi, z której przenosi się prawo wydobywania, wykreślając jednocześnie prawo to na tej stronie.

Wykreślenie prawa wydobywania należy uwydatnić przez przekreślenie dotyczącej karty księgi czerwonym atramentem.

Do założenia ksiąg stanu posiadania używać należy kart z trwałego papieru, zaopatrzonych w drukowane rubryki, które to karty sprowadzane będą według wskazówek, jakie wyda Starostwo górnicze.

§ 5.

W myśl 4 i 5 ustępu § 30 krajowej ustawy naftowej ma urząd górniczy okręgowy jaknajrychlej załatwić merytorycznie doniesienie uprawnionego do wydobywania, względnie, o ile jest więcej wspólników, doniesienie ich pełnomocnika o zamierzonem puszczeniu w ruch kopalni i o załatwieniu zawiadomić uprawnionego do wydobywania względnie pełnomocnika współuczestników prawa do wydobywania najdalej w ciągu 4 tygodni od dnia wpłynięcia doniesienia. Jeżeli w ciągu tego terminu nie nastąpi zakwestyonowanie, wówczas doniesienie należy uważać za przyjęte przez urząd górniczy okręgowy do wiadomości.

Powyższe przepisy mają analogiczne zastosowanie przy badaniu planu przedsiębiorstwa kopalni żywicy ziemnej, które urząd górniczy okręgowy ma podjąć stosownie do przepisów § 32 kraj. ustawy naftowej.

Autoryzowani rządowo inżynierowie górniczy będą ze względu na postanowienia § 1 ustawy z 21. czerwca 1871 Dz. u. p. Nr. 77 i odnośnych przepisów tutejszego rozporządzenia z 23. maja 1872 Dz. u. p. Nr. 70 uważani na równi ze wspomnianymi w § 30 ustęp 3 kraj. ustawy naftowej rządowo autoryzowanymi technikami prywatnymi.

§ 6.

Przy rozstrzygnięciu pytania, czy przeznaczony do prowadzenia kopalni żywicy ziemnej teren kopalniany, to jest nieruchomość na której ma być wykonywane prawo wydobywania, względnie pole naftowe samo dla siebie, lub w połączeniu z innymi, przez uprawnionego do wydobywania już nabytymi lub też w drodze umowy zapewnionymi terenami naftowymi, posiadają ustanowioną w § 31 punkt 1 krajowej ustawy naftowej powierzchnię, ma władza górnicza, jeżeli do kopalni żywicy ziemnej należy więcej terenów naftowych, tylko wówczas brać w rachubę ich powierzchnię, jeżeli tereny te z sobą terytoryalnie się łączą.

Ustanowiony w przedostatnim ustępie § 31 krajowej ustawy naftowej wyjątek od przepisów tego paragrafu odnosi się do tych terenów kopalnia-

nych, o których zamierzonem otwarciu ruchu przed dniem ogłoszenia tej ustawy:

a). doniesiono już władzy górniczej w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884 Dz. u. kr. Nr. 35 ex 1886, albo:

b) władzy górniczej wprawdzie jeszcze nie doniesiono, lecz uprawnienie do wydobywania minerałów żywicznych nabyte zostało w drodze umów dzierżawnych lub eksploatacyjnych jeszcze przed ogłoszeniem ustawy z 22. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 61. Umowy te dla zapewnienia wspomnianego wyjątku muszą jeszcze przed dniem ogłoszenia tej ustawy być sądownie lub notaryalnie zatwierdzone.

Gdy dalej wydzierżawienie praw wydobywania żywicy ziemnej nie jest na przyszłość w myśl zasad ustawy z 9. stycznia 1907 Dz. u. p. Nr. 7 dopuszczalne, przeto z umów dzierżawnych tylko te będą uwzględnione, które zawarte zostały jeszcze przed wejściem w moc wymienionej ustawy.

§ 7.

Jeżeli powierzchnia gruntu o przestrzeni mniej niż 12.000 metrów kwadratowych jest otoczona terenami kopalnianymi, to jest gruntami, na których wykonywane bywa prawo wydobywania, względnie polami naftowemi, może właściciel takiej przestrzeni gruntowej domagać się od urzędu górniczego okręgowego wydania orzeczenia, przepisanego w § 31 a kraj. ustawy naftowej, o ile żaden z sąsiednich uprawnionych do wydobywania nie uzyskał na tych gruntach takiegoż prawa. Do odnośnego podania należy dołączyć sporządzony przez rządowo autoryzowanego inżyniera górniczego lub też rządowo autoryzowanego prywatnego technika i potwierdzony plan sytuacyjny w podziałce wymiarów katastralnych, na którym to planie należy uwidocznić granice otoczonej przestrzeni gruntowej i podać powierzchnię tej przestrzeni w metrach kwadratowych, tudzież południk.

Gdy podanie takie wpłynie do władzy górniczej, winna ta władza po stwierdzeniu istnienia prawnych warunków, rozpisać rozprawę komisyjną i wezwać właściciela gruntu, z którego prawo wydobywania ma zostać przeniesione, oraz sąsiadujących uprawnionych do wydobywania.

Przy tej rozprawie należy przedewszystkiem tak co do przeniesienia prawa do wydobywania, jak też co do ceny kupna dążyć do zawarcia umowy stron. W razie dojścia do skutku umowy, należy ją zaprotokołować i na tem zamknąć rozprawę.

Jeżeli ugoda stron uczestniczących nie da się osiągnąć, winien górniczy urząd okręgowy zbadać długość linii granicznych pomiędzy otoczoną przestrzenią a sąsiednimi terenami kopalnianymi a nadto inne okoliczności miarodajne dla ustalenia tych pojedynczych części gruntu, na których sąsiedni

właściciele terenów kopalnianych mają uzyskać prawo do wydobywania. Wynik badań i ewentualne oświadczenie stron należy zapisać do protokołu.

W orzeczeniu, które na tej podstawie będzie wydane, ma górniczy urząd okręgowy orzec, że każdy z sąsiednich właścicieli terenów kopalnianych (właścicieli pola naftowego) w terminie 30 dni po urośnięciu orzeczenia w moc prawną ma nabyć prawo wydobywania nafty na pewnej, oznaczonej części otoczonej przestrzeni. Poszczególne części należy ustanowić według stosunku długości linii granicznych pomiędzy otoczoną przestrzenią a sąsiednimi terenami kopalnianymi i to w ten sposób, by się łączyły z terenem kopalnianym odnośnego uprawnionego do wydobywania. Do orzeczenia należy dołączyć pouczenie, że właścicielowi w razie zaniechania nakazanego w orzeczeniu nabycia lub niedojścia do skutku umowy o cenę kupna, przestrzeni otoczonej pozostawia się wolność udania się na drogę sądową.

Orzeczenie należy doręczyć wszystkim stronom interesowanym.

§ 8.

Według § 52 kraj. ustawy naftowej są w czasie wejścia w życie tej ustawy już ustanowieni i przez Władzę uznani kierownicy ruchu i dozorcy ruchu zwolnieni od obowiązku przedkładania dowodu uzdolnienia.

Jeżeli kierownik lub dozorca ruchu, do którego odnosi się to postanowienie przejdzie następnie do innej kopalni, będzie uwolniony od przedkładania dowodu uzdolnienia w myśl przepisów ustawy tylko wówczas, jeżeli przejdzie do takiej kopalni, która tak co do prowadzenia ruchu jak i co do występujących momentów niebezpieczeństwa stoi na równi z tą kopalnią, przy której przechodzący do innej kopalni był dotąd zatrudniony.

§ 9.

Jeżeli uczestnicy wspólnej kopalni wniosą na zasadzie postanowień § 60 kraj. ustawy naftowej prośbę o pozwolenie podziału prawa wydobywania poniżej $^1/_{40}$ całości, natenczas Starostwo górnicze winno zbadać, czy wskutek zakresu ruchu i wskutek urządzeń, które w nim jeszcze mają być zaprowadzone, dalsze prowadzenie kopalni wymaga większego kapitału, który możnaby uzyskać najłatwiej przez podział prawa wydobywania, wychodzący poza granicę ustawową, oraz czy kopalnia ze względu na rozmiar przestrzeni i na wydatność terenów naftowych do niej należących ma takie gospodarcze znaczenie, że nawet mniejszy udział w niej stanowi jeszcze przedmiot wartościowy, nadający się do wpisu do księgi. Tylko w razie zaistnienia tych warunków można dopuścić podziału prawa wydobywania poniżej granicy ustawowej. Przed udzieleniem takiego wyjątkowego pozwolenia winno jednak

Starostwo górnicze wziąć także pod rozwagę, iż ograniczenie podziału prawa wydobywania minerałów zawierających żywicę ziemną, unormowane w § 60 ustawy, miało według zamiaru ustawy zapobiedz, aby zbyt wielka liczba uprawnionych uczestników nie tamowała lub nie utrudniała zarządzania kopalnią a zwłaszcza stosunków między władzą a uprawnionymi do wydobywania, oraz prowadzenia ksiąg naftowych.

§ 10.

Urząd górniczy okręgowy winien w udzielić się mającej w myśl § 68 ustęp 2 kraj. ustawy naftowej opinii dla władzy budowlanej oświadczyć się o dopuszczalności wykonania budowy na polu naftowem przy rozważeniu przeszkód, zachodzących ze strony względów publicznych w szczególności zaś ze względów gospodarstwa społecznego.

Stosownie do tego władza górnicza będzie obowiązaną wystąpić przeciw zamierzonemu prowadzeniu budowy, jeżeliby wskutek niej miał powstać stan niekorzystny dla względów bezpieczeństwa, albo też niekorzyść dla gospodarstwa społecznego wskutek możliwego przeszkodzenia racyonalnemu poszukiwaniu i wydobywaniu żywicznych minerałów ziemnych, znajdujących się w odnośnym gruncie. Zwłaszcza wówczas będzie należało zapobiedz wznoszeniu budowli na polach naftowych, jeżeliby były stawiane nie dla zaspokojenia pewnej potrzeby, lecz jedynie w tym celu, by uprawnionemu do wydobywania żywicznych minerałów ziemnych przeszkodzić w wykonywaniu jego prawa i stąd osiągnąć zysk.

§ 11.

Wprowadzonem z ustawy z 9. stycznia 1907 Dz. u. p. Nr. 7 do § 69 krajowej ustawy naftowej postanowieniem, w myśl którego nowela z 21. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 115 o zatrudnianiu młodocianych robotników i kobiet a nadto o trwaniu dziennej pracy i odpoczynku niedzielnym znajduje zastosowanie w kopalniach, usuwa się istniejące dotąd wątpliwości co do stosowania tej noweli do przedsiębiorstw wydobywania minerałów żywicznych i stwarza się jasną podstawę prawną dla orzeczeń władz górniczych.

Ze względu na to postanowienie obowiązywać będzie przedsiębiorstwa wydobywania żywic ziemnych także wydane przez Ministerstwo rolnictwa dla wymienionej noweli rozporządzenie wykonawcze z 8. czerwca 1907 Dz. u. p. Nr. 146 o zatrudnianiu młodocianych robotników i dzieci w górnictwie

§ 12.

Urzędy górnicze okręgowe winny przy sposobności przedsiębranych inspekcyi kopalni czuwać nad dopełnieniem przepisów, zawartych w § 70 kraj. ustawy naftowej co do ubezpieczenia robotników, dozorców i urzędników ruchu, zatrudnionych przy kopalniach żywicy ziemnej.

§ 13.

W §§ 71 i następujących kraj. ustawy naftowej określono bliżej zakres działania władz górniczych pod względem przedsiębrać się mających z ich strony prewencyjnych czynności co do zabezpieczania przed wypadkami, czuwania nad życiem i zdrowiem robotników i innych podlegających ich dozorowi kierunków, a to ze względu na potężny rozwój, który przebrało w ostatnich latach galicyjskie kopalnictwo żywic ziemnych i na wystąpienie nowych momentów niebezpieczeństwa wskutek wzrastającego rozwoju kopalnictwa pod względem technicznym.

W myśl §§ 71 i 72 ustawy nadzór policyjny władz górniczych winien rozciągać się nie tylko na budowy kopalniane i wiercenia, lecz także na wszystkie zakłady, które uprawniony do wydobywania urządził dla celów poszukiwania minerałów żywicznych, ich wydobywania, wydostawania na zewnątrz, przygotowywania, przechowywania i t. d.; dalej, winien ten nadzór obejmować wszystkie zarządzenia w interesie życia i zdrowia robotników, dla ochrony przed szkodliwem oddziaływaniem kopalni i dla zebezpieczenia powierzchni gruntu.

Co do służby inspekcyjnej władz górniczych winny pod względem nadzoru kopalń żywic ziemnych znaleść odpowiednie zastosowanie zasady rozporządzenia ministeryalnego z 17. października 1895 Dz. u. p. Nr. 158.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

I.

Fol. ....

Prawo wydobywania nieodłączone

L. pozycyi	Położenie miejscowe kopalni		Parcele, względnie części parcel, na które rozciąga się prawo wydobywania		Otwory wiertnicze i szyby		Przynależność kopalni	Uprawniony do wydobywania		
	Gmina katastralna	Okręg podatkowy	Numer katastralny	Wymiar powierzchni	Nazwa tegoż	Podanie parcel, na których je założono		Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Udziały

Formularz 1.

L. wykazu księgi gruntowej ....

od prawa własności nieruchomości.

Pełnomocnik uprawnionego do wydobywania		Przedsiębiorca poszczególnych robót w kopalni			Pełnomocnik przedsiębiorcy		Doniesienie o puszczeniu przedsiębiorstwa w ruch przyjęto do wiadomości		Plan ruchu zatwierdzono		Uwagi
Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Oznaczenie oddanych robót	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib.	Rok	Liczba ekshib.	Rok	

Przeniesiono według L. ekshib. .... **z roku** ....

do tomu .... **fol.** ....

II/A.

Fol. ....

Pole naftowe

L. pozycyi	Nazwa pola poszukiwawczego	Położenie miejscowe pola poszukiwawczego		Poświadczenie przypuszczalnego pojawiania się minerałów wydano		Parcele, względnie części parcel na które rozciąga się prawo wydobywania		Termin końcowy ograniczonej własności pola naftowego	Otwory wiertnicze i szyby		Przynależność kopalni	Dalsze pola naftowe należęce do kopalni	
		Gmina katastralna	Okręg podatkowy	Liczba ekshib.	Rok	Numer katastralny	Wymiar powierzchni		Nazwa tegoż	Podanie parcel, na których je założono		Tom.	Fol.

Przeniesiono według L. ekshib. .... z roku ....

do tomu .... fol. ....

Formularz 2.

L. wykazu księgi naftowej ....

poszukiwawcze.

Właściciel pola naftowego poszukiwawczego (uprawniony do wydobywania)			Pełnomocnik właściciela pola naftowego (uprawnionego do wydobywania)		Przedsiębiorca poszczególnych robót w kopalni			Pełnomocnik przedsiębiorcy		Doniesienie o puszczeniu przedsiębiorstwa w ruch przyjęto do wiadomości		Plan ruchu zatwierdzono		Uwagi
Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Udziały	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Oznaczenie oddanych robót	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib.	Rok	Liczba ekshib.	Rok	

II/B.

Fol. ....

Pole naftowe

L. pozycyi	Nazwa pola wytwórczego	Położenie miejscowe pola wytwórczego		Poświadczenie stwierdzonego pojawiania się minerałów wydano		Parcele, względnie części parcel, na które rozciąga się prawo wydobywania		Nr. parceli, na której leży punkt odkrywki	Termin końcowy ograniczonej własności pola naftowego	Otwory wiertnicze i szyby		Przynależność kopalni	Dalsze pola naftowe należące do kopalni	
		Gmina katastralna	Okręg podatkowy	Liczba ekshib.	Rok	Nr. katastralny	Wymiar powierzchni			Nazwa tegoż	Podanie parcel, na których je założono		Tom.	Fol.

Formularz 3.

L. wykazu księgi gruntowej ....

wytwórcze.

Właściciel pola naftowego wytwórczego (uprawniony do wydobywania)			Pełnomocnik właściciela pola naftowego (uprawnionego do wydobywania)		Przedsiębiorca poszczególnych robót w kopalni			Pełnomocnik przedsiębiorcy		Doniesienie o puszczeniu przedsiębiorstwa w ruch przyjęto do wiadomości		Plan ruchu zatwierdzono		Uwagi
Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Udziały	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Oznaczenie oddanych robót	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib.	Rok	Liczba ekshib.	Rok	

Przeniesiono według L. ekshib. .... **z roku** ....

do tomu .... **fol.** ....

II/C.

Fol. ....

Pole

(wykaz

L. pozycyi	
Nazwa pola naftowego	
Położenie miejscowe pola naftowego	Gmina katastralna
	Okręg podatkowy
Parcele, względnie części parcel, na które rozciąga się prawo wydobywania	Numer katastralny
	Wymiar powierzchni
Termin końcowy ograniczonej własności pola naftowego	
Otwory wiertnicze i szyby	Nazwa tegoż
	Podanie parcel, na których je założono
Przynależność kopalni	
Dalsze pola naftowe należące do kopalni	Tom.
	Fol.
Właściciel pola naftowego (uprawniony do wydobywania)	Liczba ekshib. i rok
	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania
	Udziały

Formularz 2.

L. wykazu księgi naftowej ....

naftowe

niepotwierdzony).

Pełnomocnik właściciela pola naftowego (uprawnionego do wydobywania)		Przedsiębiorca poszczególnych robót w kopalni			Pełnomocnik przedsiębiorczy		Doniesienie o puszczeniu przedsiębiorstwa w ruch przyjęto do wiadomości		Plan ruchu zatwierdzono		Uwagi
Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Oznaczenie oddanych robót	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania	Liczba ekshib.	Rok	Liczba ekshib.	Rok	

Przeniesiono według L. ekshib. .... **z roku** ....

do tomu .... **fol.** ....

Nr. 109.

Rozporządzenie

Ministerstwa robót publicznych z 31. sierpnia 1908, w sprawie statutu Rady naftowej.

Na podstawie § 81 krajowej ustawy naftowej z 22. marca 1908 Dz. u. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 61, którą uregulowano prawo wydobywania minerałów użytecznych z powodu zawartości żywicy ziemnej, postanawia się po wysłuchaniu galicyjskiego Wydziału krajowego co następuje:

Art. I.

Ustanowić się mającą stosownie do § 81 gal. ustawy naftowej z 22. marca 1908 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, przy Starostwie górniczem w Krakowie Radę naftową obowiązywać będzie następujący statut:

§ 1.

Rada naftowa ma za zadanie objawiać na wezwanie Starostwa górniczego lub też z własnej inicyatywy opinię, tudzież stawiać wnioski w kwestyach, tyczących się technicznego ruchu kopalń minerałów żywicznych, a w szczególności środków ostrożności, jakich przytem przestrzegać należy celem zapobieżenia niebezpieczeństwu dla osób i mienia, dalej w sprawach opieki nad robotnikami i popierania górnictwa pod względem ekonomiczno-społecznym.

Należy nadto udzielić Radzie naftowej sposobności oświadczenia się co do wydanych przez Starostwo górnicze w myśl § 73 krajowej ustawy naftowej rozporządzeń górniczo-policyjnych i to jeszcze przed ich wydaniem.

§ 2.

Rada naftowa składa się ze Starosty górniczego i 11 członków:

1. Dwóch członków deleguje Wydział krajowy. Jeśli okres funkcyonowania Wydziału krajowego ukończy się w czasie trwania okresu funkcyonowania Rady naftowej, (§ 3) wówczas gaśnie także z tą chwilą urzędowanie delegatów Wydziału krajowego.

2. Siedmiu członków wybierają stowarzyszenia zawodowe. Te stowarzyszenia oraz liczbę mających być przez każde z nich wybieranych członków

Rady naftowej oznaczy Minister robót publicznych na każdy okres funkcyjny.

3. Dwu członków mianuje Minister robót publicznych. Wybieralnymi do Rady są tylko własnowolni obywatele państwa austryackiego.

§ 3.

Pierwszy okres funkcyonowania Rady naftowej obejmuje czas od chwili ukonstytuowania Rady do końca r. 1910, następujące okresy czas pięcioletni.

§ 4.

Jeżeli w czasie trwania okresu funkcyjnego członek Rady naftowej ustąpi, wówczas winien przewodniczący przedłożyć o tem sprawozdanie Ministerstwu robót publicznych, które wyda dalsze zarządzenia w celu zastąpienia ustępującego członka. Ponowne obsadzenie opróżnionego miejsca następuje tylko na resztę trwania okresu.

§ 5.

Przewodnictwo Rady naftowej sprawuje Starosta górniczy, lub w razie przeszkody, oznaczony przez niego zastępca.

Przewodniczący może w razie potrzeby przybrać przy obradach także innych ekspertów z po za grona Rady naftowej, między innymi także robotników i urzędników władz górniczych lub innych urzędników administracyjnych dla udzielania informacyi przy obradach.

§ 6.

Rada naftowa zbiera się na zaproszenie Starosty górniczego lub jego zastępcy w miarę potrzeby, jednakże przynajmniej raz w roku kalendarzowym i to w miejscu oznaczonem w zaproszeniu.

Przewodniczący winien zwołać Radę naftową na posiedzenie nadzwyczajne, jeśli tego zażąda przynajmniej 6 członków. Zwołanie rady w tym wypadku ma nastąpić w ciągu 4 tygodni od wniesienia żądania.

§ 7.

Czynności Rady naftowej odbywają się na posiedzeniach niepublicznych według regulaminu przez nią ustanowionego.

Opinie i wnioski uchwalają obecni członkowie na podstawie głosowania. Za przyjętą uważa się tę uchwałę, za którą oświadczyła się większość głosów obecnych członków; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 8.

Funkcya członka Rady naftowej jest urzędem honorowym, do którego nie jest przywiązane żadne wynagrodzenie.

Członkom, którzy nie mają stałego zamieszkania w miejscu, gdzie odbywa się posiedzenie, należą się dyety za każdy dzień urzędowania jakoteż podróży tam i z powrotem, w kwocie 10 K, o ile nie pobierają już z innego tytułu dyet z kas państwowych lub krajowych. Oprócz tego przyznane będą tym członkom koszta podróży.

§ 9.

Koszta posiedzeń Rady naftowej z wyjątkiem należytości dla urzędników władz górniczych pokryte będą z funduszu krajowego.

§ 10.

Czynności kancelaryjne Rady naftowej sprawuje Starostwo górnicze, które winno zarazem wspierać jej prace przez dostarczanie potrzebnego materyału, tudzież przez zarządzanie potrzebnych dochodzeń.

Art. II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wiedeń, 31. sierpnia 1908.

Gessmann w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 30. października 1908. **Część XXIII.**

Nr. 110.

U s t a w a

z dnia 5. września 1908, o wyłączeniu przysiółka Maziarnia wawrzkowa ze związku gminy Grabowa, powiatu Kamioneckiego, i utworzeniu z niego samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą „Maziarnia wawrzkowa“.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Maziarnia wawrzkowa, o ile tworzy zwarty kompleks gruntów, wyłącza się w tym zwartym kompleksie ze związku gminy Grabowa, powiat Kamionka strumiłowa, i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Maziarnia wawrzkowa.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, ma być Rada gminna w Grabowej rozwiązaną, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej Grabowej i Maziarni wawrzkowej.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Bad Ischl, dnia 5. września 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 111.

U s t a w a

z dnia 8. września 1908, o utworzeniu z przysiółka Podmanastyrek, należącego do związku gminnego Hrycowola, powiatu Brody, samoistnej gminy administracyjnej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Podmanastyrek, o ile tworzy zwarty kompleks gruntów wyłącza się w tym zwartym kompleksie ze związku gminy Hrycowola, powiatu Brodzkiego i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Podmanastyrek.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 8. września 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 112.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1908 L. 92.141, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1909.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1909 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy pod 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu pod 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykuł 39 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 12. września 1908.

Nr. 113.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. września 1908 L. 98.037, w sprawie zezwolenia gminie Tyśmienica na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tyśmienica na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1909 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 114.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. października 1908 L. 98.234, w sprawie zezwolenia gminie Szczawnica wyżna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Na podstapie § 81 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Szczawnica wyżna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, maliniaku, wiśniaku i dereniaku na przeciąg dalszych lat dwu w wysokości oznaczonej w ustawie z dnia 14. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 104 i pod warunkiem, że gmina obowiązaną jest dochód z tych opłat

zabezpieczyć tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 115.

U s t a w a

z dnia 27. września 1908, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o czasowem uwolnieniu od opłaty dodatków krajowych i gminnych do podatku domowo-czynszowego tych budowli, które będą nowo wybudowane na gruntach pofortyfikacyjnych, zakupionych przez gminę m. Krakowa od c. k. Skarbu państwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Budowle, które zostaną nowo wybudowane na gruntach obszaru pofortyfikacyjnego, nabytych kontraktem kupna sprzedaży z dnia 26. czerwca 1907 r. przez gminę miasta Krakowa od c. k. Skarbu państwa, będą na wypadek, jeżeli i o ile przyznanem będzie ustawą państwową wyjątkowo przedłużone uwolnienie od podatku domowo-czynszowego na czas tego uwolnienia, określonego ustawą państwową, uwolnione także od dodatków krajowych i gminnych do tego podatku.

§ 2.

Określone w § 1 uwolnienie od dodatków krajowych i gminnych przysługuje tylko takim budowlom, które w czasie obowiązywania ustawy państwowej zostaną rozpoczęte i ukończone, względnie wykonane w stanie zdolnym do używania.

§ 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie równocześnie z ustawą państwową, wymienioną w § 1.

§ 4.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 27. września 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 116.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 13. października 1908 L. 15.015/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Bukowina, Kościelisko i Witów, powiatu Nowotarskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości: Bukowina, Kościelisko i Witów, powiatu Nowotarskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 117.

U s t a w a

z dnia 10. października 1908, w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy wodociągowej dla stoł. król. miasta Krakowa z 12. sierpnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 94.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 7 i 9 ustawy z 12. sierpnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 94 znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu, a natomiast mają one opiewać:

§ 7.

Za zużywanie wody:

a) do celów gospodarstwa domowego, t. j. do picia, gotowania, prania, czyszczenia, kąpieli i t. p., przewyższające 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę;

b) na cele przemysłowe, jak do fabryk, zajazdów, hoteli, łaźni, kawiarni, dla zakładów dorożkarskich, do pojenia koni pociągowych w przedsiębiorstwach przemysłowych i fabrycznych i t. p.;

c) na cele zbytkowe, jak do ogrodów, wodotrysków, do pojenia koni pojazdowych i zbytkowych i t. p.; wreszcie

d) za zużywanie wody w tych budynkach, do których § 6 się nie stosuje, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, dworcach kolejowych i t. p.

może gmina miasta Krakowa pobierać opłaty według wydać się mającej taryfy.

§ 9.

Podatek gminny (§ 6) i opłaty za zużywanie wody (§ 7) ponosić mają lokatorowie względnie używający wody.

Za podatek gminny tudzież za opłaty za wodę zużytą w gospodarstwie domowem ponad przepisaną ilość 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę (§ 7 a) odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności z prawem regresu do swych lokatorów.

Opłaty za zużywanie wody na cele wymienione w § 7 b), c), d), ściągane będą wprost od tych, na których żądanie lub zgłoszenie zakład wodociągowy miejski wody lub urządzeń wodociągowych dostarcza.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 10. października 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. sierpnia 1908 L. 85.273, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podgórze-Swoszowice-Świątniki-Mogilany.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Wieliczce na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podgórze-Swoszowice-Świątniki-Mogilany, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 10. listopada 1908. **Część XXIV.**

Nr. 119.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 25. października 1908 L. 18.347/pr., w sprawie statutu „Krajowej centralnej kasy dla spółek rolniczych“ we Lwowie.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z 13. października 1908 najmiłościwiej zatwierdzić uchwalone przez Sejm krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na posiedzeniu z 26. września 1907, utworzenie „Krajowej centralnej kasy dla spółek rolniczych“ we Lwowie, na podstawie przedłożonego zarysu statutu i pod warunkami przez Sejm uchwalonymi (punkty I—V. uchwały sejmowej), a z zastrzeżeniem, że dla zmian statutu, jakieby w danym razie Sejm krajowy uchwalił w przyszłości, wyjednane będzie Najwyższe zatwierdzenie.

Co się podaje niniejszem do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 16. października 1908 L. 36.926, a zarazem ogłasza się zatwierdzony Najwyższem postanowieniem statut „Krajowej centralnej kasy dla spółek rolniczych“.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Statut

Krajowej centralnej kasy dla Spółek rolniczych we Lwowie.

Firma, cel i zakres działania.

§ 1.

Na podstawie uchwały Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. września 1907 r. ustanawia się krajowy zakład kredytowy, jako samoistną osobę prawną pod firmą: „Krajowa centralna kasa dla Spółek rolniczych we Lwowie", — po rusku: „Краєва центральна Каса для спілок рільничих у Львові;" — po niemiecku: „Landes-Centralkasse für landwirtschaftliche Genossenschaften in Lemberg".

Zakładowy kapitał Centralnej kasy ustanawia się w sumie 2,000.000 koron.

Mianowicie przekazuje Sejm cały fundusz pożyczkowy, utworzony dla Spółek oszczędności i pożyczek uchwałą sejmową z dnia 16. marca 1899 na rzecz Centralnej kasy.

Z chwilą ukonstytuowania Centralnej kasy przechodzą na kasę wszystkie aktywa i passywa rzeczonego funduszu pożyczkowego, którego kapitał własny wynosił z końcem roku 1906 kwotę 402.363 koron 77 hal.

Wydział krajowy upoważniony jest na rachunek subwencyi krajowej, przyznanej na lat 50 w rocznych kwotach po 40.000 koron temuż funduszowi pożyczkowemu uchwałą sejmową z dnia 16. marca 1899 zaciągnąć imieniem kraju pożyczkę w takiej wysokości, jaka możliwą będzie przy racie amortyzacyjnej 40.000 koron.

Całą gotówkę z tej pożyczki uzyskaną, Wydział krajowy złoży na kapitał zakładowy Centralnej kasy.

Reszta kapitału, w sumie 2,000.000 koron ustanowionego będzie zebrana z czystych zysków kasy według postanowień § 24 niniejszego statutu.

§ 2.

Główną siedzibą tej Centralnej kasy jest Lwów.

§ 3.

Zadaniem Centralnej kasy jest popieranie działalności Spółek rolniczych, zostających pod Patronatem Wydziału krajowego przez udzielanie im dogo-

dnego kredytu, pośredniczenie pomiędzy niemi w zużytkowywaniu nadwyżek funduszów obrotowych i załatwianie innych interesów kredytowych i bankowych dla tychże Spółek rolniczych.

§ 4.

W szczególności zaś należy do zakresu działania Krajowej Centralnej kasy:

a) przyjmowanie wkładek na rachunek bieżący lub na książeczki wkładkowe;

b) eskontowanie weksli Spółek rolniczych, zostających pod Patronatem krajowym;

c) udzielanie Spółkom patronackim pożyczek na skrypty dłużne i w rachunku bieżącym;

d) wypłacanie Spółkom zaliczek pieniężnych na zastaw kwitów składowych (warrantów) lub papierów wartościowych;

e) pośredniczenie w kupowaniu i spieniężaniu monet zagranicznych, papierów wartościowych i kuponów na rachunek Spółek, jako też kupowanie i spieniężanie papierów wartościowych i kuponów na użytek własny Centralnej kasy.

§ 5.

We wszystkich interesach powyższych ograniczać się winna Centralna kasa na stosunki jedynie:

a) ze stowarzyszeniami zarobkowemi i gospodarczemi, które się opierają na ustawie z 9. kwietnia 1873 Dz. p. p. Nr. 70 a pozostają pod Patronatem Wydziału krajowego, przyczem przed udzieleniem Spółce pożyczki lub otwarciem kredytu winna Dyrekcya Centralnej kasy zasięgnąć opinii Biura Patronatu;

b) z władzami publicznemi (państwowemi, krajowemi, powiatowemi i gminnemi), jako też z instytucyami kredytowemi i z gminnemi kasami pożyczkowemi, które swoimi funduszami chcą ułatwić i poprzeć działalność Centralnej kasy lub za jej pośrednictwem zasilać swym kredytem Spółki, zostające pod Patronatem Wydziału krajowego.

§ 6.

Wszelkie interesy spekulacyjne i wykraczające poza właściwe zadanie (§ 3) Centralnej kasy są niedopuszczalne.

§ 7.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań Centralnej kasy kredytowej względem Banku krajowego, wynikających z zaliczek pieniężnych Banku w rachunku bieżącym, w takiej wysokości, aby przed całkowitą wpłatą kapitału zakładowego podnieść kapitał obrotowy kasy do wysokości 2,000.000 koron.

§ 8.

Kraj gwarantuje aż do wysokości 1,000 000 koron za zobowiązania, które kasa Centralna przyjmie względem c. k. Skarbu państwa, względem zakładów państwowych, lub publicznych zakładów kredytowych, które powierzą jej swoje fundusze do obrotu.

Przyjęcie przez Centralną kasę tego rodzaju zobowiązań, przez kraj poręczonych, może nastąpić tylko za wyraźnem zezwoleniem Wydziału krajowego.

Zarząd i nadzór.

§ 9.

Sprawami Centralnej kasy zarządza Dyrekcya przy częściowym współudziale i pod bezpośrednim nadzorem Rady nadzorczej jakoteż pod zwierzchnim nadzorem Wydziału krajowego we Lwowie w zastępstwie Sejmu krajowego.

§ 10.

Dyrekcya składa się z trzech dyrektorów i z trzech zastępców dyrektorów, których mianuje Wydział krajowy po wysłuchaniu opinii Rady nadzorczej.

Wydział krajowy postanowi, który z dyrektorów ma być przewodniczącym, który jego zastępcą a który referentem, zawiadującym bezpośrednio biurem Centralnej kasy.

Nominacya dyrektorów i ich zastępców następuje z reguły na trzy lata; z ważnych powodów może Wydział krajowy zamianować dyrektora na dłuższy lub krótszy okres czasu.

§ 11.

Dyrekcya zastępuje Centralną kasę wobec osób trzecich i kolegialnie:

a) udziela pożyczki lub otwiera kredyt w rachunku bieżącym;

b) stanowi o poniesieniu wydatków administracyjnych i zakupnie potrzebnych ruchomości;

c) mianuje i uwalnia niestałych urzędników Centralnej kasy z wyjątkiem naczelnego buchaltera;

d) przedkłada Radzie nadzorczej wnioski co do zamianowania stałych urzędników Centralnej kasy;

e) przedkłada Radzie nadzorczej roczne zamknięcia rachunkowe (§ 28) wraz z sprawozdaniem z swoich czynności za rok ubiegły.

§ 12.

Do powzięcia kolegialnej uchwały potrzeba obecności trzech a zgody co najmniej dwóch członków Dyrekcyi lub ich zastępców; uchwały mają być zanotowane w protokole z posiedzenia.

§ 13.

Dyrektor-referent jest bezpośrednim zawiadowcą biura Centralnej kasy, prowadzi jej korespondencyę i czuwa nad należytem prowadzeniem rachunkowości Centralnej kasy.

§ 14.

Czynności kasowe Centralnej kasy wykonywa bezpłatnie kasa Banku krajowego we Lwowie na podstawie instrukcyi wydanej przez Wydział krajowy.

§ 15.

Dyrekcya podpisuje firmę Centralnej kasy w ten sposób, że pod stampilią (pieczęcią), zawierającą dosłowne brzmienie firmy Centralnej kasy (§ 1) kładą swoje własnoręczne podpisy którzykolwiek dwaj członkowie Dyrekcyi lub ich zastępcy.

§ 16.

Rada nadzorcza Centralnej kasy składa się z 9 członków, których mianuje Wydział krajowy na przeciąg 3-ch lat.

Członkowie Wydziału krajowego oraz dyrektorowie, ich zastępcy i urzędnicy Centralnej kasy nie mogą być członkami Rady nadzorczej.

§ 17.

Przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego Rady nadzorczej wyznacza Wydział krajowy, sekretarza Rady i członków komisyi rewizyjnej wybiera sama Rada nadzorcza ze swego grona.

§ 18.

Do zakresu czynności Rady nadzorczej należy:

a) wykonywanie szczegółowej kontroli nad czynnościami Dyrekcyi i interesami Centralnej kasy;

b) sprawdzanie rocznego zamknięcia rachunków i bilansu Centralnej kasy i przedkładanie Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia wraz z wnioskami co do udzielenia Dyrekcyi absolutoryum z rachunków i czynności, rozdziału czystego zysku i pokrycia straty (§ 28);

c) mianowanie na wniosek Dyrekcyi stałych urzędników (§ 14 c);

d) przedkładanie Wydziałowi krajowemu opinii co do zamianowania dyrektorów i zastępców dyrektorów Centralnej kasy (§ 13);

e) przedkładanie Wydziałowi krajowemu propozycyj co do ustanowienia lub zmiany etatu płac członków Dyrekcyi i urzędników Centralnej kasy, co do zakupna nieruchomości, co do wydania lub zmiany instrukcyj administracyjnych i regulaminu dla Rady nadzorczej jakoteż wniosków i opinij w innych sprawach dotyczących rozwoju Centralnej kasy.

§ 19.

Posiedzenia Rady nadzorczej zwołuje przewodniczący względnie jego zastępca. Do ważności uchwał Rady nadzorczej potrzebną jest obecność conajmniej pięciu a zgoda conajmniej trzech obecnych członków Rady. Z uchwał spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący i sekretarz lub ich zastępcy.

§ 20.

W posiedzeniach Rady nadzorczej biorą udział z głosem doradczym dyrektorowie (względnie ich zastępcy) z wykluczeniem jednak ich obecności w czasie obrad nad sprawami osobistemi członków Dyrekcyi lub dotyczącemi wyników kontroli nad czynnościami Dyrekcyi.

§ 21.

Wydział krajowy wykonywa najwyższy nadzór nad wszystkiemi czynnościami Centralnej kasy a w szczególności ma zastrzeżoną decyzyę w następujących sprawach:

a) mianuje wszystkich dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównego buchaltera Centralnej kasy, jakoteż powołuje członków Rady nadzorczej;

b) ustanawia na podstawie propozycyj Dyrekcyi stopę procentową dla przyjmowanych wkładek, dla udzielanych pożyczek lub zaliczek kredytowych i dla eskontu wekslowego;

c) wydaje lub zatwierdza szczegółowe przepisy dla każdego działu interesów Centralnej kasy, instrukcyę administracyjną dla Dyrekcyi i urzędników, oraz regulamin czynności Rady nadzorczej; ustanawia normy co do zwrotu wydatków członków Rady nadzorczej z powodu udziału w jej czynnościach;

d) ustanawia etat urzędników i sług Centralnej kasy;

e) rozstrzyga o nabyciu lub pozbyciu nieruchomości przez Centralną kasę;

f) zatwierdza przedłożone przez Dyrekcyę a sprawdzone przez Radę nadzorczą roczne zamknięcia rachunkowe i decyduje o użyciu zysków lub pokryciu straty;

g) przyjmuje roczne sprawozdania Dyrekcyi i Rady nadzorczej z ich czynności i przedkłada Sejmowi krajowemu wraz z rocznem zamknięciem rachunkowem i swojem sprawozdaniem o działalności Centralnej kasy;

h) ustanawia komisarza swego dla udziału w posiedzeniach Rady nadzorczej z głosem doradczym i z prawem zawieszania uchwały, powziętej przez Radę nadzorczą, aż do rozstrzygnięcia sprawy przez Wydział krajowy;

i) może każdego czasu przeprowadzić szkontrum kasy, kontrolę ksiąg i dokumentów Centralnej kasy;

k) usuwa pojedyńczych lub wszystkich członków Dyrekcyi, głównego buchaltera i członków Rady nadzorczej w razie zaniedbywania obowiązków lub działania na szkodę instytucyi i wydaje w razie potrzeby wszelkie nadzwyczajne zarządzenia w celu zabezpieczenia interesów, majątku i należytego działania Centralnej kasy.

Rachunkowość, fundusz rezerwowy, użycie zysku i pokrycie straty.

§ 22.

Rok kalendarzowy jest rokiem administracyjnym Centralnej Kasy. Jeżeli Centralna kasa czynności swe rozpocznie w drugiej połowie roku kalendarzowego, naówczas pierwszy rok administracyjny kończy się dopiero z końcem następnego roku kalendarzowego.

§ 23.

Corocznie w dniu 31. grudnia zamyka Dyrekcya wszystkie rachunki Centralnej kasy i w ciągu 6-ciu pierwszych tygodni następnego roku zestawia wyniki ogólnego zamknięcia rachunkowego jakoteż bilans majątkowy Centralnej kasy i wraz z swem sprawozdaniem z działalności przedkłada Radzie nadzorczej do sprawdzenia.

Rada nadzorcza winna zamknięcia rachunkowe dokładnie sprawdzić i najpóźniej do końca marca przedłożyć Wydziałowi krajowemu wraz z swojem sprawozdaniem i z wnioskami co do użycia czystego zysku lub pokrycia straty.

§ 24.

Z czystego zysku wykazanego rocznem zamknięciem rachunków przypada 10% do funduszu rezerwowego, zaś reszta zysków przyłączoną zostanie do zakładowego kapitału kasy, dopóki tenże nie dojdzie do wskazanej § 1 statutu sumy 2 milionów koron.

§ 25.

Fundusz rezerwowy służy na pokrycie ewentualnych strat i na zabezpieczenie wszystkich zobowiązań Centralnej kasy. Na razie przydziela się do funduszu rezerwowego 10% czystego zysku w myśl § 24, a gdy kapitał zakładowy kasy Centralnej do sumy 2 milionów uzupełniony zostanie, wpływać będzie cały czysty zysk do funduszu rezerwowego kasy, dopóki ten fundusz nie wzrośnie do sumy 1 miliona koron.

Gdy fundusz rezerwowy dosięgnie jednego miliona koron, orzeknie Sejm krajowy, czy zachodzi potrzeba dalszego zwiększania tego funduszu.

§ 26.

Jeżeliby zamknięcie rachunków wykazało straty, Rada nadzorcza doniesie o tem natychmiast Wydziałowi krajowemu, celem wydania odpowiednich zarządzeń.

Zmiana statutów i zwinięcie Centralnej kasy.

§ 27.

Zmianę statutu Centralnej kasy uchwala Sejm na wniosek Wydziału krajowego.

§ 28.

Sejm może uchwalić zwinięcie i likwidacyę Centralnej kasy. W takim razie cały majątek kasy przechodzi na własność kraju.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 30. listopada 1908. **Część XXV.**

Nr. 120.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 6. kwietnia 1908 Dz. u. kraj. Nr. 68, o regulacyi potoku Rudawy z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Rudawy od mostu w Woli justowskiej do mostu drogowego w Dulowy z dopływami jest przedsiębiorstwem powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego i ma być wykonaną w myśl § 6 ustawy z dnia 6. kwietnia 1908 Dz. u. kr. Nr. 68, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa, tudzież Reprezentacyj powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt krajowego Biura melioracyjnego z roku 1906, który preliminuje koszta robót na 3,600.000 K, z uwzględnieniem modyfikacyj zaproponowanych w protokole komisyi reambulacyjnej z 20. lipca 1907, a zatwierdzonych reskryptem Ministerstwa rolnictwa z 17. kwietnia 1908 L. 14.910.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoku Rudawy na długości 31·8 km;

2. korekcyą 12 dopływów Rudawy, mianowicie potoków Olszanickiego, Wedońki, Kluczwody, Bolechowickiego, Łączki, Brzezinki, Rudawki, Nielepickiego, Młynki, Krzeszówki, Filipówki i Żabnika łącznej długości 11·091 km;

3. wykonania 27 rowów osuszających łącznej długości 41·92 km;

4. budowę 23 mostów żelazno-betonowych, 2 kładek, 10 mostów betonowych, 10 jazów betonowych (3 dla młynów, 1 dla tartaku, a 6 dla

celów nawodnienia), 26 przepustów wałowych, 28 stopni betonowych i 440 metrów bieżących murów bulwarowych na potoku Krzeszówce;

5. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośmnaście i trwać ma od wiosny 1909 do jesieni 1926.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na potoku Rudawie i na wymienionych w § 2 dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 6. kwietnia 1908 Dz. u. kraj. Nr. 68.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 6. kwietnia 1908 Dz. u. kr. Nr. 68, datki kraju, państwa i interesowanych powiatów mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 45% datek funduszu krajowego w kwocie 1,620.000 K w ośmnastu równych ratach rocznych po 90.000 K od roku 1909 do roku 1926;

b) 45% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 1,620.000 K w ośmnastu równych ratach rocznych po 90.000 K od roku 1909 do roku 1926;

c) z 10% datku obu interesowanych powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego, mianowicie:

1. datek powiatu Krakowskiego w kwocie 202.500 K w ośmnastu równych ratach rocznych po 11.250 K od roku 1909 do roku 1926;

2. datek powiatu Chrzanowskiego w kwocie 157.500 K w ośmnastu równych ratach rocznych po 8.750 K od roku 1909 do roku 1926.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót objętych projektem okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Powiatom konkurującym zastrzega się prawo ściągnięcia przypadających na nie datków konkurencyjnych od właścicieli nieruchomości i zakładów, które od wylewów mają być ochronione, a to po myśli § 66 ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, według wartości tych nieruchomości i zakładów na podstawie orzeczenia władzy politycznej.

Spłata zapadłych datków interesowanych powiatów nie może być zawisłą od poprzedniego ściągnięcia datków konkurencyjnych od stron prywatnych.

Koszta wymiaru i ściągnięcia datków konkurencyjnych od stron prywatnych ponosić mają fundusze interesowanych powiatów.

§ 7.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego Biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnych, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w Kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety. Za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 km., przy komisyach zaś poza miejscem zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierowników budowy, ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego. Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 8.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy, dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 9.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane

tej zmiany żądały, winni kierownicy budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie Kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego. W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kraj. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie. Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 11.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spiszą kierownicy budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 12.

Wykonanie robót ziemnych, tudzież przeprowadzenie wykupna gruntów i odszkodowań, upoważniony jest Wydział krajowy oddać konkurującym powiatom Krakowskiemu i Chrzanowskiemu za sumę ryczałtową, wykazaną w kosztorysie, która wynosi w rubryce robót ziemnych 894.771 K 81 h, w rubryce zaś wykupna gruntów i odszkodowań 436.837 K 25 h.

Ewentualne przekroczenie kosztów preliminowanych w tych dwu rubrykach z wyjątkiem nadwyżki kosztów spowodowanych zmianą trasy pokryć w takim razie winne wyłącznie fundusze powiatów Krakowskiego i Chrzanowskiego.

Wykonanie innych kategoryi robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdy jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów. W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 13.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dzienniki budowy mają być z końcem każdego tygodnia zamknięte, przedsiębiorcom do przejrzenia udzielone, tudzież przez nich podpisane po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez nich zarzutów.

§ 14.

Tak Administracyi Państwa jak i Wydziałom powiatowym w Krakowie i Chrzanowie przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziałów powiatowych.

Kontrola robót, przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego, odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 15.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z Kierownika budowy;

c) z delegata właściwego Wydziału powiatowego w Krakowie lub Chrzanowie.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa a dopiero wtedy, kiedy

ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 16.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§ 17.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33 osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuty, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 18.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku, udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także interesowanym Wydziałom powiatowym, oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziałów powiatowych, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 19.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 121.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. września 1908 L. 93.214, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Glinnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża po raz trzeci obszarowi dworskiemu w Glinnie na lat pięć koncesyę z dnia 14. kwietnia 1894 r. (Dz. u. kr. Nr. 35) do pobierania opłat mytniczych od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 122.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. września 1908 L. 88.069, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Buczaczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Buczaczu na lat pięć koncesyę z dnia 17. sierpnia 1903 r. (Dz. u. kr. Nr. 83) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty na dwóch stacyach mytniczych a to na jednej stacyi

pod Buczaczem i na drugiej pod Potokiem złotym w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 123.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. października 1908 L. 102.359, w sprawie zezwolenia gminie Chorostków na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 80 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Chorostków na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat 5 (pięciu) począwszy od r. 1909 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 124.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. października 1908 L. 104.710, w sprawie zezwolenia gminie Dąbrowa na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1908 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie

Dąbrowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 125.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1908 L. 90.423, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I-szej klasy Wygoda-Medenice.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu koncesyę z dnia 15. września 1903 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr 82, do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I-szej klasy Wygoda-Medenice w wysokości i pod warunkami w koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 126.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1908 L. 90.423, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Drohobycz-Chyrawka-Glinne.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyę z dnia 15. września 1903 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 82, do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Drohobycz-Chyrawka-Glinne w wysokości i pod warunkami w koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 127.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 5. listopada 1908, L. 18.772/pr., o zmianie kompetencyi c. k. Ministerstw co do regulacyi rzek objętych ustawą z 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, i nowelą do tej ustawy z 9. maja 1907, Dz. u. kr. Nr. 54.

Według obwieszczenia wszystkich c. k. Ministerstw z 6. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 124, względnie na mocy ustawy z 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 123, przeszły z dniem 8. lipca 1908 agendy komisyi regulacyi rzek w Galicyi, ustanowionej na mocy ustawy z 18. września 1901, Dz. u. i r. kr. Nr. 103, w zakresie przyznanym tą ustawą c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych, do zakresu działania c. k. Ministerstwa robót publicznych, określonego Najwyższem postanowieniem z dnia 21. marca 1908.

Zakres działania c. k. Ministerstwa robót publicznych rozciąga się zatem analogicznie także na agendy komisyi regulacyi rzek w Galicyi, obejmujące roboty wymienione w noweli z 9. maja 1907, Dz. u. i r. kr. Nr. 54, do ustawy z 18. września 1901, Dz. u. i r. kr. Nr. 103.

Zresztą nie zaszły żadne zmiany w kompetencyi innych c. k. Ministerstw co do robót objętych przytoczonemi wyżej ustawami.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 128.

U s t a w a

z dnia 11. października 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie król. stołecznego miasta Lwowa na zaciągnięcie za poręką kraju Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, pożyczki w sumie 14,000.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Upoważnia się gminę król. stołecznego miasta Lwowa do zaciągnięcia w drodze emisyi obligacyi komunalnych, najwyżej podług stopy 4% oprocentowanych, pożyczki do wysokości 14,000.000 koron, spłacalnej najpóźniej w ciągu lat 60, a to na cele wymienione szczegółowo w Art. II. tej ustawy z zachowaniem przepisów zawartych w artykułach III., IV. i V. tejże ustawy.

Art. II.

Z funduszu uzyskać się mającego w sposób ustanowiony w Art. I. mają być pokryte następujące wydatki:

1. na rozszerzenie gazowni miejskiej 2,000.000 koron;
2. na budowę nowych szkół 3,000.000 koron;
3. na zakupno gruntów na cele zakładu wodociągowego, oraz na budowę domu administracyjnego, magazynów i warstatów dla tego zakładu 600.000 koron;
4. na rozszerzenie rzeźni miejskiej 260.000 koron;
5. na budowę hal targowych 1,200.000 koron;
6. na zakład pogrzebowy i dom przedpogrzebowy 180.000 koron;
7. na rozszerzenie zakładów dobroczynnych (przytulisko Brata Alberta, pawilon dla nieuleczalnych i t. p.) 500.000 koron;
8. na łaźnie ludowe 300.000 koron;
9. na budowę kanałów miejskich 2,600.000 koron;
10. na wybrukowanie ulic 2,000.000 koron;
11. na zakupno realności dla gminy 500.000 koron;
12. na pokrycie kosztów połączonych ze zrealizowaniem pożyczki i konfekcyą obligów komunalnych 860.000 koron.

Art. III.

Wykonanie wymienionych w Art. II. inwestycyi, jakoteż emisya potrzebnych na rzeczone cele kwot pożyczkowych, nastąpić ma stopniowo i na podstawie specyalnej dla każdej sprawy uchwały Rady miejskiej, zatwierdzonej przez Wydział krajowy.

Przed zatwierdzeniem odnośnej uchwały Rady miejskiej przez Wydział krajowy, wykonanie żadnej inwestycyi w Art. II. wymienionej, nie może być rozpoczętem.

W sprawach tych uchwała Rady miejskiej, aby miała ważność, musi być powziętą na dwóch odbytych nie prędzej jak w ośm dni — po sobie następujących posiedzeniach, w obecności przynajmniej 50 członków Rady miejskiej i to po wysłuchaniu wniosków odpowiednich sekcyi i po rozpoznaniu szczegółowych projektów, planów i kosztorysów.

Sposób użycia każdej częściowej pożyczki ma być wykazywany Wydziałowi krajowemu.

Art. IV.

Umowy co do sfinansowania niniejszej pożyczki zawrzeć się mające, będą obowiązywały gminę król. stołecznego miasta Lwowa dopiero od chwili zatwierdzenia tych umów przez Wydział krajowy.

Art. V.

Jeżeliby wskutek uchwały Rady miejskiej lub z powodu odmówienia przez Wydział krajowy zatwierdzenia dotyczących uchwał Rady miejskiej, wykonanie którejkolwiek z wymienionych w Art. II. inwestycyi nie przyszło do skutku, należy potrącić przeznaczoną na to kwotę z ogólnej sumy pożyczki.

Art. VI.

Za pożyczkę niniejszą do wysokości 14,000.000 koron poręcza kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. VII.

Raty amortyzacyjne od tej pożyczki obowiązaną jest Rada król. stołecznego miasta Lwowa przez cały czas okresu umorzenia wstawiać do budżetu i obowiązaną jest przy uchwaleniu budżetu uchwalić stosowne środki pokrycia niedoboru budżetowego.

Gdyby Rada miejska tego obowiązku nie dopełniła, Wydział krajowy wstawi raty amortyzacyjne od niniejszej pożyczki w budżet gminy miasta Lwowa i nałoży stosowne dodatki gminne do podatków na pokrycie rat amortyzacyjnych, względnie na pokrycie niedoboru budżetowego.

Budżet przez Radę miejską uchwalony przedłoży Magistrat król. stoł. miasta Lwowa Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 15. grudnia przed rokiem przedmiotowym.

Zamknięcie rachunków z ubiegłego roku, przez Radę miejską sprawdzone i przyjęte, przedłoży Magistrat Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 1. września.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Budapeszt, dnia 11. października 1908.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 129.

Ustawa

z dnia 31. lipca 1908, o utworzeniu z posiadłości wchodzącej w skład obszaru dworskiego w Zubowmostach, powiat Żółkiew, nowej gminy administracyjnej pod nazwą Konstantówka.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Posiadłość wchodząca dotychczas w skład obszaru dworskiego Zubowmosty, powiat Żółkiew, a stanowiąca zwarte w swych granicach terytoryum, tworzyć ma nową samoistną gminę administracyjną pod nazwą Konstantówka.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Bad Ischl, dnia 31. lipca 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 130.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. listopada 1908 L. 115.064, w sprawie zezwolenia gminie Chrzanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Chrzanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa przyzwolonych pierwotnie ustawą z dnia 11. sierpnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 45, na przeciąg lat trzech począwszy od r. 1909 do końca r. 1911, w wysokości i pod warunkami, określonymi w rozporządzeniu Wydziału krajowego z dnia 19. listopada 1905 Dz. u. kr. Nr. 136.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Władysław Jahl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 12. grudnia 1908. **Część XXVI.**

Nr. 131.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 10. listopada 1908 L. 130.985, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 7. lutego 1908 Dz. u. k. Nr. 31, o uzupełnieniu regulacyi rzeki Bugu, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 3. września 1908, L. 24.832, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem robót publicznych.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 7. lutego 1908 Dz. u. kraj. Nr. 31, o uzupełnieniu regulacyi rzeki Bugu.

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi rzeki Bugu od ujścia Pełtwi do ujścia Raty jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl § 6 ustawy z 7. lutego 1908 Dz. u. kr. Nr. 31, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1904, zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z 18.

kwietnia 1907 L. 34.533 ex 1906, który preliminuje koszta robót na 2,524.000 K, z uwzględnieniem zmian zaproponowanych przez komisyę reambulacyjną w protokole z 31. lipca 1906.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowane uzupełnienie regulacyi obejmuje następujące roboty:

1. systematyczną regulacyę Bugu od km. 29·5 do ujścia Pełtwi (km. 72·155);

2. uzupełnienie budowli regulacyjnych od ujścia Raty (km. 0·0) do km. 29·5;

3. budowę 12 mostów drewnianych;

4. utrzymanie powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośmnaście i trwać ma od wiosny r. 1907 do jesieni r. 1924.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na rzece Bugu.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 7. lutego 1908 Dz. u. kraj. Nr. 31.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 7. lutego 1908 Dz. u. kr. Nr. 31, datki kraju i państwa mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 1,009.600 K w ośmnastu równych ratach rocznych po 56.088 K 89 h od r. 1907 do r. 1924;

b) 30% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 757.200 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w ośmnastu równych ratach rocznych po 42.066⅔ K od roku 1907 do roku 1924;

c) 30% datek państwowej dotacyi budowli wodnych z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w ośmnastu ratach rocznych od roku 1908 do

roku 1925, z których pierwsze siedmnaście rat od roku 1908 do 1924 po 42.066 K, a ostatnia w roku 1925 w kwocie 42.078 K.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego Biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w Kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części powyższej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety. Za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży wedle wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 km., przy komisyach zaś poza miejscem zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata po-

bory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego

projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie Kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kraj. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu we fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota

zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczane następujące daty:

1. stan powietrza;
2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;
3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;
4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
5. odbiór materyałów budowlanych;
6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;
7. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Administracyi Państwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień delegatom Administracyi Państwa Kontrola robót, przez delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego, odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z Kierownika budowy.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. W komisyi weźmie ewentualnie udział urzędnik techniczny, delegowany przez Ministerstwo rolnictwa i Ministerstwo robót publicznych, a w tym celu należy zawiadomić wcześnie Ministerstwo rolnictwa o miejscu i czasie zebrania się komisyi. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, które się porozumie z Ministerstwem robót publicznych, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem dorocznego sprawozdania z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedłoży Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa, które się porozumie z Ministerstwem robót publicznych.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby, utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33 osobna kasa, dla

której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez c. k. Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania opłat przepisanych ustawą.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku, udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na rozpatrzenie rachunków szczegółowych.

Odpis zamknięcia rachunkowego przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które się porozumie z Ministerstwem robót publicznych.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 132.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. listopada 1908, L. 115.063, w sprawie zezwolenia gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa, przyzwolonej pierwotnie ustawą z dnia 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 61, na przeciąg lat 5, począwszy od r. 1909 do końca 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Władysław Jahl w. r.

Nr. 133.

U s t a w a

z dnia 11. października 1908, urządzająca stosunki zdrojowisk i uzdrowisk w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Każde zdrojowisko lub uzdrowisko (stacya klimatyczna) otwarte dla publicznego użytku na mocy zezwolenia Władzy państwowej, winno mieć swój statut.

Statut wydaje Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i ogłasza go w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

§ 2.

Statut oznacza granice terytoryalne i ustanawia organizacyę zakładu.

§ 3.

Organami zakładu są:

a) Komisya zdrojowa lub Komisya klimatyczna;

b) zarząd zakładu;

c) lekarz zdrojowy lub lekarz klimatyczny.

§ 4.

Statut określi skład Komisyi zdrojowej (klimatycznej), sposób powoływania do Komisyi i okres urzędowania Komisyi.

Statut określi również, w jakich wypadkach członek Komisyi utraca swój mandat.

§ 5.

Przewodniczącego Komisyi mianuje c. k. Namiestnictwo z pomiędzy członków Komisyi. Zastępcę przewodniczącego oraz sekretarza i skarbnika wybiera Komisya.

§ 6.

Zadaniem Komisyi w ogólności jest staranie się o jak najpomyślniejszy rozwój zakładu, o wygody i rozrywki dla gości, oraz czuwanie nad tem, aby zakład skądkolwiek szkody nie doznał.

W szczególności:

Zawiaduje Komisya funduszem kuracyjnym w granicach przeznaczenia tego funduszu i czuwa nad całością majątku powstałego z funduszu kuracyjnego w zakładach zdrojowych i stacyach klimatycznych;

wymierza i pobiera w granicach przez właściwe władze oznaczonych taksy i opłaty, a mianowicie:

taksy kuracyjne, taksy na muzykę, i opłaty od przedsiębiorstwa zabaw, koncertów, teatrów, widowisk, oraz od urządzeń utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego;

uwalnia w pojedynczych na uwzględnienie zasługujących wypadkach od obowiązku uiszczania taks i opłat;

czyni wnioski co do ustanowienia wysokości zmiany taks i opłat, co do regulaminu najmu mieszkań, co do utrzymywania dróg i ścieżek, przepisów kąpielowych, cen mieszkań i cenników w ogóle i co do stosunków sanitarnych;

wzywa pomocy właściwych władz gdyby zakładowi skądkolwiek groziła szkoda lub uszczerbek.

Gdyby w zdrojowisku (uzdrowisku) powstał szpital, zawiaduje tym szpitalem Komisya, jeżeli akt fundacyjny inaczej nie postanawia.

Z końcem miesiąca września każdego roku obowiązaną jest Komisya zdrojowa (klimatyczna) uchwalić preliminarz dochodów i wydatków na rok następny i wraz z umotywowaniem przedłożyć go Wydziałowi krajowemu, który wspólnie z c. k. Namiestnictwem preliminarz ten zatwierdza.

Gdyby Komisya nie wstawiła do preliminarza bądź to należytości, które mają ścisłą łączność z zadaniem Komisyi i przeznaczeniem funduszu kuracyjnego, lub też należytości, które pokryte być mają na mocy wyroku sądowego, orzeczenia administracyjnego lub też na mocy prawnego dokumentu zobowiązania, wówczas Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem może taką należytość z urzędu wstawić do preliminarza wydatków

i w razie potrzeby zarządzić pokrycie niedoboru budżetowego dochodem z taks lub opłat przewidzianych w § 13 niniejszej ustawy.

Z końcem każdego roku, a najpóźniej z końcem miesiąca stycznia następnego roku składa Komisya z zarządu funduszem kuracyjnym rachunek Wydziałowi krajowemu i c. k. Namiestnictwu, a w ciągu sezonu następnego podaje ten rachunek do publicznej wiadomości.

W razie nieodpowiedniego zarządu funduszem kuracyjnym, może być zarząd ten odebranym Komisyi i sprawowanie onego powierzonem organowi ustanowionemu przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

§ 7.

Komisya w zakresie działania, służącym jej w moc niniejszej ustawy, wyznacza swoje organa administracyjne i wykonywa swe uchwały, o ile one nie naruszają praw prywatnych.

Przeciw uchwałom i zarządzeniom Komisyi służy prawo odwołania się do Wydziału krajowego w ciągu dni czternastu, który po wysłuchaniu opinii c. k. Namiestnictwa załatwia takie odwołanie ostatecznie.

Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem może poruczyć gminie wykonywanie uchwał Komisyi zdrojowej (klimatycznej), jeżeli Rada gminna uchwałą — z zachowaniem przepisów ustawy gminnej powziętą — obowiązek wykonywania tych uchwał na siebie przyjęła.

§ 8.

Decyzya co do poczynionych wniosków Komisyi służy stosownie do przedmiotu bądź właścicielowi zakładu, bądź władzy, w moc ustaw do tego powołanej.

§ 9.

Właściciel zakładu winien ustanowić zarządcę odpowiedzialnego wobec władz za zachowanie obowiązujących przepisów.

§ 10.

Lekarz zdrojowy (klimatyczny) jest członkiem Komisyi zdrojowej (klimatycznej), zawiaduje on sprawami sanitarnemi zakładu.

Statut określi, kto mianuje lekarza zdrojowego, kto go opłaca i kto wykonuje nad nim władzę dyscyplinarną.

§ 11.

Instrukcya wydana przez c. k. Namiestnictwo określa wymaganą kwalifikacyę i obowiązki lekarza.

§ 12.

W zakładach liczniej odwiedzanych służy c. k. Namiestnictwu prawo mianowania inspektora w celu państwowego nadzoru nad wykonywaniem policyi miejscowej.

§ 13.

Fundusz kuracyjny powstaje:

a) z taks kuracyjnych i taks na muzykę;

b) z opłat pobieranych od przedsiębiorstw, widowisk, zabaw, koncertów i t. d.;

c) z opłat pobieranych za używanie urządzeń, utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego;

d) z grzywien, jakieby na rzecz funduszu kuracyjnego przyznano, wreszcie

e) z datków dobrowolnych i zapisów.

Funduszu kuracyjnego używać należy na zapewnienie bezpieczeństwa gościom, na upiększania zdrojowiska, uzdrowiska, (stacyi klimatycznej), na urządzenia służące do uprzyjemnienia i udogodnienia gościom pobytu w zakładzie, na opłacanie muzyki, na subwencyonowanie szpitala w zdrojowisku (uzdrowisku), na spłaty zobowiązań Komisyi ewentualnie na opłacanie lekarza, urzędników i sług Komisyi.

§ 14.

Wysokość taks i opłat wymienionych w § 13 lit. a) i b) oznacza Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Ewentualne prywatno-prawne pretensye z powodu dotychczasowego poboru taks i opłat, mają być uregulowane przed wydaniem statutu.

Sposób pobierania taks od gości określi szczegółowo Statut.

Statut może nałożyć na odnajmujących gościom mieszkania obowiązek ściągania taks od gości na rzecz Komisyi zdrojowej (klimatycznej).

§ 15.

O przyznaniu okręgu ochronnego poszczególnemu zdrojowisku orzekają c. k. Władze górnicze na podstawie obowiązujących ustaw.

Poszukiwanie na obszarze zdrojowiska za minerałami niezastrzeżonymi, jako też wiercenie lub kopanie głębokich studni na tym obszarze, zależnem jest od zezwolenia władzy politycznej po wysłuchaniu opinii władzy górniczej i wysłuchaniu opinii właściciela.

§ 16.

Orzeczenie, czy wywłaszczenie na podstawie § 365 ustawy cywilnej ma być zastosowane na rzecz właściciela poszczególnego zakładu, a względnie na rzecz funduszu kuracyjnego, należy do kompetencyi c. k. Władz politycznych.

§ 17.

Ustawa niniejsza w niczem nie narusza służącego Administracyi państwa prawa nadzoru zwierzchniczego nad zdrojowiskami i uzdrowiskami.

§ 18.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dni trzydzieści po jej ogłoszeniu.

§ 19.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 11. października 1908.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 134.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1908 L. 108.280, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Drohobycz-Borysław.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Drohobyczu na lat pięć koncesyę z dnia 30. marca 1902 (Dz. u. kr. Nr. 31/IV.) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Drohobycz-Borysław, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 135.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1908 L. 110.680, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Buczaczu jako władzy nadzorującej, koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Buczaczu jako władzy nadzorującej, na dalszych lat trzy koncesyę z dnia 7. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 48) do pobierania opłat myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 136.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 6. listopada 1908 L. 110.773, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Gorlicach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Gorlicach dla dorosłych na 1 K 38 h, a dla dzieci do lat 7 na 69 h dziennie, począwszy od 1. października 1908.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 137.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. listopada 1908 L. 110.772, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żywcu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żywcu dla dorosłych na 1 K 26 h, a dla dzieci do lat 7 na 63 h dziennie, począwszy od 1. października 1908.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 138.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. listopada 1908 L. 111.496, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jarosławiu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jarosławiu dla dorosłych na 1 K 34 h, a dla dzieci do lat 7 na 68 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1909.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1908. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1908. **Część XXVII.**

Nr. 139.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 21. listopada 1908 L. 20.145/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. k. Nr. 53, o regulacyi potoku Błożewki z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. października 1908, L. 35.511.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kraj. Nr. 53, o regulacyi potoku Błożewki z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Błożewki od Błożwi górnej do ujścia Strwiąża z dopływami w powiatach Rudeckim, Samborskim i Starosamborskim jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38 i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kraj. Nr. 53, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z 23. lutego 1908 L. 30.714 ex 1907 projekt Wydziału krajowego z roku 1906, który preliminuje koszta robót na 1,122.000 koron, ze zmianami proponowanemi w protokole Komisyi reambulacyjnej z dnia 17. i 18. maja 1907.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoku Błożewki od Błożwi górnej do ujścia do Strwiąża na długości 35·05 km.;

2. regulacyę dopływów Błożewki:

a) potoku Błotna woda na długości 6·65 km.;

b) dopływu od Chlewisk na długości 10·3 km.;

c) potoku Koniówka na długości 1·533 km.;

d) dopływu z Bud na długości 2·93 km.;

3. 5 rowów osuszających łącznej długości 15·45 km;

4. budowę objektów:

a) 9 mostów żelazno-betonowych i 3 mostów betonowych sklepionych;

b) 33 przepustów z rur betonowych;

c) 4 stopnie betonowe 1 m. wysokie i 27 stopni betonowych 0·5 m. wysokich;

d) 14 szluz z betonu i żelaza do nawodnienia;

5. roboty nieprzewidziane w projekcie, a zalecone przez komisyę reambulacyjną:

a) przedłużenie rowu Nr. 4 o 1·2 km.;

b) budowę szluzy wpustowej na górnym końcu rowu Nr. 4;

c) budowę rowu dodatkowego w km. 3·0 Błożewki na długości około 2 km.;

6. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat jedenaście i trwać ma od wiosny r. 1909 do jesieni r. 1919.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na potoku Błożewce i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kraj. Nr. 53.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 19. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 53, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 448.800 koron w jedenastu równych ratach rocznych po 40.800 koron od roku 1909 do r. 1919;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 448.800 koron w jedenastu równych ratach rocznych po 40.800 koron od r. 1909 do r. 1919 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 224.400 koron w jedenastu równych ratach rocznych po 20.400 koron od r. 1909 do r. 1919. W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego mają być lokowane na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego Biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta,

przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielónego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety. Za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 km., przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęte w kosztorysie od metra bieżącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnianiem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie Kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające, oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kraj. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

4. odbiór materyałów budowlanych;

5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi Państwa, jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziału spółki.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z Kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30 marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez c. k. Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału ra-

chunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku, udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także wydziałowi spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 140.

Zmiana

§§ 1 i 2 ordynacyi wyborczej dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie, zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z 13. listopada 1908 L. 34.531.

§§ 1 i 2 ordynacyi wyborczej dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie zatwierdzonej reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 6. grudnia 1901 L. 4778/H. M. Dz. u. kr. Nr. 17 ex 1902, oraz reskryptem z 29. listopada 1905 L. 66.818 Dz. u. kr. Nr. 135, ma odtąd brzmieć jak następuje:

Izba handlowa i przemysłowa we Lwowie składa się z 48 członków rzeczywistych, podzielonych na dwie sekcye, mianowicie:

I. Sekcyę handlową;

II. Sekcyę przemysłową, do której należą także sprawy górnicze.

Sekcya I. składa się z 24 członków,

Sekcya II. składa się z 24 członków.

Z członków Izby zamieszkałych być musi w siedzibie Izby: I. ze sekcyi handlowej 15, mianowicie z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 9 członków, z wybranych w dziewiątym okręgu wyborczym 6 członków; II. ze sekcyi przemysłowej 10, mianowicie z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 5 członków, a z wybranych w całym okręgu Izby 5 członków, 2 z pierwszej 3 z drugiej kategoryi wyborczej.

§ 2.

Sekcya handlowa obejmuje cały handel towarowy, z wyjątkiem handlu obnośnego, sprzedaży tytoniu, cygar, stempli i znaczków pocztowych oraz prochu strzelniczego,

zarobkowości pomocnicze handlu (jakoto: interesy komisowe i spedycyjne, ajentów handlowych, meklerów, domy składowe, zakłady ważenia i mierzenia),

przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe i asekuracyjne wraz z kasami oszczędności,

przedsiębiorstwa przewozowe wraz z kolejami państwowemi, wreszcie przemysł gospodni i szynkarski.

Sekcyę handlową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 24 koron rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 6 koron rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi handlowej wystarczy, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa handlowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§ 7 ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 4,

druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 16, a

trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 4 członków rzeczywistych sekcyi.

II. Sekcya przemysłowa obejmuje produkcyę przetwarzającą, jakoteż inne nie zaliczone do sekcyi handlowej zarobkowości, następnie apteki, wreszcie górnictwo.

Sekcyę przemysłową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa opłacają najmniej 160 koron rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 6 koron rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi przemysłowej wystarczy, jeżeli opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa handlowego wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§ 7 ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Przedsiębiorstwa górnicze wybierają stosownie do opłacanego podatku zarobkowego w kategoryach wyborczych (ciałach wyborczych) sekcyi przemysłowej a), b) i c).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 5,

druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 7, a

trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 12 członków rzeczywistych sekcyi.

Przez kwoty podatku zarobkowego, o których jest mowa w niniejszym paragrafie, rozumieć należy przypisane do poboru kwoty państwowego powszechnego podatku zarobkowego lub państwowego podatku zarobkowego przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków (Rozdz. I. i II. ust. z 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220).

Obwód Izby Lwowskiej dzieli się na następujące 9 okręgów wyborczych:

1. Stołeczne miasto Lwów, jako też okręgi polityczne Lwów i Gródek;
2. okręgi polityczne Przemyśl, Jarosław, Mościska, Jaworów;
3. okręgi polityczne Stanisławów, Bohorodczany, Nadwórna, Tłumacz, Buczacz;
4. okręgi polityczne Stryj, Dolina, Kałusz, Żydaczów;
5. okręgi polityczne Sanok, Lisko, Dobromil, Brzozów, Krosno;
6. okręgi polityczne Sambor, Stary Sambor, Turka, Drohobycz, Rudki;
7. okręgi polityczne Żółkiew, Sokal, Rawa, Cieszanów;
8. okręgi polityczne Kołomyja, Peczeniżyn, Horodenka, Śniatyn, Kosów;
9. cały obwód Izby.

Do sekcyi handlowej wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9 okręgu wyborczym 4 członków, druga kategorya w 1 okręgu wyborczym 9 członków, a w dalszych okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku, trzecia kategorya wyborcza w 9 okręgu wyborczym 4 członków.

Do sekcyi przemysłowej wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9 okręgu wyborczym 5 członków, druga kategorya wyborcza w 9 okręgu 7 członków, trzecia kategorya wyborcza w 1 okręgu wyborczym 5 członków, w dalszych 7 okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku.

Nr. 141.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1908 L. 108.399, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Przemyślu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Przemyślu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45/VII) do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze pod Drozdowicami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 142.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. listopada 1908 L. 113.234, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 135), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Tarnobrzegu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 46) do pobierania opłat mytniczych na drodze

powiatowej Tarnobrzeg-Majdan w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 143.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. listopada 1908, L. 112.508, w sprawie przedłużenia gminie miasta Brzeżan koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na podstawie § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Brzeżany na lat trzy koncesyę z dnia 25. lipca 1905 (Dz. u. kr. Nr. 95), do pobierania myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 144.

Ustawa

z dnia 17. listopada 1908, o utworzeniu z przysiółka Jamne, należącego do związku gminy Nahorce małe, powiat Kamionka strumiłowa, samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą Jamne.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Jamne, o ile tworzy zwarty kompleks gruntów, wyłącza się w tym zwartym kompleksie ze związku gminy Nahorce małe, powiat Kamionka strumiłowa, i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Jamne.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 145.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. listopada 1908 L. 118.159, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lisznia-Podbuż.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83/X), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lisznia-Podbuż, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 146.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. listopada 1908 L. 115.523, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Sambor-Czaple.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Samborze na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83/VI.) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu przy drodze gminnej I. klasy Sambor-Czaple, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 147.

Ustawa

z dnia 26. listopada 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Tarnobrzeg na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Tarnobrzeg zezwala się na przeciąg lat pięciu na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 (dwie) K rocznie.

§ 2.

Postanowienia wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolone będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne są od opłaty psy trzymane na uwięzi, oraz psy utrzymywane dla celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 148.

Ustawa

z dnia 26. listopada 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Rymanów, w powiecie Sanockim, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Rymanów zezwala się na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego, po 3 K rocznie na przeciąg lat dziesięciu.

§ 2.

Od opłaty wolne są psy przeznaczone do strzeżenia domów, a trzymane w dzień na uwięzi, tudzież psy przeznaczone do celów wojskowych.

Postanowienie wykonawcze do niniejszej ustawy określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 149.

Ustawa

z dnia 26. listopada 1908, w przedmiocie zezwolenia gminie Posada sanocka, powiatu Sanockiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Gminie Posada sanocka zezwala się na pobór na przeciąg lat pięciu opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 K rocznie.

§ 2.

Postanowienie wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie uwolnione są od opłaty psy trzymane na uwięzi, oraz psy utrzymywane do celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 150.

U s t a w a

z dnia 24. listopada 1908, o zaliczeniu gminy Kopyczyńce do miejscowości podlegających ustawie gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminę Kopyczyńce, powiatu Husiatyńskiego, zalicza się do miejscowości, podlegających ustawie gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 24. listopada 1908.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 151.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 27. listopada 1908, L. 120.399/08, w sprawie zezwolenia gminie Horodenka na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Horodenka na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu, począwszy od r. 1909 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 152.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1908 L. 109.254, w sprawie zezwolenia gminie Biecz na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Biecz na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięć, począwszy od r. 1909 do końca roku 1913.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Władysław Jahl w. r.

Nr. 153.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. listopada 1908 L. 118.456, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sanoku.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 74, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księ-

stwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sanoku dla dorosłych na 1 K 48 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 74 h dziennie, począwszy od 1 listopada 1908 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Spis alfabetyczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1908.*)

A.

B.

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

Ś.

T.

U.

W.

Z.

Ż.